BSB Bayerische StaatsBibliothek

MDZ Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Landau, Moses I.

Maḥzōr mē-rēšīt haš-sānā 'ad aḥărīt haš-šānā ke-minhāg ham-medīnōt Pōlīn Behmen Mehrn wa-Ungarn

Bd.: [1]

Prag 1846

A.hebr. 1091 m-1
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10240915-3

A. hebr.
109 m/1

נא נצור חסד לשלחו לו שלשת אילי מלך. (ל״ד צ״ו)

מחזור

מראשית השנה עד אחרית השנה

כמנהג המדינות

פולין בעהמען מעהרן ואונגארן.

MACHSOR.

Cyklus der Festgebete

für

das ganze Jahr.

PRAG.

Druck und Verlag des M. I. Landau.

1846.

מחזור
ליום ראשון של ראש השנה

כמנהג המדינות

פולין בעהמען מעהרן ואונגאַרן.

GEBETE

für den

ersten Tag

des

Neujahrfestes.

Mit deutscher Uebersetzung und erläuternden Anmerkungen

von

M. I. LANDAU.

PRAG

Druck und Verlag des M. I. Landau.

1846.

I–II

A 62.1099

Bayerische
Staatsbibliothek
MÜNCHEN

אמרו חז"ל חסידים הראשונים היו שוהין מעט ואח"כ מתפללין. ר"ל שהיו מתיישבין בדעתם רוממות הא-ל יתברך ושפלות האדם כדי להתפלל אח"כ באימה וביראה. ע"כ כשבא אדם לבית הכנסת ישב מעט ויאמר זה הפסוק:

אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה:

ואח"כ יאמר תפלה זו

מִי אָנֹכִי שֶׁאָזְכֶּה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא. וְאָנֹכִי אִישׁ חוֹטֵא וְהִכְעַסְתִּי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בְּמַעֲשַׂי הָרָעִים. וַאֲנִי בָּשָׂר וָדָם עָפָר וָאֵפֶר. וְאֵינִי כְדַאי וְרָאוּי לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כַּמָּה פְּעָמִים. אוֹי לִי אֵיךְ אֶשָּׂא פָּנַי לַעֲמוֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְנוֹרָא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עִלַּת כָּל הָעִלּוֹת וְסִבַּת כָּל הַסִּבּוֹת אֶלָּא מִפְּנֵי רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו הַגְּדוֹלִים. שֶׁהוּא מְרַחֵם עַל בְּרִיּוֹתָיו. וְרוֹצֶה בִּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים שֶׁל עֲבָדָיו. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָרוֹב יְיָ לְכָל קוֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם. שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה עָדֶיךָ כָּל בָּשָׂר יָבֹאוּ:

בער"ה אחר תפלת מנחה יש להתפלל תפלה זו.

אָחוֹת קְטַנָּה תְּפִלּוֹתֶיהָ. עוֹרְכָה וְעוֹנָה תְּהִלּוֹתֶיהָ. אֵל נָא רְפָא נָא לְמַחֲלוֹתֶיהָ. תִּכְלֶה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ: בְּנֹעַם מִלִּים לְךָ תִּקְרָאֶה. וְשִׁיר וְהִלּוּלִים כִּי לְךָ נָאָה. עַל מַה תַּעְלִים עֵינֶיךָ וְתִרְאֶה. זָרִים אוֹכְלִים נַחֲלוֹתֶיהָ. תִּכְלֶה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ: רְעֵה אֶת צֹאנְךָ אֲרָיוֹת זָרוּ. וּשְׁפוֹךְ חֲרוֹנְךָ בְּאוֹמְרִים עָרוּ. וְכַנַּת יְמִינְךָ פָּרְצוּ וְאָרוּ. לֹא הִשְׁאִירוּ עוֹלְלוֹתֶיהָ. תִּכְלֶה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ: מָתַי תַּעֲלֶה בְּתוֹךְ מִבּוֹר. וּמְבִית כֶּלֶא עוּלָּהּ תִּשְׁבּוֹר. וְהַפְלֵא פֶלֶא בְּצֵאתְךָ כְּגִבּוֹר. לְהָתֵם וְכַלֵּה מַחֲלוֹתֶיהָ. תִּכְלֶה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ: חֵילָהּ קָבְעוּ הַגּוֹי כֻּלּוֹ. וְטוּבָהּ שָׂבְעוּ וּבָזְזוּ אִישׁ לוֹ. וְלִבָּהּ קָרְעָה וּבְכָל זֹאת לֹא. מִמְּךָ נָעוּ מַעְגְּלוֹתֶיהָ. תִּכְלֶה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ: זְמִירוֹת הַבַּת וְחֶשְׁקָהּ תַּגְבִּיר. לַחֲפוֹץ קִרְבַת דּוֹדָהּ וְתַעֲבִיר. מִלֵּב דַּאֲבַת נַפְשָׁהּ וְתָמִיר. לְבַקֵּשׁ אַהֲבַת כְּלוּלוֹתֶיהָ. תִּכְלֶה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ: נְחֵה בְּנַחַת לִנְוֵה רִבְצָהּ. רַב נְזָנְחָה מִדּוֹד חֶפְצָהּ. וְהִיא כְּפוֹרַחַת עָלְתָה נִצָּהּ. לֹא הִבְשִׁילוּ אֶשְׁכְּלוֹתֶיהָ. תִּכְלֶה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ: חִזְקוּ וְגִילוּ כִּי שׁוֹד גָּמַר. לְצוּר הוֹחִילוּ בְּרִיתוֹ שָׁמַר. לָכֶם וְתַעֲלוּ לְצִיּוֹן וְאָמַר. סֹלּוּ סֹלּוּ מְסִלּוֹתֶיהָ. תָּחֵל שָׁנָה וּבִרְכוֹתֶיהָ:

תפלה לשליח צבור

לאומרה בר״ה בכוונה וברתת ובחרדה קודם שחרית (קודם ברוך שאמר) וקודם מוסף.

אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן שַׁדַּי מֶלֶךְ עֶלְיוֹן קַבֵּל שַׁוְעָתִי בְּרָצוֹן וּבְאִמּוּץ הַלֵּב. כו״זו במוכס״ז כו״זו אֶחָד אֵל חַי דַּיָּן אֱמֶת שׁוֹפֵט צֶדֶק רַחוּם וְחַנּוּן. רַחֵם עָלַי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי הַיּוֹם אֲשֶׁר אֶתְפַּלֵּל בַּעֲדִי וּבְעַד בֵּיתִי וּבְעַד עֲדָתִי הַמַּסְכִּימִים עִמִּי בִּתְפִלָּתִי וְתִכְלוֹל תְּפִלָּתִי עִם תְּפִלּוֹת הַיְשָׁרוֹת וְהַנְּקִיּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל. וְתִתְחַתּוֹר תַּחַת כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ כְּמוֹ שֶׁחָתַרְתָּ לִתְפִלַּת מֹשֶׁה (נ״א מְנַשֶּׁה). וְאַל יֵבוֹשׁוּ בִי שׁוֹלְחַי וְלֹא אֲנִי בָּהֶם. יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן סֶלָה: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ אָיוֹם שֶׁתִּתֵּן לִי קוֹל נָעִים וְעָרֵב הַיּוֹם וְאַל יִפְסוֹק קוֹלִי וְאַל יִחַר גְּרוֹנִי וְיִהְיֶה קוֹלִי נָעִים וְחָזָק כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק. אמן סלה:

תפלה אחרת לש״ץ

הִנְנִי הֶעָנִי מִמַּעַשׂ וְנִרְעַשׁ וְנִפְחַד מִפַּחַד יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאתִי לַעֲמוֹד וּלְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שְׁלָחוּנִי וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵינִי כְדַאי וְהָגוּן לְכַךְ. עַל כֵּן אֲבַקֶּשְׁךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. יְיָ יְיָ. אֵל רַחוּם וְחַנּוּן. אֱלֹהִים. שַׁדַּי אָיוֹם וְנוֹרָא. הֱיֵה נָא מַצְלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ לַעֲמוֹד לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלַי וְעַל שׁוֹלְחַי. וְנָא אַל תַּפְשִׁיעֵם בְּחַטֹּאתַי וְאַל תְּחַיְּבֵם בַּעֲוֹנוֹתַי כִּי חוֹטֵא וּפוֹשֵׁעַ אָנִי וְאַל יִכָּלְמוּ בִּי בִּפְשָׁעַי וְאַל יֵבוֹשׁוּ בִי וְאַל אֵבוֹשָׁה בָּהֶם וְקַבֵּל תְּפִלָּתִי כִּתְפִלַּת זָקֵן וְרָגִיל וּפִרְקוֹ נָאֶה וּזְקָנוֹ מְגוּדָּל וְקוֹלוֹ נָעִים וּמְעוֹרָב בְּדַעַת עִם הַבְּרִיּוֹת. וְתִגְעַר בְּשָׂטָן לְבַל יַשְׂטִינֵנוּ: וִיהִי נָא דִּגְלֵנוּ עָלֶיךָ אַהֲבָה. לְכָל פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה בְּאַהֲבָה. וְכָל צוֹמוֹתֵינוּ וְעִנּוּיֵינוּ הֲפוֹךְ לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם הָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֱהָבוּ וְאַל יְהִי שׁוּם מִכְשׁוֹל בִּתְפִלָּתִי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם בַּעֲלֵי תְפִלּוֹת יָבִיאוּ תְּפִלָּתִי לִפְנֵי כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ וְיָפִיצוּ אוֹתָהּ לְפָנֶיךָ בַּעֲבוּר כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים וּבַעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים ברוך שומע תפלה:

קבלה מר״ת ז״ל שיאמר הש״ץ ד׳ פסוקים אלו אחר התפלה הנ״ל.

יָ דַעְתִּי יְיָ כִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי:

הַ קְשִׁיבָה לִּי וַעֲנֵנִי אָרִיד בְּשִׂיחִי וְאָהִימָה:

וְ נַפְשִׁי תָּגִיל בַּיְיָ תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ:

הַ נּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה אֶת דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה:

Verzeichniss

der

bei dem geregelten Gottesdienste in Prag

beibehaltenen Gebete.

שחרית

Vom Anfange bis nach dem Schemone Eßre=Gebet werden keine Piutim eingeschaltet.

Gebetordnung nach Schemone=Eßre.

אתחיל bis יראתי, מסוד, ברוך אתה	Seite	108—110
מחיה המתים bis זכרנו		
הללויה bis ואתה קדוש und ימלך	—	115
לעולם ועד bis יי מלך	—	124
לתומך תמימיו ביום דין bis ובכן לך הכל יכתירו . . .	—	126—127
עושה השלום bis u. s. w. נקדש	—	
אבינו מלכנו	—	139
und תקיעת שופר, הפטרה, קריאת התורה, הוצאת ס"ת		
הכנסת ס"ת und יקום פורקן für Sabbath . . .	—	143—166

מוסף

Gebetordnung nach Schemone=Eßre.

מסוד und ברוך אתה	Seite	185
מחיה המתים bis זכרנו	—	
הללויה bis ואתה קדוש und ימלך	—	190
קדוש bis אם לא למענו und אל אמונה	—	190
עם דרי מעלה bis ונתנה תקף und ובכן ולך תעלה קדשה	—	197—201
וקדוש אתה bis לדור ודור, אדיר, קדוש, ככתוב	—	
המלך המשפט bis חמול	—	206—207
ושמו אחד bis האוחז	—	207—210
הוא אלהינו אין עוד bis עלינו und ומפני חטאינו, ובכן תן פחדך	—	210—214
אלהי ישראל bis אלהינו ואלהי אבותינו היה	—	214—215
וגואלי bis אוחילה	—	216
(תקיעת שופר) ויום הזכרון bis על כן נקוה לך	—	223—225
מלכיותנו bis ארשת und היום הרת עולם	—	225—226
(תקיעת שופר) זוכר הברית bis אתה זוכר	—	231—233
זכרונותנו bis ארשת und היום הרת עולם	—	233—234
(תקיעת שופר) ברחמים bis אתה נגלית	—	241—243
שופרותנו bis ארשת und היום הרת עולם	—	243
עושה השלום bis היום תאמצנו und סדר דוכן, ותערב, רצה	—	243—249

Bayerische Staatsbibliothek München

Gebet

beim Eintritt in das Gotteshaus.

Wie lieblich sind deine Zelte, Jakob! deine Wohnungen, Jisrael! Und ich — in Zuversicht auf die Größe deiner Gnade — ich betrete dein Haus, bete hingestreckt in Gottesfurcht im Tempel deiner Heiligkeit. Ewiger! ich liebe deiner Wohnung Stätte, den Ort, wo deine Ehre thront. Ich bete an, ich beuge mich und kniee nieder vor dem Ewigen, meinem Schöpfer. Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit — um deine unendliche Güte. O, erhöre mich mit dem Wohlwollen deines Heils!

Ich rufe dich an, denn Du erhörest mich, Allmächtiger! Neige mir dein Ohr, vernimm mein Gebet! Ich werde einst in Unschuld dein Antlitz schauen, erwachend mich ergötzen an deinem Anblicke. Und da ich, Ewiger! auf dich vertraue, so rufe ich laut: Du bist mein Gott! Erhöre die Stimme meines Flehens, wenn ich zu dir rufe, wenn ich meine Hände aufhebe zur Halle deiner Heiligkeit. Schon flehete ich zu dir, o Ewiger, mein Gott! und Du ließest mich genesen; darum will ich dich,

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב
מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי
בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ
בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן
בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃
וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה
אֶבְרְכָה לִפְנֵי יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי
תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן
אֱלֹהִים בְּרָב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי
בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

אֲנִי קְרָאתִיךָ כִי תַעֲנֵנִי אֵל.
הַט אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ אֲנִי
בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ
תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי עָלֶיךָ בָטַחְתִּי יְיָ
אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שְׁמַע קוֹל
תַּחֲנוּנַי בְּשַׁוְּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי
אֶל דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי
אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא

Ewiger! ferner anrufen, und zu dir flehen, o Herr! Laß deine Vorsicht leuchten über deinen Knecht, hilf mir durch deine Liebe; denn zu dir, Allgütiger! harre ich — Du gewährest mir, mein Herr und mein Gott! erhöre mein Gebet, Ewiger! vernimm mein Flehen, schweige nicht bei meinen Thränen. Erhöre mich, Ewiger! und sei mir gnädig; Allmächtiger! sei mir ein Helfer

Stufengesang David's. Ich freue mich, wenn man zu mir spricht: Laß in des Ewigen Haus uns gehen! Entzückt bin ich ob deiner Verheißung, wie ein Finder großer Beute. Vernimm die Stimme meines Flehens, mein König und mein Gott! wenn ich vor dir bete. Ewiger! Schon des Morgens hörest Du mein Gebet, schon des Morgens richte ich es an dich und harre. Ich rufe dich an, auf daß Du mich erhörest; Allmächtiger! neige mir dein Ohr, vernimm meinen Vortrag. Wohl steht mein Fuß auf rechter Bahn, wenn ich in Chören den Ewigen preise.

וְאֶל יְיָ אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָנֶיךָ עַל עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ: כִּי לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: שִׁמְעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְעָתִי הַאֲזִינָה אֶל דִּמְעָתִי אַל תֶּחֱרַשׁ: שְׁמַע יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה עוֹזֵר לִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שָׂמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ: שָׂשׂ אָנֹכִי עַל אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ לְךָ וַאֲצַפֶּה: אֲנִי קְרָאתִיךָ כִי תַעֲנֵנִי אֵל הַט אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: רַגְלִי עָמְדָה בְמִישׁוֹר בְּמַקְהֵלִים אֲבָרֵךְ יְיָ:

תפלת מנחה לערב ראש השנה

Heil den Bewohnern deines Tempels! unaufhörlich können sie dich preisen.

Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist.

(Ps. 145.) Loblied David's. Dich, mein Gott! dich, o König! will ich erheben; will deinen Namen ewig preisen; will dich täglich benedeien, deinen Namen unaufhör=

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ

lich loben. Groß ist Gott und hochgepriesen; unerforschlich seine Größe. Ein Menschenalter zeiget rühmend dem andern deine Werke an; sie machen deine Allmacht kund. Den Glanz, die Hoheit deiner Majestät und deine Wunderthaten will ich preisen, sie sprechen deine furchtbare Macht aus; ich will deine Herrlichkeit verkünden. Alles verbreitet den Ruf deiner großen Güte, Alles erhebt laut deine Allgerechtigkeit. Huldreich und allbarmherzig ist der Herr, langmüthig und gnadenvoll. Allen ist der Herr wohlthätig, seine Barmherzigkeit waltet ob der ganzen Schöpfung. Herr! dir danken deine Werke alle, dich preisen deine Lieblinge, besingen deines Reiches Majestät, und sprechen deiner Allmacht Lob, um deine Machtvollkommenheit den Erdensöhnen zu verkünden, die Majestät und Hoheit deines Reichs. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeit, und deine Herrschaft währet für und für. Jeden Fallenden erhält der Herr, richtet die Gebeugten auf. Die Augen Aller blicken hoffend zu dir auf, und Du gibst ihnen Speise in der Zeit. Allmilde öffnest Du die Hand, erquickest mit Wohlthat, was da lebt. In allen seinen Wegen ist der Herr gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Herr ist nahe Allen, die ihn rufen, Allen, die aufrichtig ihn anflehen. Er erfüllt der Gottesfürchtigen Verlangen, erhört ihr Gebet und steht ihnen bei. Er schützet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Das Lob des Ewigen verkünde laut mein Mund, daß jedes Geschöpf seinen heiligen

וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ

לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

חצי קדיש

כי שם יי אקרא הבו גדל לאלהינו:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

Namen preise in Ewigkeit! — Wir preisen den Unendlichen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah.

Ewiger! öffne Du meine Lippen, damit mein Mund dein Lob verkünde.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott, Gott Abraham's, Gott Jizchak's und Gott Jakob's! großer, mächtiger und furchtbarer Gott! höchste Allmacht! der Du heilsame Gnaden erzeigest, Schöpfer des All's, der Du der Frömmigkeit der Urväter eingedenk bist, und einst ihren Nachkommen voll Liebe den Erlöser senden wirst, deines Namens willen! Du bist ein König, der da hilft, beschirmt und beschützet. Gepriesen seist Du, Ewiger! Schild Abraham's!

Du, Herr! bist allgewaltig in Ewigkeit; Du belebest die Todten wieder, Du bist ein mächtiger Erretter.

Du ernährest durch deine Liebe alles Lebende, und erweckest durch deine große Barmherzigkeit die Todten; Du unterstützest die Fallenden, Du heilest die Kranken, Du befreiest die Gefesselten, und bestätigest deine treue Zusage Jenen, die im Staube schlafen. Wer, allmächtiger Gebieter! gleichet dir? wer ist dir ähnlich? O König! der Du sterben, auferstehen und Heil aufblühen lassest.

Du bist bewährt, die Todten wieder zu erwecken. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Todten belebest.

*) קדושה

לש"ץ נְקַדֵּשׁ אֶת־־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל

(Der Vorbeter). Wir wollen deinen Namen hienieden heiligen, wie ihn die Engel heiligen in den Himmelshöhen; denn also ist es durch deinen

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Du bist heilig, dein Name ist heilig, und täglich huldigen dir Heilige, Selah! — Gepriesen seist Du, Ewiger! heiliger Gott!

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

Du zeichnest die Menschen aus durch Verstand, und lehrest die Sterblichen Einsicht. O, daß uns von dir die Auszeichnung durch Verstand, Einsicht und Erkenntniß verliehen werde! Gepriesen seist Du, Ewiger! der Du Verstand verleihest.

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ. וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

Unser Vater! wende uns deiner Lehre zu, nähere uns, unser König! deinem Dienste wieder, umwandle uns durch vollkommene Buße vor dir. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! den Buße versöhnet.

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ. מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ. כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

Vergib uns, o Vater! wir haben gesündiget; verzeihe, o König! wir haben gefrevelt; denn Du bist allvergebend, allverzeihend. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Erbarmungsvoller! der Du so oft verzeihest.

יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־־־זֶה וְאָמַר.

קהל קָדוֹשׁ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חזן לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קהל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

חזן וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

קהל יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Propheten offenbart worden: Und Einer rief dem Andern zu, und sprach:

(Die Gemeinde.) Heilig! Heilig! Heilig ist der Ewige, der Herr der Heerschaaren; die ganze Erde ist seiner Herrlichkeit voll.

(Der Vorbeter.) Im Wechselchore rufen sie: Gebenedeiet! —

(Die Gemeinde.) Gebenedeiet sei die Herrlichkeit Gottes durch ihre Allgegenwart.

(Der Vorbeter.) In deiner heiligen Schrift wird verkündet:

(Die Gemeinde.) Der Ewige wird ewig regieren; dein Gott, o Zion! durch alle Zeitalter. — Hallelujah!

(Der Vorbeter.) Durch alle Zeitalter wollen wir deine Größe verkünden; immer und ewig wollen wir deine Heiligkeit anbeten, und dein Lob, o Gott! soll nie aus unserem Munde weichen; denn Du bist ein allmächtiger, hoher und heiliger König! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! heiliger Gott!

O, schaue herab auf unser Elend, führe unsere Sache, und erlöse uns bald, deines Ruhmes willen, denn Du bist ja ein mächtiger Erretter. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Jisrael's Erlöser!

Heile Du uns, Ewiger! so wird uns Heil; hilf Du uns! dann wird uns Hilfe; denn Du bist unser Ruhm! und bringe eine vollkommene Genesung über alle unsere Wunden; denn Du allein, allmächtiger König! bist ein sicherer und erbarmungsvoller Arzt. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Kranken deines Volkes Jisrael genesen machst.

Laß, Ewiger, unser Herr! dieses Jahr über uns segnend walten, daß auch alle Fruchtarten wohlgedeihen mögen, spende Segen über das ganze Erdreich, und laß uns deine Wohlthätigkeit in Fülle genießen. Ja, segne gegenwärtiges Jahr wie eines der glücklichsten Jahre. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Jahre segnest.

Laß die große Posaune zu unserer Befreiung ertönen; erhebe das Panier, die Zerstreuten zu vereinen; bringe uns aus den vier Enden der Erde zusammen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Verdrängten deines Volkes Jisrael wieder vereinest.

Setze uns wieder Richter ein, wie vormals, und Rathgeber, wie in der Vorzeit, entferne von uns Kummer und Seufzer, und herrsche allein über uns, o Ewiger! mit Liebe und Barmherzigkeit, damit Du uns am Gerichtstage schuldlos sprechest. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Recht und Gerechtigkeit liebest!

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ. וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גֹּאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא. הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה. כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה. וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה. וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

[1]) Den Verleumdern werde keine Hoffnung, die Unheilstifter mögen wie der Augenblick vergehen und sämmtlich in ein Nichts zerfallen; den Frevelmuth erschüttere, zerknirsche, zernichte und demüthige bald, in unseren Tagen noch. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der die Feinde zerknirscht, und demüthigt den Frevelmuth.

Ueber die Gerechten und die Frommen, über die Weisen deines Volkes Jisrael, über den Ueberrest seiner Schriftgelehrten, über jeden tugendhaften Weltbürger und über uns lasse, Ewiger, unser Gott! deine Allbarmherzigkeit rege werden. Gib heilsamen Lohn Allen, die auf deinen Namen in Wahrheit vertrauen, und laß auch uns mit ihnen der Zukunft theilhaftig werden. Wir können nicht zu Schanden werden, denn wir vertrauen auf dich! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Du Stütze und Zuflucht der Frommen.

O, kehre mit Erbarmen nach Jeruschalajim, deiner Stadt, zurück und throne daselbst, wie Du verheißen; erbaue sie bald, während unseres Daseins zum unvergänglichen Baue, und richte in ihr schnell den Thron David's wieder auf. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Jeruschalajim erbauest.

Laß doch den Sprößling David's, deines Knechtes, bald wieder aufblühen; erhöhe seinen Glanz

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי תִקְוָה. וְכָל־עוֹשֵׂי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ. וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ. וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְעַל פְּלֵיטַת סוֹפְרֵיהֶם. וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ. יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל־הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם. וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי־בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב. וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ. וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם. וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ. וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ.

[1]) Die Entstehung dieses Gebetes, welches eigentlich zu den 18 Segenssprüchen (שמונה עשרה) nicht gehört, fällt nach dem Talmud Berachoth (28, b) in die Zeit des Rabban Gamliel (J. d. W. 3900). Dieser Rabbi forderte die Gelehrten der Nation auf, ein Gebet zu verfassen gegen die um sich greifende Sekte der Gottesläugner, welche sich damals unter den Jsraeliten bildete. So entstand diese Formel erschütternder Ausbrüche, um den Verführungen jener Sekte Schranken zu setzen, und wurde von diesem Rabbi und seinem Collegium, den 18 Segenssprüchen einverleibt. (S. Maimonides Jad Hachasaka Hilchoth Tephilla, Abschnitt 2, Halacha 1.)

כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

durch deinen Beistand. Ach! täglich hoffen wir auf deine Hilfe! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du lassest die Kraft des Heils emporblühen.

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ. וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה. וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ. רֵיקָם אַל־תְּשִׁיבֵנוּ. כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

Erhöre, Ewiger, unser Gott! unser Flehen, schone uns, und erbarme dich unser, nimm unser Gebet mit Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen auf. Du bist ja der Allmächtige, der die Gebete und das Flehen vernimmt; darum lasse uns, o König! nicht unerhört von dir zurückkehren. Ja! Du vernimmst das Gebet deines Volkes Jisrael mit Erbarmen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du das Gebet erhörest.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Ewiger, unser Gott! zeige dich deinem Volke Jisrael und seinen Gebeten wohlgefällig; führe den Gottesdienst in dem Allerheiligsten deines Tempels wieder ein; nimm Jisrael's Opfer und ihr Flehen mit Liebe auf. O, möge dir der Dienst deines Volkes Jisrael immer angenehm sein.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

O, mögen unsere Augen schauen, wie Du dich einst erbarmungsvoll nach Zion wendest! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du einst deine Majestät wieder zurück nach Zion führest.

Während der Vorbeter dieses מודים laut betet, wird von der Gemeinde das Untenstehende leise gebetet. *)

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה

Wir preisen dich, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter immer und ewig! Fels unsers Lebens, Schild unseres Heils bist Du; durch alle

*) מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ

*) Dich preisen wir, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter! Urheber aller Wesen, der uns schuf, und die ganze Schöpfung in's Dasein rief. Deinem großen und heiligen Namen sei Preis und Dank, daß Du uns Leben und Erhaltung gabst. O! laß uns ferner Leben und

Zeitalter danken wir dir, und verkünden dein Lob für unsere Lebensdauer, die von Dir abhängt, und für unsern Lebensgeist, den Du bewahrest; für deine Wunder, die wir täglich wahrnehmen, für dein unbegreifliches Walten und deinen wohlthätigen Segen, der zu jeder Zeit, Abends, Morgens und Mittags fortwirkt. Allgütiger! dein Erbarmen ist unaufhörlich; Allbarmherziger! deine Gnade ist unendlich, auf dich harren wir immerdar.

Ob diesem Allen werde dein Name, o König! immer gelobt, und in Ewigkeit hochgepriesen.

Alle lebendigen Wesen werden dir ewig danken, und deinen Namen in Wahrheit verehren. Du, Allmächtiger! bist unser Heil und unsere Hilfe. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Allgütiger ist dein Name, dir allein gebührt Verehrung.

Des Friedens Fülle mögest Du immerdar Jisrael, deinem Volke, verleihen; denn Du bist König und Herr des Friedens. O, möge es dir gefallen, zu allen Zeiten und zu jeder Stunde, dein Volk Jisrael mit deinem Frieden zu segnen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Jisrael mit Frieden segnest.

Bewahre, mein Gott! meine Zunge vor Verleumdung, meine Lippen vor betrüglichen Reden; laß meinen Geist gegen meine Lästerer gelassen sein; laß mich mein

הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע. וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי

Erhaltung angedeihen, und sammle unsere Zerstreuten in die Vorhöfe deines Heiligthums; damit wir deine Vorschriften beobachten, deinen Willen vollführen und dir mit ganzem Herzen dienen, darob wir dich preisen mögen. Gebenedeiet seist Du, hochgepriesene Allmacht!

וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

תִּדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ. הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

ganzes Ich gegen Jeden wie Staub betrachten. Öffne mein Herz deiner Lehre, und meine Seele strebe nach Erfüllung deiner Gebote. Zerstöre den Anschlag derjenigen, die über mich Böses brüten, und vernichte ihren Vorsatz. Vollführe dieses deines Namens, deiner Allmacht, deiner Heiligkeit und deiner Lehre willen; denn dann können deine Frommen dem Drangsale entgehen. Deine Macht errette mich! O, erhöre mich! Mögen dir gefallen die Reden meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, dir, mein Hort und mein Erlöser! Er, der in jenen Himmelshöhen Eintracht erhält, erhalte uns und ganz Jisrael in Ewigkeit. Amen.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: קדיש תתקבל

Möge es dir wohlgefallen, o Ewiger! unser und unserer Väter Gott! bald in unseren Tagen den heiligen Tempel zu erbauen, und verleihe uns den Antheil an deiner Verheißung, um dir dort in Ehrfurcht zu dienen, wie in der Vorzeit; auf daß angenehm sei das Opfer Jehuda's und Jeruschalajim's, wie in den frühern Jahren.

ערוב תבשילין.

Wenn der zweite Festtag auf Freitag fällt, nimmt man am Vorabende des Festes ein Brod und ein Gericht, und sagt Folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt! der Du uns durch deine Gebote geheiligt und uns befohlen hast das Gebot des Erub.

בַּהֲדֵין עֵרוּבָא יְהֵא שָׁרֵא לָנָא לְמֵיפָא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַצְלוּיֵי

Durch diesen Erub sei es uns erlaubt zu backen, zu kochen, die Speisen warm zu erhalten, zu braten, Lichter anzustecken

וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צוֹרְכָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא: לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת:

und überhaupt alles Nöthige von diesem freitagigen Feste auf den Sabbath zu verrichten, sowohl uns als jedem Israeliten, der in diesem Orte wohnt.

קַבָּלַת שַׁבָּת

Wenn der Vorabend des Festes am Freitag ist, wird nach dem Mincha-Gebete dieses gebetet.

צה לְכוּ נְרַנְּנָה לַייָ. נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה. בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ. וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים: אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ: אֲשֶׁר־־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ. וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ: בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה נִבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשֵׂנוּ: כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ. וַאֲנַחְנוּ עַם ׀ מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. הַיּוֹם ׀ אִם־בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ: אַל־־תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם כִּמְרִיבָה. כְּיוֹם ׀ מַסָּה בַּמִּדְבָּר: אֲשֶׁר נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם. בְּחָנוּנִי גַּם־רָאוּ פָעֳלִי: אַרְבָּעִים

(Psalm 95.) Auf! laßt uns dem Ewigen jauchzen, frohlocken unserem Hort und Retter! Laßt uns mit Dankgesang vor ihm erscheinen, laßt ihm Saitenspiel erklingen; denn der Ewige ist ein großer Gott, der höchste König aller Mächte. Der Erde Schätze sind in seiner Hand, der Berge Kostbarkeiten sein. Sein ist das Meer, er schuf es; das feste Land ist seiner Hände Werk. Auf, laßt uns anbeten, niederfallen, hinknieen vor den Ewigen, unsern Schöpfer, denn er ist unser Gott, wir, seiner Weide Volk, die Heerde seiner Leitung, noch heute, wenn man ihm gehorcht. „Verstockt nicht euern Sinn, wie zu Meriba am Tage der Versuchung in der Wüste, da euere Väter mich versuchten, mich prüften, obschon sie meine Thaten sahen. Vier-

zig Jahre verwarf ich das Geschlecht, denn ich beschloß: Es ist ein irrsinniges Volk, das nie meine Wege erkennen wird; darum schwur ich bei meinem Zorne: Nie gehen sie in meine Ruhe ein.“

(Psalm 96.) Singet dem Ewigen ein neues Lied, singet dem Ewigen, alle Erdbewohner! singet dem Ewigen, preiset seinen Namen! verkündet Tag für Tag sein Heil! zeiget den Heiden seinen Ruhm an; allen Völkerschaften seine Wunder! denn groß ist Gott und hochgepriesen; furchtbar groß über alle Mächte. Wohl, Götzen sind der Heiden Götter alle — der Ewige — er schuf die Himmel. Vor ihm ist Majestät und Pracht, Triumph und Pracht in seinem Heiligthume. Bringet dem Herrn, ihr Heidengeschlechter! bringet dem Herrn Ruhm und Triumph! Bringet dem Herrn seines Namens Ruhm, betretet seinen Vorhof mit Geschenken! betet den Ewigen an in festlichem Schmucke! bebet vor ihm, alle Welt! singet unter Heiden: Der Herr wird regieren! Fest steht die Welt und wanket nie; er richtet Völker

שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר וָאֹמַר עַם
תֹּעֵי לֵבָב הֵם. וְהֵם לֹא־יָדְעוּ
דְרָכָי: אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְאַפִּי
אִם־יְבֹאוּן אֶל־מְנוּחָתִי:

צו שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ.
שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ: שִׁירוּ
לַיְיָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ. בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־
לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם
כְּבוֹדוֹ. בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד. נוֹרָא הוּא
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי ׀ כָּל־
אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים. וַיְיָ
שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד־וְהָדָר
לְפָנָיו. עֹז וְתִפְאֶרֶת
בְּמִקְדָּשׁוֹ: הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת
עַמִּים. הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז:
הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ. שְׂאוּ
מִנְחָה וּבֹאוּ לְחַצְרוֹתָיו:
הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ.
חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־הָאָרֶץ:
אִמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ. אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט. יָדִין

gerecht! Die Himmel werden sich freuen, die Erde wird fröhlich sein, das Meer brausen und was es enthält; frohlocken die Flur und alles, was darauf ist, jubeln alle Bäume des Waldes vor dem Herrn, wenn er erscheint — wenn er erscheint den Erdball zu richten; denn richten wird er den Weltkreis nach Recht, die Völker nach seiner Treue.

(Psalm 97.) Der Herr regiert, fröhlich wird das Erdreich, freudenvoll der Inseln Menge sein! Um ihn her ist Gewölk und düsterer Nebel, Recht und Gerechtigkeit ist seines Thrones Veste. Feuer waltet vor ihm her, entzündet um und um die Feinde. Seine Blitze erleuchten die Welt, der Erdball sieht es und zittert. Berge zerschmelzen wie Wachs vor dem Herrn, vor dem Herrscher des ganzen Erdreichs. Die Himmel verkünden seine Gerechtigkeit, alle Völker schauen seinen Ruhm. Beschämt sind alle Bilderdiener, die sich ihrer Götzen rühmen; alle Mächte beugen sich vor ihm. Zion hört es und freut sich, die Töchter Jehudas jauchzen ob deinem Strafgerichte, Ewiger! denn

עַמִּים בְּמֵישָׁרִים׃ יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ. יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ׃ יַעֲלֹז שָׂדַי וְכָל־־אֲשֶׁר־־בּוֹ. אָז יְרַנְּנוּ כָּל־־עֲצֵי־יָעַר׃ לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ. יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק. וְעַמִּים בֶּאֱמוּנָתוֹ׃

צז יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ. יִשְׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים׃ עָנָן וַעֲרָפֶל סְבִיבָיו. צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאוֹ׃ אֵשׁ לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט סָבִיב צָרָיו׃ הֵאִירוּ בְרָקָיו תֵּבֵל. רָאֲתָה וַתָּחֵל הָאָרֶץ׃ הָרִים כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי יְיָ. מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־־הָאָרֶץ׃ הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל־־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ׃ יֵבֹשׁוּ כָּל־־עֹבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים בָּאֱלִילִים. הִשְׁתַּחֲווּ לוֹ כָּל־אֱלֹהִים׃ שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח צִיּוֹן. וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ׃ כִּי אַתָּה

Du Herr, Du bist in aller Welt der Höchste, hocherhaben über alle Mächte. Freunde Gottes! hasset das Böse; er schützet das Leben seiner Frommen, rettet sie aus Frevlerhand. Licht geht dem Gerechten auf, Freude treugesinnten Herzen. Freuet euch, Redliche! im Herrn, und huldiget seinem heiligen Namen.

(Psalm 98.) Singet dem Herrn ein neues Lied, denn er hat Wunder gethan. Sieg errang ihm seine Rechte, sein heiliger Arm. Der Herr hat seine Hilfe kund gethan, vor Heiden seine Gerechtigkeit offenbart, war seiner Liebe und Treue dem Hause Jisrael's eingedenk; da sahen unseres Gottes Hilfe die Enden aller Welt. Jauchzet dem Herrn, alle Welt! brechet in Jubel aus! lasset Lieder erklingen! lasset dem Ewigen Harfenspiel, Psalter und Lauten-Gesang ertönen. Trompeten und Posaunenschall laßt schmettern vor dem Könige, vor dem Ewigen! es stürme das Meer und was es enthält, die Welt und ihre Bewohner. Ströme schlagen Wellen, Berge jauchzen Wettgesang vor dem

יְיָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְאֹד נַעֲלֵיתָ עַל־כָּל־אֱ‍ֹהִים: אֹהֲבֵי יְיָ שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו. מִיַּד רְשָׁעִים יַצִּילֵם: אוֹר זָרֻעַ לַצַּדִּיק. וּלְיִשְׁרֵי־לֵב שִׂמְחָה: שִׂמְחוּ צַדִּיקִים בַּייָ. וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ:

צח מִזְמוֹר שִׁירוּ לַייָ ׀ שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת עָשָׂה. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ: הוֹדִיעַ יְיָ יְשׁוּעָתוֹ. לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ: זָכַר חַסְדּוֹ ׀ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל. רָאוּ כָל־אַפְסֵי־אָרֶץ. אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: הָרִיעוּ לַייָ כָּל־הָאָרֶץ. פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ: זַמְּרוּ לַייָ בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה: בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר. הָרִיעוּ לִפְנֵי ׀ הַמֶּלֶךְ יְיָ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף. יַחַד הָרִים יְרַנֵּנוּ: לִפְנֵי

Herrn, wenn er erscheint, den Erdball zu richten; denn richten wird er den Weltkreis nach Recht, die Völker nach Billigkeit.

(Psalm 99.) Der Herr regiert! Völker erbeben! Er thront auf Cherubim — die Erde wankt. Groß ist der Ewige zu Zion, erhaben über alle Völker; sie huldigen deinem Namen, dir, dem Großen! Furchtbarsten! Heiligsten! sie huldigen dem Reiche des Königs, der Gerechtigkeit liebt. Gesetze hast Du festgestellt, in Jakob Recht und Billigkeit verordnet. Erhebet den Ewigen, unsern Gott! betet an vor seiner Füße Schemel! heilig ist er! unter seinen Dienern war es Moscheh und Aharon, unter den Verkündern seines Namens war es Schemuel, welche anriefen den Herrn, und siehe! er antwortete ihnen; in einer Wolkensäule redete er mit jenen. Seine Verordnung nahmen sie in Acht und das Gesetz, das er ihnen gegeben. Ewiger! unser Gott! Du erhörtest sie, und warst ihretwillen eine vergebende Macht und Rächer der ihnen zugefügten Schmach. — Erhebt den Ewigen unsern Gott, werft euch nieder vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Herr.

(Psalm 29.) Psalm David's. Bringet dem Ewigen, ihr Söhne

יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ. יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק. וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים:
צט יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים. יֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט הָאָרֶץ: יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל. וְרָם הוּא עַל־כָּל־הָעַמִּים: יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא. קָדוֹשׁ הוּא: וְעֹז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב. אַתָּה כּוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים. מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בְּיַעֲקֹב | אַתָּה עָשִׂיתָ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ. קֹרְאִים אֶל־יְיָ וְהוּא יַעֲנֵם: בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם. שָׁמְרוּ עֵדֹתָיו וְחֹק נָתַן־לָמוֹ: יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַתָּה עֲנִיתָם אֵל נֹשֵׂא הָיִיתָ לָהֶם. וְנֹקֵם עַל־עֲלִילוֹתָם: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ. כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:
כט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַייָ

der Großen, bringet dem Herrn Ruhm und Triumph! bringet dem Herrn Ruhm seines Namens! im festlichen Schmucke betet ihn an! Die Stimme des Herrn toset über Fluthen; die majestätische Gottheit donnert — der Ewige ist's — über mächtigen Strömen. Stimme des Herrn gewaltig! Stimme des Herrn erhaben! Stimme des Herrn zersplittert Cedern; Libanons Cedern zersplittert der Herr! Er läßt hüpfen sie wie muthiges Kalb, Libanon und Sirajon wie junge Gazelle. Stimme des Herrn sprühet flammenden Blitz; Stimme des Herrn erschüttert die Wüste; die Wüste zu Kadesch erschüttert der Herr! Stimme des Herrn regt auf, das scheue Gewild, entblättert die Wälder; doch in seinem Heiligthume spricht Alles feierlich: Der Herr, der zur Sündfluthzeit gethront, der Herr, der wird als König ewig thronen; der Herr wird seinem Volke Sieg verleihen, der Herr wird mit des Friedens Segen sein Volk beglücken.

Brech' auf! mein Freund, der Braut entgegen. Laß uns der Ruhe freundlich Angesicht empfangen. Brech' auf! u. s. w.

In einem Ausrufe ließ uns der einige Gott vernehmen: Beachtet und gedenket des Ruhetages. Der Ewige, der Einige, dessen Name einig ist! zum Ruhm, zur Herrlichkeit, zum Preis! Brech' auf u. s. w.

Wohlan! laßt uns dem Ruhetage entgegen gehen! denn er,

בְּנֵי אֵלִים. הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז:
הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ
לַיְיָ בְּהַדְרַת-קֹדֶשׁ: קוֹל יְיָ
עַל-הַמָּיִם. אֵל-הַכָּבוֹד
הִרְעִים. יְיָ עַל-מַיִם רַבִּים:
קוֹל-יְיָ בַּכֹּחַ. קוֹל יְיָ בֶּהָדָר:
קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים. וַיְשַׁבֵּר
יְיָ אֶת-אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן:
וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל. לְבָנוֹן
וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן-רְאֵמִים:
קוֹל-יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ:
קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר. יָחִיל
יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְיָ
יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת
וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְיָ
לַמַּבּוּל יָשָׁב. וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ
לְעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת-עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה.
פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה: לכה

שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד.
הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיֻחָד. יְיָ
אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. לְשֵׁם
וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה: לכה

לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה.

er ist des Segens Quelle, von Anbeginn dazu geweiht. Der Schöpfung Schluß war ihres Anfangs Plan. Brech' auf! u. s. w.

Königsheiligthum! o Residenz! erhebe dich, und dringe hervor aus der Zerstörung! zu lange weilest du im Jammerthale. — O! er wende sein Erbarmen dir bald wieder zu. Brech' auf u. s. w.

Schüttle ab den Staub! auf! kleide dich in Volkesherrlichkeit! bald wird durch Jischai's Sohn, den Bethlehemiter, meiner Seele Erlösung nahn. Brech' auf! u. s. w.

Ermuntere dich! ermuntere dich! dein Licht bricht an! Wall' auf, mein Licht! erwach'! erwach'! laß Gesang ertönen! Gottes Herrlichkeit zeigt sich über dir! Brech' auf! u. s. w.

Weg die Schande! weg die Schmach! was krümmst du dich, was wimmerst du? Die Gebeugten meines Volkes finden einst wieder Schutz in dir. Auf ihrem Schutte prangt erbaut die Residenz. Brech' auf! u. s. w.

Des Raubes Preis werden deine Räuber, verbannt deine Verderber, dein Gott wird sich deiner freuen, wie sich der Bräutigam erfreut der Braut. Brech' auf u. s. w.

כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה. מֵרֹאשׁ מִקֶּדֶם נְסוּכָה. סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה: לכה

מִקְדַּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה. קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה. רַב לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבָּכָא. וְהוּא יַחֲמוֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה: לכה

הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי. לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ עַמִּי. עַל יַד בֶּן יִשַׁי בֵּית הַלַּחְמִי. קָרְבָה אֶל נַפְשִׁי גְאָלָהּ: לכה

הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי. כִּי בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי. עוּרִי עוּרִי שִׁיר דַּבֵּרִי. כְּבוֹד יְיָ עָלַיִךְ נִגְלָה: לכה

לֹא תֵבוֹשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי. מַה תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה תֶּהֱמִי. בָּךְ יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי. וְנִבְנְתָה עִיר עַל תִּלָּהּ: לכה

וְהָיוּ לִמְשִׁסָּה שֹׁאסָיִךְ. וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ. יָשִׂישׂ עָלַיִךְ אֱלֹהָיִךְ. כִּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל כַּלָּה: לכה

יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרוֹצִי. וְאֶת־יְיָ תַּעֲרִיצִי. עַל־יַד אִישׁ בֶּן־פַּרְצִי. נִשְׂמְחָה וְנָגִילָה: לכה

Rechts und links breitest du dich aus, im Ewigen wirst du frohlocken; durch jenen Mann aus Perez Stamme werden wir uns freuen und jubeln. Brech' auf u. s. w.

בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת בַּעְלָהּ. גַּם בְּשִׂמְחָה וּבְצָהֳלָה. תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגֻלָּה. בּוֹאִי כַלָּה. בּוֹאִי כַלָּה: לכה

So gehe denn in Frieden ein, du, des Gatten Krone! erschein' mit Freud' und frohem Jauchzen, in der Mitte deiner Gläubigen, des liebgeweihten Volkes! Willkommen, Braut! willkommen, Braut! Brech' auf! u. s. w.

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַייָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ־בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל ׀ לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה:

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath. Lieblich ist, dem Ewigen danken! deinem Namen, Höchster! zu lobsingen; des Morgens deine Güte zu verkünden, und deine Treue, wenn die Nacht beginnt, mit Saitenspiel und Psalter, mit Phantasienklängen auf der Harfe; denn deine Werke, Herr! ergötzen mich! jubelnd preise ich deine Thaten. Wie groß sind deine Schöpfungen, o Herr! wie unergründlich deine Absichten! Der Beschränkte sieht das nicht ein, der Thor (Kurzsichtige) kann es nicht begreifen: wenn Frevler wie das Gras aufsprossen, wenn alle Uebelthäter blühen — damit sie für ewig untergehen. Du, Unendlicher! Du bleibst in Ewigkeit erhaben. Siehe, deine Feinde, Herr! deine Feinde gehen zu Grunde; alle Uebelthäter werden aufgelöst; aber wie des Waldthieres Krone steigt mein Horn empor. Mein Alter glänzt von frischem Oele, mein Auge wird sich weiden an meinen Neidern, mein Ohr vernehmen den Untergang der Bösewichter, die sich wider mich setzten.— Der Fromme wird wie die Palme grünen; er schießt empor wie Libanon's Ce-

שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר. אַף תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת ׀ יְיָ. נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים. אַדִּירִים ׀ מִשְׁבְּרֵי־־יָם. אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ ׀ נֶאֶמְנוּ מְאֹד. לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

der; gepflanzt in dem Hause des Herrn, grünen sie in den Vorhöfen unseres Gottes. Noch sprossen sie im Alter auf, und werden saftvoll und frisch stets bleiben, zu künden, wie gerecht der Ewige sei, daß sich an meinem Schöpfer kein Tadel finde.

(Psalm 93.) Der Herr ist König, geschmückt in Majestät! Geschmückt ist der Ewige, mit Macht gerüstet. Nun steht die Welt fest gegründet und wanket nimmer, unerschütterlich dein Thron von Anbeginn, Du selbst von Ewigkeiten her.— Die Ströme erheben, Ewiger! die Ströme erheben laut ihr Tosen; die Ströme brausen ihre Wellen auf, und mächtiger als des Wassers Tosen sind des Weltmeers brechende Wogen; doch der Mächtigste ist Gott in jener Höhe. Kräftig bewährt dein Zeugniß sich; deinen Tempel, Herr! ziert Heiligkeit immerdar!

מעריב ליל ראשון של ראש השנה.

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das unten stehende יתברך (*

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

קהל בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ

(Der Vorbeter.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

(Die Gemeinde.) Gebenedeiet sei der Ewige, der Hochgepriesene in Ewigkeit.

Gepriesen seist Du, Ewi=

*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל־־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

*) Gebenedeiet, gepriesen, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen — gelobt sei er — er ist das erste, er das letzte Wesen, und außer ihm keine Gottheit. Machet Bahn ihm, der durch die Himmel fährt! sein Name ist Ewiger! Frohlocket vor ihm! doch sein Name ist erhaben über alles Lob und Preis.— Gebenedeiet sei der Name seiner verherrlichten Majestät immer und ewig! Der Name des Ewigen sei gepriesen von nun an bis in Ewigkeit.

ger! unser Got! Beherrscher der Welt! auf dessen Geheiß die Abende dämmern. Mit Weisheit öffnest Du die Himmelsthore; mit Vernunft veränderst Du die Stunden, wechselst die Tageszeiten und ordnest die Sterne am Firmamente in ihrem Laufe nach deinem Willen; erschaffest den Tag und die Nacht, und rollst das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Lichte! So ertschwindet der Tag, und die Nacht erscheint; so hast Du Tag von Nacht geschieden. Herr der Heerschaaren ist dein Name! Du, Allmächtiger! Ewiglebender! Unwandelbarer! walte immer und ewig über uns! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Abende herandämmern lassest.

Eine unendliche Liebe hast Du deinem Volke, dem Hause Jisrael's, zugewandt; fromme Lehren, Gebote, Gesetze und Rechte hast Du uns ertheilt; darum wollen wir, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen, und wenn wir aufstehen, über deine Gesetze nachdenken, und uns deiner frommen Lehre und deiner Gebote unaufhörlich freuen; denn sie gewähren uns Leben und Unsterblichkeit; über sie wollen wir Tag und Nacht nachsin-

הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת־הַכֹּכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה. גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהָבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ. וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה.

nen. O, mögest Du deine Liebe uns nie entziehen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Jisrael liebst.

Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

Gepriesen sei der Name seiner glorreichen Herrschaft immer und ewig.

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben, von ganzem Herzen, ganzer Seele und ganzer Kraft. Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben. Du sollst sie deinen Kindern einschärfen und immer davon sprechen, wenn du zu Hause sitzest, oder auf Reisen bist, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehest. Binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Vorderhauptbinde zwischen deinen Augen, und schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott von ganzem Herzen und mit ganzer Seele zu lieben, und

וְאַהֲבָתְךָ אַל תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

(ווער ניכט מיט מנין בעטעט זאגט אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן):

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָֹה אֱלֹהֵינוּ יְהוָֹה אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָֹה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָֹה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־

ihm zu dienen, so will ich euerem Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammeln kannst. Ich will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde; auch du sollst zu essen haben in Ueberfluß. Hütet euch daher, daß euer Herz nicht verführt werde, daß ihr etwa abweicht, und andern Göttern dienet und sie anbetet. Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen komme, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Legt also diese Worte in euer Herz und in euer Gemüth; bindet sie zum Zeichen auf euere Hand, und traget sie als Vorderhauptbinde zwischen euern Augen. Lehrt sie euern Söhnen, um beständig davon zu sprechen, wenn du zu Hause sitzest oder auf der Reise bist, wenn du dich niederlegst, und wenn du aufstehst. Schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Thore; damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, das der Ewige

נפשכם: ונתתי מטר־
ארצכם בעתו יורה ומלקוש
ואספת דגנך ותירשך
ויצהרך: ונתתי עשב בשדך
לבהמתך ואכלת ושבעת:
השמרו לכם פן־יפתה
לבבכם וסרתם ועבדתם
אלהים אחרים והשתחויתם
להם: וחרה אף־יהוה בכם
ועצר את־השמים ולא־
יהיה מטר והאדמה לא תתן
את־יבולה ואבדתם מהרה
מעל הארץ הטבה אשר
יהוה נתן לכם: ושמתם
את־דברי אלה על־לבבכם
ועל־נפשכם וקשרתם
אתם לאות על־ידכם והיו
לטוטפת בין עיניכם:
ולמדתם אתם את־בניכם
לדבר בם בשבתך בביתך
ובלכתך בדרך ובשכבך
ובקומך: וכתבתם על־
מזוזות ביתך ובשעריך:
למען ירבו ימיכם וימי

euern Eltern zugeschworen, es ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange als der Himmel über der Erde sein wird.

Der Ewige sprach zu Moscheh, wie folgt: Rede mit den Kindern Jisrael's, und sage ihnen, sie und auch ihre Nachkommen sollen an die Enden ihrer Kleider Schaufäden machen, und an diesen Schaufäden eine Schnur von himmelblauer Wolle befestigen. Diese sollen darum bei euch Schaufäden heißen, damit, wenn ihr sie sehet, ihr euch aller Gebote Gottes erinnert, und sie auch befolgt, nicht aber euerem Herzen und euern Augen nachfolgt, die euch auf Abwege führen. Ihr werdet dadurch meiner Gebote eingedenk sein, und sie ausüben, damit ihr euerem Gotte heilig seid. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus Mizrajim geführt habe, euer Gott zu sein, ich, der Ewige, euer Gott.

Wahr und zuverläßig ist dies alles, und hat sich uns bewährt, daß Er, der Ewige, unser Schutz-

בניכם על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיכם לתת להם כימי השמים על־הארץ:

ויאמר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־בני ישראל ואמרת אלהם ועשו להם ציצת על־כנפי בגדיהם לדרתם ונתנו על־ציצת הכנף פתיל תכלת: והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את־כל־מצות יהוה ועשיתם אתם ולא־תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר־אתם זנים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את־כל־מצותי והייתם קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:

אמת ואמונה כל־זאת וקים עלינו כי הוא יי אלהינו

gott sei, und außer ihm keiner; und daß wir Jisrael sein Volk sind. Er ist es, der uns aus der Gewalt jener Könige befreiet; Er, unser König ist's, der uns von dem Drucke jener Tyrannen erlöst hat. Er, der Allmächtige ist's, der unsere Beleidiger bestraft, der den Feinden unseres Lebens ihr Betragen vergolten, der große, unerforschliche Dinge vollführt, und zahllose Wunder gewirkt hat. Er ist es, der unsere Seele der Unsterblichkeit weiht, und unsern Fuß nicht ausgleiten läßt. Er ist es, der uns die stolze Höhe der Feinde niederdrücken ließ, und unser Glückshorn über alle unsere Widersacher erhob; der für uns Wunderzeichen und Rache an Pharao ausgeübt, Zeichen und Wunder im Lande der Kinder Cham's; der in seinem Strafgerichte alle Erstgebornen Mizrajims erschlagen, und aus ihrer Mitte sein Volk Jisrael zur unbeschränkten Freiheit herausgeführt; der seine Kinder durch das getheilte Schilfmeer ziehen ließ, und ihre Verfolger und Feinde in die Tiefe versenkte. Als nun seine Kinder da seine Allgewalt sahen, lobten und dankten sie seinem Namen, und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. Moscheh und die Kin=

וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים. מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הֶעָרִיצִים. הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ. וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ. הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת עַד אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר. הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ. הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל־שׂוֹנְאֵינוּ. הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה. אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם. הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם. וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם. הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע. וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ. וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל

der Jisrael's stimmten dir mit hoher Freude einen Wechselgesang an, und riefen im Chore:

„Wer unter den Mächten, Ewiger! gleicht dir? — Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? — Du, Gepriesener! Furchtbarer! Wundererzeuger!“ Deine Herrschaft sahen deine Kinder, als Du das Meer vor Moscheh gespalten. „Dieser ist mein Gott!“ so riefen sie und sangen:

„Der Ewige wird immer und ewig regieren!“

Anderswo heißt es: Der Ewige hat Jakob befreiet, und ihn erlöst von übermächtiger Hand. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Jisrael erlöst!

Laß, Ewiger! unser Herr! im Frieden uns niederlegen, und im Wohlsein wieder erwachen; breite über uns das Zelt deines Friedens aus, und vervollkommne uns durch eine von dir verliehene heilsame Einsicht, und hilf uns deines Namens willen; schütze uns, und entferne von uns Feinde, Pest, Verheerung, Hunger und Trübsal, und verscheuche den bösen Verführer von allen Seiten, und birg uns unter dem Schatten deiner Flügel; denn Du, Allmächtiger! bist unser Schutz und unser Retter, ja Du, Allmächtiger! bist ein huldreicher und erbarmungsvoller König.

לְךָ עָנוּ שִׁירָה. בְּשִׂמְחָה רַבָּה. וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ. מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ. נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־־פֶלֶא:

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ:

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב. וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם. וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ. וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן. וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם

אַתָּה. וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם ׀ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. הַפּוֹרֵשׂ ׀ סֻכַּת שָׁלוֹם ׀ עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם׃

O! bewache unsern Wandel für das Leben und für den Frieden, von nun an bis in Ewigkeit.

O, breite das Zelt deines Friedens über uns! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du das Zelt deines Friedens ausbreitest über uns, über dein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

Am Sabbath wird auch dieses gesagt:

וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת. לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם׃ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעוֹלָם. כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ. וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ׃

Die Kinder Jisrael sollen den Sabbath beobachten, daß sie nämlich den Sabbath bei allen ihren Nachkommen feiern, als einen ewigen Bund. Zwischen mir und den Kindern Jisrael's soll der Sabbath sein ein Zeichen auf ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel und die Erde geschaffen, am siebenten Tage aber hat er geruht und gefeiert.

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ ׀ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ׃ כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃ חצי קדיש

Blaset am Neumondtage die Posaune, am Feiertage unseres Festes. So ist das Gesetz in Jisrael, so die Verordnung von dem Gotte Jakob's.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

Ewiger! öffne Du meine Lippen, damit mein Mund dein Lob verkünde.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott, Gott Abraham's, Gott Jizchak's und Gott Jakob's! großer, mächtiger und furchtbarer Gott! höchste Allmacht! der Du heilsame Gnaden erzeigest, Schöpfer des All's, der Du der Frömmigkeit der Urväter eingedenk bist, und einst ihren Nachkommen voll Liebe den Erlöser senden wirst, deines Namens willen!

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל־כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָל־

Gedenke unser zum Leben, Du, o König! der Du Wohlgefallen hast am Leben! zeichne uns in das Buch des Lebens, um deinetwillen, o Herr des Lebens.

Du bist ein König, der da hilft, beschirmt und beschützet. Gepriesen seist Du, Ewiger! Schild Abrahams!

Du, Herr! bist allgewaltig in Ewigkeit; Du belebest die Todten wieder, Du bist ein mächtiger Erretter.

Du ernährest durch deine Liebe alles Lebende, und erweckest durch deine große Barmherzigkeit die Todten; Du unterstützest die Fallenden, Du heilest die Kranken, Du befreiest die Gefesselten, und bestätigest deine treue Zusage Jenen, die im Staube schlafen. Wer, allmächtiger Gebieter! gleichet dir? wer ist dir ähnlich? O König! der Du sterben, auferstehen und Heil aufblühen lassest.

Wer gleicht dir, Vater der Barmherzigkeit! der Du erbarmungsvoll deine Geschöpfe zum Leben verzeichnest?

Du bist bewährt, die Todten wieder zu erwecken. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Todten belebest.

Du bist heilig, dein Name ist heilig, und täglich huldigen dir Heilige, Selah! —

Verbreite nun deine Furchtbarkeit, o Ewiger, unser Gott! über alle deine Werke, und Ehrfurcht vor dir über deine ganze Schöpfung, daß dich fürchten alle Wesen, daß dich anbeten

alle Geschöpfe, daß sie alle in Einen Bund sich einen, deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu vollziehen, so wie wir erkennen, Ewiger, unser Gott! daß dein die Herrschaft ist, daß der Sieg in deiner Hand, die Macht in deiner Rechten liegt, und daß dein Name furchtbar erhaben Allen ist, die Du erschaffen.

Verleihe auch, o Ewiger! deinem Volke Ansehen, deinen Verehrern Ruhm, deinen Anbetern Hoffnung, und überzeugende Beredsamkeit jenen, die deiner harren; Freude deinem Lande, Wonne deiner Stadt, aufstrebende Kraft deinem Knechte David, und aufstrahlendes Leuchten dem Sohne Jischai's deinem Gesalbten, bald in unsern Tagen.

Dann werden die Frommen es sehen und sich freuen, die Redlichen jauchzen, und die Gottesgeweihten in Jubel ausbrechen; die Ungerechtigkeit wird verstummen, und die Bosheit gänzlich wie Rauch hinschwinden; denn Du wirst verdrängen die Gewalt des Frevels von der Erde hinweg.

Dann wirst Du allein als Herrscher anerkannt, über alle deine Werke, auf dem Berge Zion, dem Wohnsitze deiner Herrlichkeit, und in Jerusala-

הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ. וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל־כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן־פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם

jim, deiner heiligen Residenz; so wie es in deiner heiligen Schrift verheißen ist. „Der Herr regieret ewiglich, dein Gott, o Zion! durch alle Zeiten. Hallelujah!“

Du bist heilig, furchtbar erhaben ist dein Name, und außer dir ist keine Gottheit. So drückt sich auch die heilige Schrift aus: Hocherhaben wird der Herr der Heerschaaren sein im Gerichte, und die heilige Allmacht wird sich heilig zeigen durch Gerechtigkeit. Gepriesen seist Du, Ewiger, heiliger König!

Du hast uns aus allen Heidenvölkern erkoren, Du liebtest uns, und fandest Wohlgefallen an uns, und erhobest uns über alle Völkerschaften; denn Du heiligtest uns durch deine Gebote, nähertest uns, o König! deinem Dienste, und nanntest uns nach deinem großen und heiligen Namen.

Du gabst uns, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbath und) diesen Tag des Andenkens, Tag des Posaunenschalls (am Sabbath: den Erinnerungstag an den Posaunenschall) zur heiligen Verkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Mizrajim.

Unser Gott und Gott unserer Väter! laß aufsteigen und anlangen, ausersehen und wohlgefällig, erhört und der Erinnerung würdig

עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה מַן וואָכענטאָגען: יוֹם תְּרוּעָה (אַם שבת: זִכְרוֹן תְּרוּעָה) *) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע

*) ות"ת באהבה מקרא קדש בר"ה וי"כ עיין לבוש הזור סימן תקפ"ב ס"ו וסי' תרי"ט ס"ב ועיין ט"ז ח"ח סי' תקפ"ב ס"ק ג'.

sein vor dir, das Andenken und die Fürsorge für uns; das Andenken unserer Urväter, das Andenken des Gesalbten, Sohn David's deines Knechtes, das Andenken Jeruschalajim's deiner heiligen Stadt, und das Andenken deines ganzen Volkes, des Hauses Jisrael, daß es Befreiung, Heil, Gunst, Gnade Barmherzigkeit, Leben und Frieden erwirke an diesem Tage des Andenkens. O Ewiger unser Gott! gedenke unser zum Besten, erinnere dich unser zum Segen, und verleihe uns Lebensglück. Durch die Verheißung des Heils und der Erbarmung, schone und begnadige uns, und nimm dich unserer liebreich an. O stehe uns bei, denn zu dir schauen unsere Blicke auf; Du bist ein allmächtiger König, huldreich und erbarmungsvoll.

Unser Gott und Gott unserer Vorfahren! herrsche über das ganze Weltall in deiner Herrlichkeit, erhebe dich ob der ganzen Erde in deiner Majestät, und erscheine im Lichtglanze deines höchsten Triumphes über alle deine Weltbewohner hienieden; damit jedes Werk erkenne, daß Du sein Meister, und jedes Geschöpf begreife, daß Du sein Schöpfer bist; dann wird Alles, was Odem hat, ausrufen: „Der Ewige, der Gott Jisrael's, ist König; und sein Reich umfaßt das All." (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Vorfahren! zeige Wohlgefallen an unserem Ruhetage.) Heilige uns durch deine Gebote, und ver-

וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדּוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל ׀ לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ ׀ חַנּוּן וְרַחוּם ׀ אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ. עַל־כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ. יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (בשבת: אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ.

וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (בְּשַׁבָּת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ־בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־

leihe uns die in deiner Lehre verheißene Bestimmung, erquicke uns durch deine Allgüte, erfreue uns durch dein Heil. (Am Sabbath: Laß uns, Ewiger, unser Gott! in Liebe und Wohlwollen deinen heiligen Sabbath zu Theil werden, daß Jisrael, die deinen Namen heiligen, in ihm Ruhe finden.) Läutere unser Herz, dich in Wahrheit anzubeten; denn Du bist ein Gott der Wahrheit, und deine Verheißung ist Wahrheit und ewig unwandelbar. Gepriesen seist Du, Ewiger! König der ganzen Erde! der Du heiligest (den Sabbath,) Jisrael und den Tag des Andenkens.

Ewiger, unser Gott! zeige dich deinem Volke Jisrael und seinen Gebeten wohlgefällig; führe den Gottesdienst in dem Allerheiligsten deines Tempels wieder ein; nimm Jisrael's Opfer und ihr Flehen mit Liebe auf. O, möge dir der Dienst deines Volkes Jisrael immer angenehm sein.

O, mögen unsere Augen schauen, wie Du dich einst erbarmungsvoll nach Zion wendest! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du einst deine Majestät wieder zurück nach Zion führest.

Wir preisen dich, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter immer und ewig! Fels unsers Lebens, Schild unseres Heils bist Du; durch alle Zeitalter danken wir dir, und verkünden dein Lob für unsere Lebensdauer, die von dir abhängt, und für unsern Lebensgeist, den Du bewahrest; für deine Wunder, die wir täglich wahrnehmen, für dein unbegreifliches Walten und deinen wohlthätigen Segen, der zu

jeder Zeit, Abends, Morgens und Mittags fortwirkt. Allgütiger! dein Erbarmen ist unaufhörlich; Allbarmherziger! deine Gnade ist unendlich, auf dich harren wir immerdar.

Ob diesem Allen werde dein Name, o König! immer gelobt, und in Ewigkeit hochgepriesen.

Verzeichne zum glückseligen Leben alle Kinder deines Bundes.

Alle lebendigen Wesen werden dir ewig danken, und deinen Namen in Wahrheit verehren. Du, Allmächtiger! bist unser Heil und unsere Hilfe. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Allgütiger ist dein Name, dir allein gebührt Verehrung.

Des Friedens Fülle mögest Du immerdar Jisrael, deinem Volke, verleihen; denn Du bist König und Herr des Friedens. O, möge es dir gefallen, zu allen Zeiten und zu jeder Stunde, dein Volk Jisrael mit deinem Frieden zu segnen.

Möge in dem Buche des Lebens, des Segens und des Friedens und der glücklichen Nahrung unser gedacht, und wir in demselben verzeichnet werden, wir und dein ganzes Volk, das Haus Jisrael, zum heilsamen Leben und zur Glückseligkeit. Gebenedeiet seist Du Ewiger! Stifter des Friedens.

Bewahre, mein Gott! meine Zunge vor Verleumdung, meine Lippen vor betrüglichen Reden; laß meinen Geist gegen meine Lästerer gelassen sein; laß mich mein ganzes Ich gegen Jeden wie Staub betrachten. Öffne mein Herz deiner Lehre, und meine Seele strebe nach Erfüllung deiner Gebote. Zerstöre den Anschlag derjenigen, die über mich

עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע. וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי

רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

Böses brüten, und vernichte ihren Vorsatz. Vollführe dieses deines Namens, deiner Allmacht, deiner Heiligkeit und deiner Lehre willen; denn dann können deine Frommen dem Drangsale entgehen. Deine Macht errette mich! O, erhöre mich! Mögen dir gefallen die Reden meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, dir, mein Hort und mein Erlöser! Er, der in jenen Himmelshöhen Eintracht erhält, erhalte uns und ganz Jisrael in Einigkeit. Amen.

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: קדיש תתקבל

Möge es dir wohlgefallen, o Ewiger! unser und unserer Väter Gott! bald in unseren Tagen den heiligen Tempel zu erbauen, und verleihe uns den Antheil an deiner Verheißung, um dir dort in Ehrfurcht zu dienen, wie in der Vorzeit; auf daß angenehm sei das Opfer Jehudas und Jeruschalajims, wie in den frühern Jahren.

Am Sabbath wird vor קדיש dieses gesagt.

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים ׀ אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ. כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

Nun waren vollendet die Himmel und die Erde, und ihr ganzes Heer. Als der Herr am siebenten Tage sein Werk vollendet hatte, da feierte Er am siebenten Tage von seinem Schöpfungswerke, welches Er hervorgebracht. Der Herr segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an demselben ruhete Er von allen seinen Werken, die der Herr erschaffen hatte, fortzuwirken.

(Der Vorbeter.) Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott! Gott Abraham's, Gott Jizchak's und Gott Jakob's! großer, mächtiger und furchtbarer Gott! höchstes Wesen! Schöpfer des Himmels und der Erde.

(Die Gemeinde.) Schild der Väter durch seine Verheißung, Erwecker der Todten durch seine Zusage, heiliger König! dem keiner gleich ist. Er hat seinem Volke an seinem geheiligten Sabbath Ruhe anbefohlen; denn wohlwollend wollte er ihnen Erholung schenken. — Laßt uns ihn in Ehrfurcht, in heiligem Schauer anbeten, laßt uns täglich ohne Unterlaß ihn loben nach dem Wesentlichen der angeführten Lobpreisungen; ihn, den Gott des Ruhmes, den Herrn des Friedens, der den Sabbath geheiliget, den siebenten Tag gesegnet, und heilige Ruhe dem Volke geschenket, das sich in Seligkeit labet, zum Andenken der ersten Schöpfung.

(Der Vorbeter.) Unser und unserer Väter Gott! zeige Wohlwollen an unserer Feier, heilige uns durch dein Gesetz, und verleihe uns die in deiner Lehre bestimmte Verheißung; erquicke uns durch deine Güte, und erfreue uns durch dein Heil, und reinige unsere Herzen, daß wir dich in

חזן ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון קונה שמים וארץ:

קהל מגן אבות בדברו מחיה מתים במאמרו המלך הקדוש. שאין כמוהו המניח לעמו ביום שבת קדשו כי בם רצה להניח להם. לפניו נעבוד ביראה ופחד ונודה לשמו בכל־יום תמיד מעין הברכות אל ההודאות אדון השלום מקדש השבת ומברך שביעי ומניח בקדשה לעם מדשני עונג זכר למעשה בראשית:

חזן אלהינו ואלהי אבותינו רצה במנוחתנו קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך שבענו מטובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת

וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ. וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

קדיש תתקבל וא״א במה מדליקין.

Wahrheit anbeten. Laß uns, Ewiger! unser Gott! deinen heiligen Ruhetag in Liebe und Wohlwollen genießen, daß ihn feiern Jisrael, die deinen Namen heiligen. Gebenedeiet seist Du, Gott! der Du den Sabbath heiligest.

קִידּוּשׁ.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְ) אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה יוֹם תְּרוּעָה (זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt! der Du geschaffen hast des Weines Frucht!

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren hast, und uns über alle Völkerschaften erhobest; denn Du heiligtest uns durch deine Gebote, und gabst uns, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen (Sabbath und diesen) Tag des Andenkens, Tag des Posaunenschalles (am Sabbath: den Erinnerungstag an den Posaunenschall) zur heiligen Verkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Mizrajim; denn uns erwähltest Du und uns heiligtest Du aus allen Völkerschaften, und deine Verheißung ist Wahrheit und ewig unwandelbar. Gebenedeiet seist Du, Ewiger, König der ganzen Erde! der Du heiligest (den Sabbath,) Jisrael und den Tag des Andenkens.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns erleben ließ und uns erhalten hat, daß wir gelangten an diese Zeit.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם ׀ מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ. כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם ׀ מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן ׀ נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים ׀ מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל. כִּי־לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד

Uns liegt es ob, den Herrn des Weltalls zu preisen, den Hervorbringer der Schöpfung zu verherrlichen, daß Er uns nicht den Heidenvölkern einverleibt, und uns nicht den niedrigen Kasten [1]) gleichgestellt hat; daß Er uns nicht mit ihnen gleiche Bestimmung gegeben, und uns ein besseres Ziel, als jener Menge gesetzt; denn wir knieen hin, werfen uns nieder, und beten an den König aller Könige, den hochgelobten Heiligsten, der die Himmel ausgespannt, und die Erde gegründet. Der Thron seiner Herrlichkeit ist oben im Himmel, die Residenz seiner Allmacht in unermeßlichen Höhen. Er allein ist unser Gott, sonst keiner. Wahrlich! unser Weltherrscher ist Er — sonst Niemand. So heißt es auch in seiner heiligen Lehre: Erkennet also, und nehmet wohl zu Herzen, daß der Ewige, Er allein, die Allmacht sei, oben im Himmel und unten auf Erden — keiner sonst.

Darum hoffen wir auf dich, Ewiger, unser Gott! bald die Herrlichkeit deiner Allmacht zu schauen, daß die Gräuel von der Erde verbannt, und die Götzen ausgerottet werden! daß die Welt vervollkommnet werde durch das Reich des Allmächtigen, alle Kinder des Fleisches deinen Namen anrufen, und alle Frevler der Erde sich zu dir wenden. Mögen alle Weltbewohner erkennen und einsehen, daß zu dir allein jedes Knie sich beugen, jede Zunge schwören müsse. Vor dir, Ewiger! unser Gott! werden sie dann hinknieen, niederfallen, die

1) Kasten sind heidnische Volksklassen, wie z. B. bei den Ostindiern. Dieses scheint hier das Stammwort משפחה auszudrücken.

שְׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־־עוֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־־כָּל־־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום, ארון עולם

Hoheit deines Namens verherrlichen, vereint das Joch deiner Herrschaft freudig aufnehmen, und Du wirst nun für ewige Zeiten ihr Herrscher sein; denn dein ist das Reich, für Ewigkeiten wirst Du in Herrlichkeit regieren; so wie es deine heilige Lehre ausdrückt: Der Ewige wird immer und ewig regieren. Ferner heißt es: Einst wird der Ewige als König der ganzen Erde anerkannt, da wird der Ewige einig, und sein Name einig sein.

נוהגין לומר איש לחברו.

לזכר לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵב וְתֵחָתֵם:

לנקבה לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵבִי וְתֵחָתֵמִי:

אחר ברכת המוציא אוכלין תפוח מתוק ומטבילין אותו בדבש ומברכין עליו בורא פרי העץ, ואחר אכילתו אומרים

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּחַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה:

שחרית.

שיר תהלה

מן ב' תנועות ויתד וב' תנועות ויתד וב' תנועות בדלת וכן בסוגר, ובתוכו רלוף י"ג העקרים.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח.
נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ.
נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ:
אֵין לוֹ דְמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ
גּוּף. לֹא נַעֲרֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ:
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית
לְרֵאשִׁיתוֹ: הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם
לְכָל־נוֹצָר. יוֹרֶה גְדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ: שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ
נְתָנוֹ אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ: לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל
כְּמשֶׁה עוֹד. נָבִיא וּמַבִּיט
אֶת־תְּמוּנָתוֹ: תּוֹרַת אֱמֶת
נָתַן לְעַמּוֹ אֵל. עַל־יַד נְבִיאוֹ
נֶאֱמַן בֵּיתוֹ: לֹא יַחֲלִיף הָאֵל
וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ. לְעוֹלָמִים
לְזוּלָתוֹ: צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵנוּ
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמוּתוֹ:

Lobgesang,

in welchem die dreizehn Glaubensartikel enthalten sind.

1. Verherrlicht sei der lebendige Gott und gepriesen; ein Wesen ist er, dessen Dasein die Zeit nicht beschränkt.

2. Einig ist er — und keine Einheit ist **seiner** vergleichbar; unsichtbar ist er — und sein einiges Wesen unendlich.

3. Nicht Körperform hat er, und ist auch nicht Körper; nichts kann seiner Heiligkeit gleichgestellt werden.

4. Urheber ist er von allen Dingen der Schöpfung; Urwesen ist er, von keinem Anfange begränzt.

5. Herr des Weltalls ist er, und allen Geschöpfen lehrt seine Größ' er, und seine Herrschaft erkennen.

6. Aber verliehen hat er Ausströmung prophetischen Geistes den Männern seiner Wahl, sie, seines Ruhmes Verkünder!

7. Doch, gleich Moscheh erstand in Jisrael nie ein Prophet, der also geschauet, enthüllet den Anblick der Gottheit.

8. Seinem Volke ertheilte der Allmächt'ge Lehre der Wahrheit durch diesen Propheten, **ihn**, seines Hauses Vertrauten. —

9. Nie verändert der Herr in Ewigkeit, niemals vertauscht er dieses Gesetz mit irgend anderer Satzung.

10. Er durchblickt und weiß unsere heimlichste Regung, schauet vor dem Beginn die Ereignisse alle. —

11. Der dem Frommen vergilt nach seinem verdienstlichen Streben, Böses dem Bösen ertheilt, wie es sein Frevel erheischt.

12. Er wird, naht der Tag einst heran, den Erlöser uns senden, zu befreien alsdann, die des Heils Erfüllung erharret.

13. Und dann die Todten erwecken mit seiner unendlichen Huld. In Ewigkeit sei er, sein ruhmvoller Name gepriesen!

Der Herr des Weltalls thronte schon, bevor er irgend ein Geschöpf ins Dasein rief; doch als durch seinen Willen die Schöpfung ward, da wurde sein Name als Regent bekannt. Und wenn dieses All auch in Nichts zerfällt, das Reich des Furchtbaren allein wird dennoch fortbestehen; denn er war, er ist, und er wird sein immer in Herrlichkeit. Er ist einzig, dem kein Anderer gleicht oder nahe kommt. Ohne Anfang ist er und ohne Ende. — Sein ist die Macht und die Herrschaft. Dieser ist mein Gott, mein ewig lebender Erlöser. Er ist der Fels in meinem Leiden zur Zeit der Noth. Er ist mein Panier und meine Zuflucht, er der Kelch meines Schicksals, wenn ich ihn anrufe. Seiner Hand übergebe ich meinen Geist, wenn ich schlafe und wenn ich erwache, und mit meinem Geiste auch meine Hülle. Gott steht mir bei, ich fürchte nichts.

גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ. יִתֵּן לְרָשָׁע רָע כְּרִשְׁעָתוֹ: יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ. לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ: מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ עֲדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא. לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל. אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא: וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא: וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה. וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה: וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה: בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית. וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה: וְהוּא אֵלִי וְחַי גֹּאֲלִי. וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה: וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא: בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה: וְעִם רוּחִי גְּוִיָּתִי יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns durch deine Gesetze geheiliget, und uns das Händewaschen geboten hast.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם׃

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltbeherrscher! der Du den Menschen mit Weisheit gebildet, und ihm manche Oeffnungen und manche Höhlungen anerschaffen hast. Es ist offenbar und vor dem Throne deiner Majestät bekannt, daß, wenn eine dieser Höhlungen sich weit öffnen, oder eine dieser Öffnungen sich zuschließen würde, man sich unmöglich erhalten, ja nimmermehr bestehen könnte vor dir. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Heilspender allen Geschöpfen, der Du wunderbar fortwirkest!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים חֲלוּלִים גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת׃

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du uns durch deine Gebote geheiliget, und uns geboten hast, uns mit der Lehre der Religion zu beschäftigen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה׃

Laß doch, o Ewiger, unser Gott! den Inhalt deiner Lehre unserem Munde und dem Munde deines Volkes, des Hauses Jisrael, angenehm sein; damit wir, unsere Nachkommen und die Nachkommen deines Volkes, des Hauses Jisrael,

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיּוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל

כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ ׀ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ ׀ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם: אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁיעוּר הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים וְהָרְאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת לְעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים

alle deinen Namen erkennen, und deine Lehre üben. Gelobt seist Du, Gott! der Du deinem Volke Jisrael das Gesetz begreifen lehrest.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren, und uns dein Gesetz gegeben hast. Gelobt seist Du, Ewiger, Du Geber des Gesetzes!

Der Ewige segne dich und behüte dich. Der Ewige lasse sein Antlitz dir leuchten, und sei dir gnädig. Der Ewige wende sein Antlitz dir zu, und gebe dir Glückseligkeit. — Folgende Gegenstände hat das Gesetz durch kein Maß beschränkt: Den Ackerwinkel [1]), die Erstlinge [2]), die Erscheinung [3]), die Mildthätigkeit und das Forschen im Gesetze. — Nachstehende Handlungen gewähren dem Menschen einen Genuß schon in dieser Welt, und sind ein bleibendes Gut für das zukünftige Leben. Sie heißen: Verehrung gegen Eltern, Ausübung der Mildthätigkeit, fleißiges Besuchen der Religionshäuser, Gastfreiheit, Versor-

1) Die Ackerwinkel durften von dem Eigenthümer nicht abgeerntet, und mußten für die Armen zurückgelassen werden. (3. M. 19, 9—10.)

2) Ueber die Darbringung der Erstlingsfrüchte, siehe 2. M. 23. 19.

3) Die Gabe, welche bei der jährlich dreimaligen Erscheinung vor Gott in den Tempel gebracht wurde. (5. M. 16, 16.)

sein vor dir, das Andenken und die Fürsorge für uns; das Andenken unserer Urväter, das Andenken des Gesalbten, Sohn David's deines Knechtes, das Andenken Jeruschalajim's deiner heiligen Stadt, und das Andenken deines ganzen Volkes, des Hauses Jisrael, daß es Befreiung, Heil, Gunst, Gnade Barmherzigkeit, Leben und Frieden erwirke an diesem Tage des Andenkens. O Ewiger unser Gott! gedenke unser zum Besten, erinnere dich unser zum Segen, und verleihe uns Lebensglück. Durch die Verheißung des Heils und der Erbarmung, schone und begnadige uns, und nimm dich unserer liebreich an. O stehe uns bei, denn zu dir schauen unsere Blicke auf; Du bist ein allmächtiger König, huldreich und erbarmungsvoll.

Unser Gott und Gott unserer Vorfahren! herrsche über das ganze Weltall in deiner Herrlichkeit, erhebe dich ob der ganzen Erde in deiner Majestät, und erscheine im Lichtglanze deines höchsten Triumphes über alle deine Weltbewohner hienieden; damit jedes Werk erkenne, daß Du sein Meister, und jedes Geschöpf begreife, daß Du sein Schöpfer bist; dann wird Alles, was Odem hat, ausrufen: „Der Ewige, der Gott Jisrael's, ist König; und sein Reich umfaßt das All." (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Vorfahren! zeige Wohlgefallen an unserem Ruhetage.) Heilige uns durch deine Gebote, und ver-

וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדּוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ. עַל־כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ. יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:
(בשבת: אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ.

וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (בְּשַׁבָּת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־

leihe uns die in deiner Lehre verheißene Bestimmung, erquicke uns durch deine Allgüte, erfreue uns durch dein Heil. (Am Sabbath: Laß uns, Ewiger, unser Gott! in Liebe und Wohlwollen deinen heiligen Sabbath zu Theil werden, daß Jisrael, die deinen Namen heiligen, in ihm Ruhe finden.) Läutere unser Herz, dich in Wahrheit anzubeten; denn Du bist ein Gott der Wahrheit, und deine Verheißung ist Wahrheit und ewig unwandelbar. Gepriesen seist Du, Ewiger! König der ganzen Erde! der Du heiligest (den Sabbath,) Jisrael und den Tag des Andenkens.

Ewiger, unser Gott! zeige dich deinem Volke Jisrael und seinen Gebeten wohlgefällig; führe den Gottesdienst in dem Allerheiligsten deines Tempels wieder ein; nimm Jisrael's Opfer und ihr Flehen mit Liebe auf. O, möge dir der Dienst deines Volkes Jisrael immer angenehm sein.

O, mögen unsere Augen schauen, wie Du dich einst erbarmungsvoll nach Zion wendest! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du einst deine Majestät wieder zurück nach Zion führest.

Wir preisen dich, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter immer und ewig! Fels unsers Lebens, Schild unseres Heils bist Du; durch alle Zeitalter danken wir dir, und verkünden dein Lob für unsere Lebensdauer, die von dir abhängt, und für unsern Lebensgeist, den Du bewahrest; für deine Wunder, die wir täglich wahrnehmen, für dein unbegreifliches Walten und deinen wohlthätigen Segen, der zu

jeder Zeit, Abends, Morgens und Mittags fortwirkt. Allgütiger! dein Erbarmen ist unaufhörlich; Allbarmherziger! deine Gnade ist unendlich, auf dich harren wir immerdar.

Ob diesem Allen werde dein Name, o König! immer gelobt, und in Ewigkeit hochgepriesen.

Verzeichne zum glückseligen Leben alle Kinder deines Bundes.

Alle lebendigen Wesen werden dir ewig danken, und deinen Namen in Wahrheit verehren. Du, Allmächtiger! bist unser Heil und unsere Hilfe. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Allgütiger ist dein Name, dir allein gebührt Verehrung.

Des Friedens Fülle mögest Du immerdar Jisrael, deinem Volke, verleihen; denn Du bist König und Herr des Friedens. O, möge es dir gefallen, zu allen Zeiten und zu jeder Stunde, dein Volk Jisrael mit deinem Frieden zu segnen.

Möge in dem Buche des Lebens, des Segens und des Friedens und der glücklichen Nahrung unser gedacht, und wir in demselben verzeichnet werden, wir und dein ganzes Volk, das Haus Jisrael, zum heilsamen Leben und zur Glückseligkeit. Gebenedeiet seist Du Ewiger! Stifter des Friedens.

Bewahre, mein Gott! meine Zunge vor Verleumdung, meine Lippen vor betrüglichen Reden; laß meinen Geist gegen meine Lästerer gelassen sein; laß mich mein ganzes Ich gegen Jeden wie Staub betrachten. Öffne mein Herz deiner Lehre, und meine Seele strebe nach Erfüllung deiner Gebote. Zerstöre den Anschlag derjenigen, die über mich

עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע. וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי

רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָםִ כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: קדיש תתקבל

Böses brüten, und vernichte ihren Vorsatz. Vollführe dieses deines Namens, deiner Allmacht, deiner Heiligkeit und deiner Lehre willen; denn dann können deine Frommen dem Drangsale entgehen. Deine Macht errette mich! O, erhöre mich! Mögen dir gefallen die Reden meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, dir, mein Hort und mein Erlöser! Er, der in jenen Himmelshöhen Eintracht erhält, erhalte uns und ganz Jisrael in Einigkeit. Amen.

Möge es dir wohlgefallen, o Ewiger! unser und unserer Väter Gott! bald in unseren Tagen den heiligen Tempel zu erbauen, und verleihe uns den Antheil an deiner Verheißung, um dir dort in Ehrfurcht zu dienen, wie in der Vorzeit; auf daß angenehm sei das Opfer Jehudas und Jeruschalajims, wie in den frühern Jahren.

Am Sabbath wird vor קדיש dieses gesagt.

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים ׀ אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ. כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

Nun waren vollendet die Himmel und die Erde, und ihr ganzes Heer. Als der Herr am siebenten Tage sein Werk vollendet hatte, da feierte Er am siebenten Tage von seinem Schöpfungswerke, welches Er hervorgebracht. Der Herr segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an demselben ruhete Er von allen seinen Werken, die der Herr erschaffen hatte, fortzuwirken.

(Der Vorbeter.) Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott! Gott Abraham's, Gott Jizchak's und Gott Jakob's! großer, mächtiger und furchtbarer Gott! höchstes Wesen! Schöpfer des Himmels und der Erde.

(Die Gemeinde.) Schild der Väter durch seine Verheißung, Erwecker der Todten durch seine Zusage, heiliger König! dem keiner gleich ist. Er hat seinem Volke an seinem geheiligten Sabbath Ruhe anbefohlen; denn wohlwollend wollte er ihnen Erholung schenken. — Laßt uns ihn in Ehrfurcht, in heiligem Schauer anbeten, laßt uns täglich ohne Unterlaß ihn loben nach dem Wesentlichen der angeführten Lobpreisungen; ihn, den Gott des Ruhmes, den Herrn des Friedens, der den Sabbath geheiliget, den siebenten Tag gesegnet, und heilige Ruhe dem Volke geschenket, das sich in Seligkeit labet, zum Andenken der ersten Schöpfung.

(Der Vorbeter.) Unser und unserer Väter Gott! zeige Wohlwollen an unserer Feier, heilige uns durch dein Gesetz, und verleihe uns die in deiner Lehre bestimmte Verheißung; erquicke uns durch deine Güte, und erfreue uns durch dein Heil, und reinige unsere Herzen, daß wir dich in

חזן ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון קונה שמים וארץ:

קהל מגן אבות בדברו מחיה מתים במאמרו המלך הקדוש. שאין כמוהו המניח לעמו ביום שבת קדשו כי בם רצה להניח להם. לפניו נעבוד ביראה ופחד ונודה לשמו בכל־יום תמיד מעין הברכות אל ההודאות אדון השלום מקדש השבת ומברך שביעי ומניח בקדשה לעם מדשני ענג זכר למעשה בראשית:

חזן אלהינו ואלהי אבותינו רצה במנוחתנו קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך שבענו מטובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת

וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ . וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ . בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

קדיש תתקבל וח״ל במה מדליקין.

Wahrheit anbeten. Laß uns, Ewiger! unser Gott! deinen heiligen Ruhetag in Liebe und Wohlwollen genießen, daß ihn feiern Jisrael, die deinen Namen heiligen. Gebenedeiet seist Du, Gott! der Du den Sabbath heiligest.

קידוש.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו . וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְ) אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה יוֹם תְּרוּעָה (זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם . כִּי בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים . וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד . בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt! der Du geschaffen hast des Weines Frucht!

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren hast, und uns über alle Völkerschaften erhobest; denn Du heiligtest uns durch deine Gebote, und gabst uns, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen (Sabbath und diesen) Tag des Andenkens, Tag des Posaunenschalles (am Sabbath: den Erinnerungstag an den Posaunenschall) zur heiligen Verkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Mizrajim; denn uns erwähltest Du und uns heiligtest Du aus allen Völkerschaften, und deine Verheißung ist Wahrheit und ewig unwandelbar. Gebenedeiet seist Du, Ewiger, König der ganzen Erde! der Du heiligest (den Sabbath,) Jisrael und den Tag des Andenkens.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns erleben ließ und uns erhal- daß wir gelangten an

Uns liegt es ob, den Herrn des Weltalls zu preisen, den Hervorbringer der Schöpfung zu verherrlichen, daß Er uns nicht den Heidenvölkern einverleibt, und uns nicht den niedrigen Kasten [1]) gleichgestellt hat; daß Er uns nicht mit ihnen gleiche Bestimmung gegeben, und uns ein besseres Ziel, als jener Menge gesetzt; denn wir knieen hin, werfen uns nieder, und beten an den König aller Könige, den hochgelobten Heiligsten, der die Himmel ausgespannt, und die Erde gegründet. Der Thron seiner Herrlichkeit ist oben im Himmel, die Residenz seiner Allmacht in unermeßlichen Höhen. Er allein ist unser Gott, sonst keiner. Wahrlich! unser Weltherrscher ist Er — sonst Niemand. So heißt es auch in seiner heiligen Lehre: Erkennet also, und nehmet wohl zu Herzen, daß der Ewige, Er allein, die Allmacht sei, oben im Himmel und unten auf Erden — keiner sonst.

Darum hoffen wir auf dich, Ewiger, unser Gott! bald die Herrlichkeit deiner Allmacht zu schauen, daß die Gräuel von der Erde verbannt, und die Götzen ausgerottet werden! daß die Welt vervollkommnet werde durch das Reich des Allmächtigen, alle Kinder des Fleisches deinen Namen anrufen, und alle Frevler der Erde sich zu dir wenden. Mögen alle Weltbewohner erkennen und einsehen, daß zu dir allein jedes Knie sich beugen, jede Zunge schwören müsse. Vor dir, Ewiger! unser Gott! werden sie dann hinknieen, niederfallen, die

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ. כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל. כִּי־לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד

1) Kasten sind heidnische Volksklassen, wie z. B. bei den Ostindiern. Dieses scheint hier das Stammwort משפחה auszudrücken.

Hoheit deines Namens verherrlichen, vereint das Joch deiner Herrschaft freudig aufnehmen, und Du wirst nun für ewige Zeiten ihr Herrscher sein; denn dein ist das Reich, für Ewigkeiten wirst Du in Herrlichkeit regieren; so wie es deine heilige Lehre ausdrückt: Der Ewige wird immer und ewig regieren. Ferner heißt es: Einst wird der Ewige als König der ganzen Erde anerkannt, da wird der Ewige einig, und sein Name einig sein.

שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־־עוֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־־כָּל־־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום, אדון עולם

נוהגין לומר איש לחברו.

לזכר לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵב וְתֵחָתֵם:

לנקבה לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵבִי וְתֵחָתֵמִי:

אחר ברכת המוציא אוכלין תפוח מתוק ומטבילין אותו בדבש ומברכין עליו בורא פרי העץ, ואחר אכילתו אומרים

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּחַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה:

שחרית.

Lobgesang,

in welchem die dreizehn Glaubens-artikel enthalten sind.

1. Verherrlicht sei der lebendige Gott und gepriesen; ein Wesen ist er, dessen Dasein die Zeit nicht beschränkt.

2. Einig ist er — und keine Einheit ist s e i n e r vergleichbar; unsichtbar ist er — und sein einiges Wesen unendlich.

3. Nicht Körperform hat er, und ist auch nicht Körper; nichts kann seiner Heiligkeit gleichgestellt werden.

4. Urheber ist er von allen Dingen der Schöpfung; Urwesen ist er, von keinem Anfange begränzt.

5. Herr des Weltalls ist er, und allen Geschöpfen lehrt seine Größ' er, und seine Herrschaft erkennen.

6. Aber verliehen hat er Ausströmung prophetischen Geistes den Männern seiner Wahl, sie, seines Ruhmes Verkünder!

7. Doch, gleich Moscheh erstand in Jisrael nie ein Prophet, der also geschauet, enthüllet den Anblick der Gottheit.

8. Seinem Volke ertheilte der Allmächt'ge Lehre der Wahrheit durch diesen Propheten, i h n, seines Hauses Vertrauten. —

9. Nie verändert der Herr in Ewigkeit, niemals vertauscht er dieses Gesetz mit irgend anderer Satzung.

10. Er durchblickt und weiß unsere heimlichste Regung, schauet vor dem Beginn die Ereignisse alle. —

שיר תהלה

מן כ' תנועות ויתד וכ' תנועות ויתד וכ' תנועות בדלת
וכן בסוגר, ובתוכו רלוף י"ג העקרים.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח.
נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ.
נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדּוּתוֹ:
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ
גוּף. לֹא נַעֲרֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ:
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית
לְרֵאשִׁיתוֹ: הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם
לְכָל־נוֹצָר. יוֹרֶה גְדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ: שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ
נְתָנוֹ אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ: לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל
כְּמֹשֶׁה עוֹד. נָבִיא וּמַבִּיט
אֶת־תְּמוּנָתוֹ: תּוֹרַת אֱמֶת
נָתַן לְעַמּוֹ אֵל. עַל־יַד נְבִיאוֹ
נֶאֱמַן בֵּיתוֹ: לֹא יַחֲלִיף הָאֵל
וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ. לְעוֹלָמִים
לְזוּלָתוֹ: צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵנוּ
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמוּתוֹ:

11. Der dem Frommen vergilt nach seinem verdienstlichen Streben, Böses dem Bösen ertheilt, wie es sein Frevel erheischt.

12. Er wird, naht der Tag einst heran, den Erlöser uns senden, zu befreien alsdann, die des Heils Erfüllung erharret.

13. Und dann die Todten erwecken mit seiner unendlichen Huld. In Ewigkeit sei er, sein ruhmvoller Name gepriesen!

Der Herr des Weltalls thronte schon, bevor er irgend ein Geschöpf ins Dasein rief; doch als durch seinen Willen die Schöpfung ward, da wurde sein Name als Regent bekannt. Und wenn dieses All auch in Nichts zerfällt, das Reich des Furchtbaren allein wird dennoch fortbestehen; denn er war, er ist, und er wird sein immer in Herrlichkeit. Er ist einzig, dem kein Anderer gleicht oder nahe kommt. Ohne Anfang ist er und ohne Ende. — Sein ist die Macht und die Herrschaft. Dieser ist mein Gott, mein ewig lebender Erlöser. Er ist der Fels in meinem Leiden zur Zeit der Noth. Er ist mein Panier und meine Zuflucht, er der Kelch meines Schicksals, wenn ich ihn anrufe. Seiner Hand übergebe ich meinen Geist, wenn ich schlafe und wenn ich erwache, und mit meinem Geiste auch meine Hülle. Gott steht mir bei, ich fürchte nichts.

גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ.
יִתֵּן לְרָשָׁע רָע־כְּרִשְׁעָתוֹ:
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ.
לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ:
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ.
בָּרוּךְ עֲדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ.
בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא. לְעֵת
נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל. אֲזַי מֶלֶךְ
שְׁמוֹ נִקְרָא: וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת
הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה. וְהוּא
יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה: וְהוּא אֶחָד
וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל לוֹ
לְהַחְבִּירָה: בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי
תַכְלִית. וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גֹּאֲלִי. וְצוּר
חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה: וְהוּא נִסִּי
וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם
אֶקְרָא: בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי
בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה: וְעִם
רוּחִי גְּוִיָּתִי יְיָ לִי וְלֹא
אִירָא:

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns durch deine Gesetze geheiliget, und uns das Händewaschen geboten hast.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltbeherrscher! der Du den Menschen mit Weisheit gebildet, und ihm manche Oeffnungen und manche Höhlungen anerschaffen hast. Es ist offenbar und vor dem Throne deiner Majestät bekannt, daß, wenn eine dieser Höhlungen sich weit öffnen, oder eine dieser Öffnungen sich zuschließen würde, man sich unmöglich erhalten, ja nimmermehr bestehen könnte vor dir. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Heilspender allen Geschöpfen, der Du wunderbar fortwirkest!

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du uns durch deine Gebote geheiliget, und uns geboten hast, uns mit der Lehre der Religion zu beschäftigen.

Laß doch, o Ewiger, unser Gott! den Inhalt deiner Lehre unserem Munde und dem Munde deines Volkes, des Hauses Jisrael, angenehm sein; damit wir, unsere Nachkommen und die Nachkommen deines Volkes, des Hauses Jisrael,

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים חֲלוּלִים גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה׃

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיּוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל

כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

alle deinen Namen erkennen, und deine Lehre üben. Gelobt seist Du, Gott! der Du deinem Volke Jisrael das Gesetz begreifen lehrest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren, und uns dein Gesetz gegeben hast. Gelobt seist Du, Ewiger, Du Geber des Gesetzes!

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם: אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁעוּר הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים וְהָרֵאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים

Der Ewige segne dich und behüte dich. Der Ewige lasse sein Antlitz dir leuchten, und sei dir gnädig. Der Ewige wende sein Antlitz dir zu, und gebe dir Glückseligkeit. — Folgende Gegenstände hat das Gesetz durch kein Maß beschränkt: Den Ackerwinkel [1]), die Erstlinge [2]), die Erscheinung [3]), die Mildthätigkeit und das Forschen im Gesetze. — Nachstehende Handlungen gewähren dem Menschen einen Genuß schon in dieser Welt, und sind ein bleibendes Gut für das zukünftige Leben. Sie heißen: Verehrung gegen Eltern, Ausübung der Mildthätigkeit, fleißiges Besuchen der Religionshäuser, Gastfreiheit, Versor=

1) Die Ackerwinkel durften von dem Eigenthümer nicht abgeerntet, und mußten für die Armen zurückgelassen werden. (3. M. 19, 9—10.)

2) Ueber die Darbringung der Erstlingsfrüchte, siehe 2. M. 23. 19.

3) Die Gabe, welche bei der jährlich dreimaligen Erscheinung vor Gott in den Tempel gebracht wurde. (5. M. 16, 16.)

gung der Kranken, Ausstattung der Bräute, Begleitung der Leichen, Andacht im Gebete, Friedenstiftung zwischen entzweiten Freunden; doch fleißiges Forschen im Gesetze hält allen diesen Handlungen das Gleichgewicht.

Die Seele, die Du, mein Gott! mir gegeben, ist rein; Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet, Du sie mir eingehaucht, und Du bewahrest sie in mir — und Du wirst sie mir einst nehmen, um sie mir in der verheißenen Zukunft zurück zu geben. So lange die Seele in mir waltet, preise ich dich, o Ewiger, Du mein und meiner Väter Gott, Meister aller Werke, Urheber aller Seelen! Gelobet seist Du, Ewiger! der Du einst verweste Körper wieder beseelst.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du dem Hahne die Einsicht gegeben, Tag und Nacht zu unterscheiden.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du mich nicht ein Heide werden ließest.

Gepriesen u. s. w. der Du mich nicht ein Sklave werden ließest.

וּבִקּוּר חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה וַהֲבָאַת שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי. נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה בְרָאתָהּ אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עָתִיד לִטְּלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא: כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי גּוֹי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:

Mannspersonen sagen dieses:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

Gepriesen u. s. w. der Du mich nicht ein Weib werden ließest. 1)

Anstatt vorhergehenden Segenspruchs sagen Frauenzimmer diesen:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

Gepriesen u. s. w. der Du mich nach deinem Wohlgefallen werden ließest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gepriesen u. s. w. der Du den Blinden die Augen öffnest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם ׀ מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

Gepriesen u. s. w. der Du die Nackten kleidest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם ׀ מַתִּיר אֲסוּרִים:

Gepriesen u. s. w. der Du die Gefangenen befreiest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

Gepriesen u. s. w. der Du die Gebeugten aufrichtest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:

Gepriesen u. s. w. der Du die Erde neben den Wassern ausdehntest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִּי כָּל־צָרְכִּי:

Gepriesen u. s. w. der Du für alle meine Bedürfnisse sorgest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי גָבֶר:

Gepriesen u. s. w. der Du die Schritte des Mannes förderst.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם ׀ אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:

Gepriesen u. s. w. der Du Jisrael mit Stärke umgürtest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם ׀ עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:

Gepriesen u. s. w. der Du Jisrael mit Herrlichkeit schmückest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:

Gepriesen u. s. w. der Du den Müden mit Kraft begabst.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ

Gepriesen u. s. w. der Du den

1) Die Ausschließung des weiblichen Geschlechtes von mehreren Ceremonial-Gesetzen ist die Veranlassung dieses kurzen Dankgebetes des Mannes.

Schlaf von meinen Augen, und den Schlummer von meinen Augenliedern wegführest.

O, möge es dein Wille sein, Ewiger, unser und unserer Väter Gott! uns Fertigkeit in deiner Lehre und Anhänglichkeit an deine Gebote zu verleihen. Führe uns nicht in die Gewalt der Sünde, des Verbrechens und des Lasters, der Versuchung und der Schande. Laß uns nicht der Leidenschaft unterliegen, und halte uns von bösen Menschen und schlechter Gesellschaft fern; laß uns vielmehr edlen Trieben und tugendhaften Handlungen nachstreben, und beuge unsern Sinn, daß er sich dir unterwerfe. O, laß uns heute und immer Gunst, Liebe und Erbarmen finden in deinen Augen, und in den Augen Aller, und verfahre mit uns nach deiner wohlwollenden Gnade. Gelobt seist Du, Ewiger! der Du deinem Volke Jisrael wohlwollende Gnade erzeigest.

O, möge es dein Wille sein, Ewiger, mein und meiner Väter Gott! uns heute und alle Tage zu bewahren vor Unverschämten und Unverschämtheit, vor bösen Menschen und schlechter Gesellschaft, vor einem bösen

הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינָי וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי:

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל תַּשְׁלֶט בָּנוּ יֵצֶר הָרָע וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר׀ רָע וְדַבְּקֵנוּ בְּיֵצֶר טוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוֹף אֶת־יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֶּד לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים. מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר׀ רָע וּמִשָּׁכֵן רָע

וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יְרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים לֹא עַל צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ מֶה חַיֵּינוּ מֶה חַסְדֵּנוּ מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ מַה־יְּשׁוּעָתֵנוּ מַה־כֹּחֵנוּ מַה־גְּבוּרָתֵנוּ מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רוֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אָיִן. כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי

Nachbar, vor bösen Zufällen und vor vernichtender Verführung, vor strengem Gerichte und strengem Gegner, er sei unser Bundesgenosse oder nicht.

Immer sei der Mensch gottesfürchtig in seinem Innern, bekenne die Wahrheit, und rede sie vom Herzen, und gewöhne sich früh Morgens Folgendes zu beten:

Herr aller Welten! nicht ob unserer Tugend legen wir unsere Bitte dir vor, sondern auf deine unendliche Barmherzigkeit vertrauend. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Frömmigkeit? was unsere Tugend? was unser zeitliches Glück? was unsere Kraft? was unsere Stärke? was können wir, o Ewiger, unser und unserer Väter Gott! dir vorbringen? Sind nicht alle Helden vor dir ein Nichts? alle Männer des Ruhmes, als wären sie nie gewesen? alle Weisen unwissend? alle Denker verstandlos? denn die größte ihrer Thaten ist Tand, und ihre Lebenszeit vor dir ein Hauch, und der Vorzug des Menschen vor dem Thiere ist dahin — denn hienieden ist Alles eitel.

Dennoch sind wir dein Volk,

Genossen deines Bundes, Söhne deines Lieblings Abraham, dem Du die schönste Verheißung auf dem Berge Moria gabst, Nachkömmlinge seines Einzigen, Jizchak's, der schon als Opfer gebunden auf dem Altare lag, die Gemeinde Jakob's, deines erstgebornen Sohnes, dem Du aus Liebe, welche Du zu ihm hegtest, und aus Freude, welche er dir gewährte, den Namen Jisrael und Jeschurun gabst.

Daher sind wir verpflichtet, dir zu danken, dich zu loben und dich zu verherrlichen, dich zu preisen und zu heiligen, und deinem Namen Lob und Dank zu bringen. Heil uns! wie herrlich ist unsere Bestimmung! wie lieblich unser Loos! wie schön unser Erbe! Heil uns, die wir am frühen Morgen und am späten Abend — zweimal des Tages — verkünden:

Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott! ist ein einiges, ewiges Wesen!

Gepriesen sei der Name seiner glorreichen Herrschaft immer und ewig.

Du warst dasselbe, bevor die Welt erschaffen wurde, und bist dasselbe nach ihrer Schöpfung; Du bist es in der Gegenwart, und wirst es sein in der Zukunft. Heilige deinen

בְּרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב הַמִּזְבֵּחַ עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְּכוֹרֶךָ. שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שֶׁאָהַבְתָּ אוֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ שֶׁשָּׂמַחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וְלָתֵת שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ: אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־יוֹם.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא קַדֵּשׁ

Namen ob denen, welche deinen Namen als heilig verkünden, und heilige deinen Namen in deinem Weltall, und durch deinen heilsamen Beistand erhebe und erhöhe unser Ansehen. — Gepriesen seist Du, Unendlicher! der Du deinen Namen öffentlich heiligest.

Du, Unendlicher! bist unser Gott im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmelssphären. Wahrlich, Du bist das erste und letzte Wesen, und außer dir ist keine Gottheit. O vereine, die deiner harren, aus allen Enden der Erde! damit alle Weltbewohner einsehen und erkennen, daß nur Du allein der Herr aller Reiche der Erde bist; Du hast den Himmel, die Erde, das Meer und all ihren Inhalt erschaffen; und wer unter allen deinen Geschöpfen, höhern und niedern Wesen, kann zu dir sagen: Was thust Du da? Himmlischer Vater! wende uns deine Gnade zu, deines großen Namens willen, nach welchem wir genannt werden. O bringe, Allmächtiger! in Erfüllung,

אֶת־־־שִׁמְךָ עַל מַקְדִּישֵׁי שְׁמֶךָ וְקַדֵּשׁ אֶת־־־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמֶךָ וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרִים וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. וּבִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קַבֵּץ קֹוֶיךָ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־בָּאֵי עוֹלָם. כִּי אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכֹל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ. אֶת־הַיָּם. וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ בַתַּחְתּוֹנִים. שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־־־תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ. וְקַיֶּם־לָנוּ

יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־שֶּׁכָּתוּב. בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם. וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם. כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ. בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

wie es ausdrücklich heißt: Zur selbigen Zeit werde ich euch zurück führen, und zu derselben Zeit euch versammeln; denn ich will euch Würde und Ruhm verschaffen unter allen Völkern der Erde, indem ich zu euerem Erstaunen euern Wohlstand wieder herstelle; spricht der Herr.

וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַייָ: וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם:

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ בִּמְקוֹם קָרְבַּן תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר (למנחה שֶׁל בֵּין הָעַרְבָּיִם):

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ

Der Ewige redete mit Moscheh und sprach: Gebiete den Kindern Jisrael's, und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welche mein Feuer verzehrt, mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit darbringen. Sage ihnen also: Dieses ist das Feueropfer, das

לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָמִיד׃ אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃ וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהִין׃ עֹלַת תָּמִיד הָעֲשֻׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה׃ וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃

ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen sollt: Jährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbestehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringst du des Morgens, und das andere zwischen beiden Abenden; dazu ein Zehnttheil eines Epha [1]) feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Vierttheil eines Hin [2]) gestoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamme gehört ein Vierttheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige soll der unvermischte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegossen werden. Das andere Lamm bringst du zwischen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer, wie des Morgens, dem Feuer bestimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

Man soll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen schlachten, und die Söhne Aharon's, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים. בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ׃

1) Epha bedeutet ein gewisses Getreidemaß.

2) Hin bedeutet ein Maß für flüssige Körper.

וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־משֶׁה קַח־לְךָ סַמִּים נָטָף וּשְׁחֵלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה׃ וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ׃ וְשָׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם׃ וְנֶאֱמַר. וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה׃ וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם׃

תָּנוּ רַבָּנָן פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת כֵּיצַד. שְׁלשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וּשְׁמוֹנָה מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וַחֲמִשָּׁה כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה. וּשְׁלשָׁה מָנִים יְתֵרִים שֶׁמֵּהֶם מַכְנִיס כֹּהֵן גָּדוֹל מְלֹא חָפְנָיו בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וּמַחֲזִירָם לְמַכְתֶּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכִּפּוּרִים. כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוַת דַּקָּה מִן הַדַּקָּה׃ וְאַחַד עָשָׂר סַמָּנִין הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן. הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה. וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר. וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ. וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָא תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין. מֵבִיא חֲמַר חִוַּרְיָן עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית רֹבַע הַקָּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא׃ רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא׃ וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם חִסַּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃

רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצֳּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף׃ בּוֹרִית כַּרְשִׁינָא לָמָּה הִיא בָאָה. כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יֵין קַפְרִיסִין לָמָּה הוּא בָא. כְּדֵי לִשְׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה׃ וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ. אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בַּמִּקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכָּבוֹד׃

תַּנְיָא רַבִּי נָתָן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָדֵק הֵיטֵב

הֵיטֵב הָדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפֶה לַבְּשָׂמִים: פִּטְּמָהּ לַחֲצָאִין כְּשֵׁרָה. לְשָׁלִישׁ וְלִרְבִיעַ לֹא שָׁמָעְנוּ: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה. זֶה הַכְּלָל אִם כְּמִדָּתָהּ כְּשֵׁרָה לַחֲצָאִין. וְאִם חִסַּר אַחַת מִכָּל־ סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: תַּנְיָא בַּר קַפָּרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הָיְתָה בָאָה שֶׁל שִׁירַיִם לַחֲצָאִין: וְעוֹד תָּנֵי בַר קַפָּרָא. אִלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב שֶׁל דְּבַשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רֵיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעָרְבִין בָּהּ דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַייָ:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

תפלת רבי נחוניא בן הקנה.

אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה.	אבג״יתץ
קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא.	קרע״שטן
נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם.	נגד״יכש
ברכם טהרם רחמם צדקתך תמיד גמלם.	בטר״צתג
חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך.	חקב״טנע
יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך.	יגל״פזק
שועתינו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלמות.	שקו״צית

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

רבון העולמים, אתה צויתנו להקריב קרבן תמיד במועדו, ועתה בעונותינו חרב בית המקדש ובטל התמיד, לכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיהיה שיח שפתותינו חשוב ומקובל ומרוצה לפניך כאלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמדנו על מעמדו:

Am Sabbath wird dieses auch gesagt.

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ:

Am Sabbath zwei jährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehnttheile feines Mehl mit Oel eingerührt, nebst dem Trank=

opfer. Dieses ist das Brandopfer für jeden Sabbath außer dem täglichen Brandopfer, nebst dem Weinopfer dazu.

עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ׃

[1]) אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁלִּזְבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פַּר וְשָׂעִיר שֶׁלְּיוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב׃ פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל הַפָּרֹכֶת וְעַל מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב אֵלּוּ וָאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדָּשֶׁן׃ חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁלְּמוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע קְרָנוֹת׃ כֵּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה

1) Der 5. Abschnitt aus der Mischna Sebachim handelt von den Vorschriften und Gebräuchen bei den Opferungen, und wird zum Andenken an den Opferdienst gelesen.

עַד חֲצוֹת: הָעוֹלָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הֶפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל לָאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אֲשַׁם גְּזֵלוֹת אֲשַׁם מְעִילוֹת אֲשַׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה אֲשַׁם נָזִיר אֲשַׁם מְצוֹרָע אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לִנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לִנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אֶחָת. וּבִלְבַד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שִׁנָּה בַּאֲכִילָתָן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים

וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט. וּמִפְּרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט. וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן הַכְּלָל לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד עַל עַצְמוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִדּוֹן בְּדָבָר חָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ. וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד שֶׁיָּבֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

סדר עטיפת הציצית.

בודקין הטלית ואומרים זה: בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְיָ יְיָ אֱלֹהַי גָּדַלְתָּ מְאֹד הוֹד וְהָדָר לָבָשְׁתָּ: עֹטֶה אוֹר כַּשַּׂלְמָה נוֹטֶה שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה:

קודם עטיפת הציצית אומרים: הֲרֵינִי מִתְעַטֵּף בְּטַלִּית שֶׁל צִיצִית כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוַת בּוֹרְאִי כַּכָּתוּב וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם:

1) Das 1. Kapitel aus **Siphra** enthält die logischen Regeln zur Auslegung der **Thora**. Die tägliche Lesung dieses und des vorangehenden Stückes ist gleichsam der Ersatz statt der Verpflichtung, sich täglich mit der **Thora** und ihrer Auslegung zu befassen.

ואחר זה יתעטף מעומד, ויברך:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt! der uns durch seine Gesetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schaufäden.

ויכסה ראשו בטלית ויאמר ד' פסוקים אלו:

מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון: ירויון מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם: כי עמך מקור חיים באורך נראה אור: משוך חסדך ליודעיך וצדקתך לישרי לב:

יש נוהגין לומר מזמור זה קודם ברוך שאמר.

ל מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְיָ כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְיָ הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתַנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַייָ חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע ׀ בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר ׀ רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְיָ בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהַרְרִי־עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל ׀ לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן ׀ יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

ברוך שאמר bis בתשבחות wird stehend gebetet.

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא בָּרוּךְ עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית. בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בָּרוּךְ מְרַחֵם ׀ עַל הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם ׀ עַל הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו. בָּרוּךְ ׀ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח. בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל

Gepriesen sei, der die Welt in's Werde rief! gepriesen er; gepriesen, der die Schöpfung hervorgebracht; gepriesen, der verheißt und vollbringet; gepriesen, der verhänget und vollziehet; gepriesen, der wohlthätig auf die Erde wirket; gepriesen, der sich der Geschöpfe liebreich annimmt; gepriesen, der seine Verehrer herrlich lohnet; gepriesen, der unendlich lebt und ewig unwandelbar ist; gepriesen, der erlöset und

errettet — sein Name sei gepriesen! — Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott! Beherrscher der Welt! Allmächtiger, erbarmungsvoller Vater! Du, dessen Lob dein Volk im Munde führt, Du, dessen Ruhm und Preis die Zunge deiner Frommen und deiner Diener ausspricht. Mit den Psalmen David's, deines Dieners, wollen wir dich, Ewiger, unser Gott! preisen, mit Lobgesängen und Dankliedern wollen wir dich hoch feiern, dich rühmen, dich verherrlichen, und deinen Namen hoch preisen; ja wir wollen dir huldigen, dir, unser König! unser Gott! Einziger! Unendlicher! König! dessen erhabener Name immer und ewig gepriesen und verherrlicht wird. Gebenedeiet seist Du, Ewiger, König! dessen Lob in Dankliedern ertönt.

Danket dem Ewigen, verkündet seinen Namen, macht den Völkern seine Thaten kund! Lobsinget ihm, rührt ihm Saitenspiel, preiset laut seine Wunder alle! Rühmt euch seines heiligen Namens, daß sich das Herz der Verehrer Gottes freue! Wendet euch zu Gott, suchet seinen Schutz, flehet unaufhörlich seine Vorsicht an; denket an die Wunderwerke, die er that, die Wunderzeichen und die Rathschlüsse seines Mundes. Nachkommen seines Knechtes Jisrael! Kinder Jakob's, seine Auserwählten! Er! der Ewige, ist unser Gott! in alle Welt geht sein Gericht.

ברוך שמו. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם. האל האב הרחמן המהלל בפי עמו משבח ומפאר בלשון חסידיו ועבדיו. ובשירי דוד עבדך. נהללך יי אלהינו בשבחות ובזמירות. נגדלך ונשבחך ונפארך ונזכיר שמך ונמליכך מלכנו אלהינו יחיד חי העולמים. מלך משבח ומפאר עדי עד שמו הגדול. ברוך אתה יי מלך מהלל בתשבחות:

הודו ליי קראו בשמו הודיעו בעמים עלילתיו: שירו לו זמרו לו שיחו בכל-נפלאתיו: התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יי: דרשו יי ועזו בקשו פניו תמיד: זכרו נפלאתיו אשר עשה מפתיו ומשפטי-פיהו: זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו: הוא יי אלהינו בכל-הארץ

Denket ewig seinen Bund, seine Verheißung im tausendsten Geschlechte. Jenen hat er mit Abraham gestiftet, diese schwur er dem Jizchak zu. Nun bestimmte er Jakob dieses Recht, für Jisrael den ewiglichen Bund. Dir — sprach er — gebe ich das Land Kenaan, das euch zugetheilte Erbgut. Noch waren sie von geringer Zahl, winzig noch, und fremd im Lande. Sie zogen von Volk zu Volk, von diesem Reiche zu jener Nation. Keinem ließ er zu, sie zu bedrücken, und züchtigte ihrentwegen Könige. „Tastet meine Geweiheten nicht an! thut meinen Wortführern kein Leid!" Singet dem Herrn aller Welt! verkündet Tag für Tag sein Heil! zeiget unter Heiden seinen Ruhm an, unter allen Völkern seine Wunder; denn groß ist Gott, und hochgepriesen, furchtbar groß über alle Mächte. Wohl Götzen sind der Heiden Götter alle — der Ewige! er schuf die Himmel. Vor ihm ist Majestät und Pracht, in seinem Heiligthum Triumph und Freudigkeit. Bringt dem Herrn, ihr Heidengeschlechter! bringt

מִשְׁפָּטָיו׃ זִכְרוּ לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר׃
אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם
וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק׃ וַיַּעֲמִידֶהָ
לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם׃ לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ־
כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם׃
בִּהְיוֹתְכֶם ׀ מְתֵי מִסְפָּר
כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ׃ וַיִּתְהַלְּכוּ
מִגּוֹי אֶל־גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה
אֶל־עַם אַחֵר׃ לֹא־הִנִּיחַ
לְאִישׁ לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח
עֲלֵיהֶם ׀ מְלָכִים׃ אַל תִּגְּעוּ
בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־
תָּרֵעוּ׃ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ
בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם אֶל־יוֹם יְשׁוּעָתוֹ׃
סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ
בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאֹתָיו׃ כִּי
גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא
הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ כִּי
כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים ׀ אֱלִילִים.
וַיְיָ ׀ שָׁמַיִם עָשָׂה׃ הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ׃
הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים

dem Herrn Ruhm und Triumph! bringt dem Herrn seines Namens Ruhm! bringt Opfer und erscheint vor ihm, betet den Ewigen an in festlichem Schmucke! bebet vor ihm alle Welt, steht auch fest die Welt und wanket nie — die Himmel freuen sich, die Erde ist fröhlich, wenn sie verkünden unter Völkern: Der Ewige regieret! Es braust das Meer, und was es enthält; es frohlockt die Flur mit Allem, was darauf ist; es jauchzen alle Bäume des Waldes vor dem Herrn. Er kommt und richtet den Erdball. Danket dem Herrn, denn er ist freundlich, ewig währt seine Güte. O betet: Hilf uns, unserer Rettung Herr! versammle uns wieder, und befreie uns von den Heiden, darob wir deinem heiligen Namen danken, und uns deines Lobes rühmen. Gelobt sei der Herr, der Gott Jisraels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! und alles Volk spreche: Amen! und lobsinge dem Herrn. Erhebet den Ewigen, unsern Gott! betet an vor seiner Füße Schämel! heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unsern Gott! werft euch nieder vor seinem heiligen Berge; denn der Herr, unser Gott, ist heilig. Er, der All-

הָבוּ לַייָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַייָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל־הָאָרֶץ אַף תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם ייָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלוֹאוֹ יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ: אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי ייָ כִּי בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַייָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ ייָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַייָ: רוֹמְמוּ ייָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ ייָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ ייָ אֱלֹהֵינוּ:

barmherzige! vergibt die Missethat, und vertilget nicht, ließ oft von seinem Zorne ab, ließ seinen Grimm nicht ganz erwachen. Du, o Herr! wirst dein Erbarmen mir nicht entziehen, deine Liebe und dein Wohlwollen wird mich stets beschützen! Denk an deine Huld, o Herr! an deine Güte, die von Ewigkeit gewesen! Spendet Ruhm dem Ewigen, über Jisrael schwebt seine Majestät, seine Allmacht hoch am Firmament. Furchtbar erscheinst Du, Herr! aus deinem Heiligthume. — Jisraels Gott! er gibt dem Volke Reich und Macht. Gelobt sei Gott! — Herr der Strafgerichte ist der Ewige, Herr der Strafgerichte, offenbare dich! Richter der Erde! vergilt den Hochmüthigen nach Verdienst. Bei dem Ewigen findet man Hilfe. Laß deinen Segen ob deinem Volke ruhen — Selah! — Der Herr Zebaoth ist mit uns; unsere Veste ist Jakobs Gott! — Selah! — Herr der Heerschaaren! Heil dem Erdensohne, der dir vertrauet! Ewiger! verleihe uns Sieg! o König, erhöre, wenn wir flehen! Hilf deinem Volke, und segne dein Erbe! sei Du ihr Hirte, und trage sie in Ewigkeit! Unsere Seele harret auf den Herrn; unsere

וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא־
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ
וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה
יְיָ לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי:
זְכֹר־רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל
עַל־גֵּאִים: לַייָ הַיְשׁוּעָה עַל־
עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת
אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם
קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה | אֶת־
עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ
וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם:
נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַייָ עֶזְרֵנוּ

Hilfe und unser Schild ist er. Sein erfreuet sich unser Herz; denn wir vertrauen auf seinen heiligen Namen. Deine Güte, Ewiger! walte über uns, wie wir auf dich harren. Ach Herr! erzeige uns deine Gnade, schenke uns deine Hilfe wieder. Mache dich auf, Du, unsere Hilfe! befreie uns um deiner Güte willen. „Ich bin der Ewige, dein Gott, der aus Mizrajim dich geführet; entfalte deine Bitte ganz, ich werde sie erfüllen.“ Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. O, ich vertraue deiner Güte, mein Herz frohlockt ob deiner Hilfe; dem Ewigen singe ich, denn er that mir wohl.

(Psalm 19.) Dem Sangmeister ein Psalm David's. Die Himmel verkünden die Ehre Gottes, und seiner Hände Werk zeigt an das Firmament. Ein Tag strömt dem andern die Lehre zu, und eine Nacht theilt der andern die Erkenntniß mit. Keine Lehre, keine Kunde, deren Stimme man nicht höre; über den ganzen Erdkreis tönt ihre Saite, ihre Worte bis an die Gränze der Welt; bis dahin, wo er dem Sonnenlichte ein Zelt aufschlug, wo es gleich einem Bräutigam aus seinem Brautgemach hervortritt, und freudig wie ein Held die Bahn

וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ: יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ: הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ: קוּמָה עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ: אָנֹכִי ׀ יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם. הַרְחֶב פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו: וַאֲנִי ׀ בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ. אָשִׁירָה לַייָ כִּי גָמַל עָלָי:

יט לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: הַשָּׁמַיִם ׀ מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל. וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ: יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר. וְלַיְלָה לְּלַיְלָה יְחַוֶּה דָּעַת: אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם: בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא קַוָּם. וּבִקְצֵה תֵבֵל מִלֵּיהֶם. לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם ׀ אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ. יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ

durchläuft. Von jener Himmelsgränze ist sein Aufgang, sein Kreislauf führt es wieder zu ihr hin, und nichts bleibt seinem Gluthstrahl verborgen. Die Lehre Gottes ist vollständig, ist Labung für die Seele; des Ewigen Gesetz bleibt immer wahr, und macht die Unerfahrenen weise; des Herrn Befehle sind gerade, sie erfreuen das Herz; des Ewigen Gebot ist lauter, ist dem Auge Erleuchtung; die Gottesfurcht ist rein, und besteht ewig; die Gesetze des Unendlichen sind Wahrheit, und stimmen wahrhaft überein. Gewünschter noch als Gold und als Erz, von höchstem Werthe sind sie, und köstlicher als Honigseim und auserwählte Süßigkeiten. Auch dein Knecht ward durch sie erleuchtet. O, sie befolgen, gewährt den höchsten Lohn! Doch wer sieht gleich jeden Irrthum ein? Von unerkannten Sünden spreche Du mich frei, auch von Frevelgedanken halte deinen Knecht stets fern, daß sie nie Macht gewinnen über mich; dann kann ich mackellos erscheinen, von jedem Laster frei. Mögen die Reden meines Mundes, und die Gedanken meines Herzens dir wohlgefallen, dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

(Psalm 34.) Von David, als er gegen Abimelech seinen Verstand verläugnete, dieser ihn von sich stieß, und er sich entfernte. Lobpreisen werde ich

אֹרַח: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם ׀
מוֹצָאוֹ. וּתְקוּפָתוֹ עַל־
קְצוֹתָם. וְאֵין ׀ נִסְתָּר
מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה
מְשִׁיבַת נָפֶשׁ. עֵדוּת יְיָ
נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי:
פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב.
מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם:
יִרְאַת יְיָ ׀ טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת
לָעַד. מִשְׁפְּטֵי־יְיָ אֱמֶת
צָדְקוּ יַחְדָּו: הַנֶּחֱמָדִים ׀
מִזָּהָב וּמִפַּז רָב. וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים: גַּם
עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם. בְּשָׁמְרָם
עֵקֶב רָב: שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: גַּם מִזֵּדִים ׀
חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־
בִי אָז אֵיתָם. וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב: יִהְיוּ־לְרָצוֹן ׀ אִמְרֵי פִי.
וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי
וְגֹאֲלִי:

לד לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־
טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ.
וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלַךְ: אֲבָרְכָה אֶת־

den Ewigen alle Zeit; sein Lob bleibt immerdar in meinem Munde. Meine Seele rühmt sich des Ewigen, die Bedrängten hören es, und freuen sich darum. Preiset hoch den Ewigen mit mir; laßt uns zusammen seinen Namen erheben. Ich wandte mich zu Gott, und er erhörte mich, und rettete mich aus aller meiner Furcht. Die aufgeblickt zu ihm, vertrauungsvoll zu ihm geströmt, nie ward ihr Angesicht zu Schanden. Dieser Bedrängte rief — der Herr vernahms, und half aus allen Nöthen ihm. Der Engel Gottes neiget sich hernieder, umschwebt seine Verehrer, und beschützet sie. Erkennet und sehet, wie gut der Ewige ist. Heil dem Manne, der auf ihn vertrauet! Verehrt den Ewigen, ihr seine Heiligen! nie leiden seine Verehrer Mangel. Räuberische Löwenbrut darbt und hungert, doch jenen, die fromm zu Gott sich wenden, fehlt kein Gut. — Wohlan, Kinder, hört mir zu! ich lehre euch Gottesfurcht. Wer ist der Mann, der Unsterblichkeit erstreben will? sich nach Tagen sehnt, das ewig Gute zu erschauen? „Bewahre vor Bösem deine Zunge, und deine Lippen vor betrügerischer Rede. Entferne dich vom Laster, wirke Gutes, suche Frieden und strebe ihm nach!“ Die Augen des Herrn merken auf die Gerech-

יְיָ בְּכָל־עֵת. תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ
בְּפִי: בַּיְיָ תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי.
יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ: גַּדְּלוּ
לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ
יַחְדָּו: דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְיָ וְעָנָנִי.
וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי:
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ. וּפְנֵיהֶם
אַל־יֶחְפָּרוּ: זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ
שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ: חֹנֶה מַלְאַךְ יְיָ
סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם: טַעֲמוּ
וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְיָ. אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ: יְראוּ אֶת־
יְיָ קְדוֹשָׁיו. כִּי־אֵין מַחְסוֹר
לִירֵאָיו: כְּפִירִים רָשׁוּ
וְרָעֵבוּ. וְדֹרְשֵׁי יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ
כָל־טוֹב: לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ
לִי. יִרְאַת יְיָ אֲלַמֶּדְכֶם: מִי
הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים. אֹהֵב
יָמִים לִרְאוֹת טוֹב: נְצֹר
לְשׁוֹנְךָ מֵרָע. וּשְׂפָתֶיךָ
מִדַּבֵּר מִרְמָה: סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם
וְרָדְפֵהוּ: עֵינֵי יְיָ אֶל־צַדִּיקִים.

ten, und seine Ohren auf ihr Flehen. Der Allmacht Zornblick trifft die Übelthäter, vertilgt ihr Angedenken von der Erde. Wenn jene schreien, hört es der Herr, und rettet sie aus aller Noth. Gebrochenen Herzen ist der Ewige nahe, zermalmten Gemüthern hilft er. Viel Leiden hat oft der Fromme, doch der Ewige befreiet ihn aus allen. Er beschützet seine Glieder alle, nicht eines wird versehrt davon; das Laster bringt den Frevelhaften um, Verdammniß trifft die Feinde des Gerechten. Der Herr erlöset die Seele seiner Knechte; die ihm vertrauen, quält Reue nie.

(Psalm 90.) Gebet Moscheh's, des göttlichen Mannes. Herr! Du warst unsere Zuflucht, von Menschenalter zu Menschenalter. Bevor noch die Berge entstanden, bevor Erde und Welt in's Dasein trat, ja von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du allmächtig. Du bringst das Menschengeschlecht bis zur Vernichtung, und sprichst dann: Erdensöhne, kehrt in's Leben wieder! denn tausend Jahre sind vor dir, wie ein Tag, der gestern verging; ja eine Nachtwache kaum. Du strömst die Menschen hinweg — ein Traum sind sie — erneuen sich des Morgens wie das Gras. Des Morgens blüht und verjüngt sich wieder, was

וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם: פְּנֵי יְיָ
בְּעֹשֵׂי רָע. לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ
זִכְרָם: צָעֲקוּ וַיְיָ שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם: קָרוֹב יְיָ
לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב. וְאֶת־דַּכְּאֵי־
רוּחַ יוֹשִׁיעַ: רַבּוֹת רָעוֹת
צַדִּיק. וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְיָ:
שֹׁמֵר כָּל־עַצְמוֹתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה: תְּמוֹתֵת
רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק
יֶאְשָׁמוּ: פּוֹדֶה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו.
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחוֹסִים בּוֹ:

צ תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־
הָאֱלֹהִים. אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה
הָיִיתָ לָּנוּ בְּדוֹר וָדוֹר: בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ
וְתֵבֵל. וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם
אַתָּה אֵל: תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־
דַּכָּא. וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי
יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה:
זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ. בַּבֹּקֶר
כֶּחָצִיר יַחֲלֹף: בַּבֹּקֶר יָצִיץ

des Abends welket und verdorrt. Wohl vergehen wir in deinem Zorne, schwinden eilends hin in deinem Grimme. Du stellst unsere Sünden vor dich hin, unsere Heimlichkeit vor deines Angesichtes Licht; denn unsere Tage gehen unter in deinem Zorngerichte, und wie ein Seufzer vergehen unsere Jahre. Unsere Lebenszeit währt siebzig Jahre, die vollste Lebenskraft bringt es auf achtzig nur; ihr Streben ist Drangsal und Kummer, schnell wird es unterbrochen, und wir schwinden dahin! Wer deines Zornes Allgewalt begreift, daß dein Strafgericht deiner Furchtbarkeit gleich ist, der weiß auch richtig unserer Tage Werth zu bestimmen; er ist einsichtsvoll, besitzt ein Herz voll Weisheit. — O, wende dich, Ewiger! wie lange soll es währen? o, sei deinen Knechten wieder gnädig! erfülle an jenem Morgen uns mit deiner Huld! dann werden wir frohlocken, uns unserer kurzen Lebensdauer freuen. Erheitere uns damit so lange, als Du uns züchtigest, so viele Jahre, als wir Unglück sehen! Zeige deinen Knechten dein erhabenes Werk, an ihren Kindern deine Majestät.

O, möge die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns walten, und unserer Hände Werk möge uns gelingen, unserer Hände Werk durch ihn gegründet werden!

(Psalm 91.) Wohnend in des Höchsten Schirm, ruhend in

וְחָלָף. לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃
כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ. וּבַחֲמָתְךָ
נִבְהָלְנוּ׃ שַׁתָּה עֲוֺנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ. עֲלֻמֵנוּ לִמְאוֹר
פָּנֶיךָ׃ כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ
בְעֶבְרָתֶךָ. כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְמוֹ־
הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ | בָהֶם
שִׁבְעִים שָׁנָה. וְאִם בִּגְבוּרֹת |
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל
וָאָוֶן. כִּי גָז חִישׁ וַנָּעֻפָה׃
מִי־יוֹדֵעַ עֹז אַפֶּךָ. וּכְיִרְאָתְךָ
עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת יָמֵינוּ כֵּן־
הוֹדַע. וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי. וְהִנָּחֵם
עַל־עֲבָדֶיךָ׃ שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר
חַסְדֶּךָ. וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה
בְּכָל־יָמֵינוּ׃ שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת
עִנִּיתָנוּ. שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה׃
יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ פָעֳלֶךָ.
וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם׃

וִיהִי נֹעַם | אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ׃

צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל

שַׁדַּי יִתְלוֹנָן׃ אֹמַר לַיְיָ מַחְסִי
וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ׃
כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ.
מִדֶּבֶר הַוּוֹת׃ בְּאֶבְרָתוֹ ׀
יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה.
צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ׃ לֹא
תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה. מֵחֵץ
יָעוּף יוֹמָם׃ מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ. מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם׃
יִפֹּל מִצִּדְּךָ ׀ אֶלֶף וּרְבָבָה
מִימִינֶךָ. אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ׃ רַק
בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט. וְשִׁלֻּמַת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה׃ כִּי אַתָּה יְיָ
מַחְסִי. עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ׃
לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע
לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ׃ כִּי
מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ. לִשְׁמָרְךָ
בְּכָל־דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם
יִשָּׂאוּנְךָ. פֶּן־תִּגֹּף בָּאֶבֶן
רַגְלֶךָ׃ עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן
תִּדְרֹךְ. תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין׃
כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ.
אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי׃
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי

der Allmacht Schatten, da nenne ich Gott: Mein Schutz und meine Veste! Er ist mein Herr, auf den ich stets vertraue; denn er errettete dich von Schlingen und Fallstrick, von Pest und Verderben. Mit seinem Fittig deckt er dich, und unter seinen Flügeln findest du Schutz; seine Treue ist Schild und Harnisch. Erzittere nicht bei nächtlicher Gefahr, vor Pfeilen, die des Tages schwärmen; nicht wenn die Pest im Finstern schleicht, nicht wenn am Mittag Seuche wüthet. Mögen Tausend dir zur Seite fallen, und Miriaden dir zur Rechten, dir nahet sich kein Unfall, du blicke nur um dich mit deinen Augen, damit du der Frevler Strafe schauest; denn du sprachst zum Ewigen: „Du bist mein Schutz," und setztest in den Höchsten deine Zuversicht. Dir kann kein Unglück widerfahren, und keine Noth sich deiner Hütte nahen; denn er befiehlt den Himmlischen, auf allen Wegen dich zu schützen. Sie tragen dich auf Händen, daß deinen Fuß kein Stein verletze. So trittst du auf Leopard und Otter, zerdrückest Löwenbrut und Drachen. „Denn er begehrt mein, darum rette ich ihn; ich hebe ihn hoch empor, denn er erkennet mich. Er ruft mich an, und ich erhöre ihn; bin in der Noth bei ihm,

entreiße ihn der Gefahr, und setze ihn hoch in Ehren, erquicke ihn mit langer Lebensdauer, und will ihn durch mein Heil ergötzen."

(Psalm 135.) Hallelujah. Lobet den Namen des Herrn! Lobet, ihr Knechte des Herrn! die ihr dienet im Hause des Herrn, in dem Vorhofe des Tempels unseres Gottes. Lobet Gott, denn er ist allgütig! lobsinget seinem Namen, denn er ist liebreich! Der Ewige hat Jakob sich erkoren, Jisrael zu seinem Eigenthume. Wohl weiß ich, daß der Ewige, unser Herr, größer ist als alle Mächte. Der Unendliche schaffet, was ihm wohlgefällt, im Himmel und auf Erden, in Meeren und allen Tiefen, führt Wolken herauf vom Ende der Erde, schaffet zum Regen Blitze, entläßt aus seiner Verwahrung den Wind. Er schlug Mizrajim's Erstgeburt vom Menschen bis zum Viehe, ließ Zeichen und Wunder aus über dich, Mizrajim, an Pharao und allen seinen Dienern. Er schlug große Völker, schlug mächtige Könige, erlegte den Emoriter-König Sichon, Og, den König Bassan's, und alle Reiche

בְּצָרָה. אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ: אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ. וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי: ארך

קלה הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ. הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ: שֶׁעֹמְדִים בְּבֵית יְיָ. בְּחַצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ: הַלְלוּ־יָהּ כִּי טוֹב יְיָ. זַמְּרוּ לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ. יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְיָ. וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל־אֱלֹהִים: כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ יְיָ עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהוֹמוֹת: מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה. מוֹצֵא רוּחַ מֵאוֹצְרוֹתָיו: שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם. מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה: שָׁלַח ׀ אֹתוֹת וּמֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם. בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים. וְהָרַג מְלָכִים עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן ׀ מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג מֶלֶךְ

Kenaans; er gab ihr Land ein zum Besitz seinem Volke Jisrael. Herr! dein Name währet ewig; dein Andenken, Unendlicher! für und für! Der Ewige schützet seines Volkes Recht, erbarmt sich jener, die ihm dienen. Der Heiden Götzen sind von Silber und Gold, der Menschenhände Arbeit; sie haben einen Mund und reden nicht, sie haben Augen und sehen nicht, sie haben Ohren und hören nicht, auch weht kein Athem in ihrem Schlunde. Die solche machen, sind wie sie; die auf sie hoffen, alle so. — Ihr vom Hause Jisrael's, benedeiet den Herrn! ihr vom Hause Aharon's, benedeiet den Herrn! ihr vom Hause Lewi, benedeiet den Herrn! ihr alle, die ihr den Ewigen verehret, benedeiet den Herrn! Der Ewige ist gepriesen von Zion aus, er, der zu Jeruschalajim thronet! Hallelujah!

(Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn er ist allgütig;
ewig währt seine Huld!
Danket dem Gott aller Götter,
ewig währt seine Huld!
Danket dem Herrn aller Herren,
ewig währt seine Huld!

הַבָּשָׁן. וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה. נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְיָ עַמּוֹ. וְעַל־עֲבָדָיו יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב. מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ. עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יַאֲזִינוּ. אַף אֵין יֶשׁ־רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם. כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־יְיָ. בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי בָּרְכוּ אֶת־יְיָ. יִרְאֵי יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן. שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָםִ הַלְלוּיָהּ:

קלו הוֹדוּ לַייָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

Ihm, der große Wunder wirket,
denn ewig währt seine Huld!

לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der mit Einsicht die Himmel geschaffen,
denn ewig währt seine Huld!

לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der die Erde auf's Wasser ausgebreitet,
denn ewig währt seine Huld!

לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der die großen Lichtkörper erschaffen,
denn ewig währt seine Huld!

לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Die Sonne, daß sie regiere am Tage,
ewig währt seine Huld!

אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Mond und Sterne, daß sie regieren bei Nacht,
denn ewig währt seine Huld!

אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת
בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der die Erstgeburt Mizrajim's schlug,
denn ewig währt seine Huld!

לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Und Jisrael aus ihrer Mitte führte,
ewig währt seine Huld!

וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme,
ewig währt seine Huld!

בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der das Schilfmeer zertheilte,
denn ewig währt seine Huld!

לְגֹזֵר יַם סוּף לִגְזָרִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Und Jisrael hindurch geführt,
ewig währt seine Huld!

וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Und Pharao und sein Heer hineinstürzte,
ewig währt seine Huld!

וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der sein Volk führte durch die Wüste,
denn ewig währt seine Huld!

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der große Könige geschlagen,
denn ewig währt seine Huld!

לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der mächtige Beherrscher erlegte,
denn ewig währt seine Huld!
Sichon, den König der Emoriter,
ewig währt seine Huld!
Og, den König zu Bassan,
ewig währt seine Huld!
Und ihr Land zum Erbtheil gab,
ewig währt seine Huld!
Als Besitz für seinen Knecht Jisrael,
ewig währt seine Huld!
Der in unserer tiefsten Erniedrigung unserer dachte,
ewig währt seine Huld!
Und uns vom Feinde erlöste,
ewig währt seine Huld!
Der allen Geschöpfen Speise gibt,
ewig währt seine Huld!
Danket dem Allmächtigen im Himmel,
denn ewig währt seine Huld!

(Psalm 33.) Jubelt im Ewigen, ihr Gerechten! den Frommen ziemt ein Loblied anzustimmen. Danket dem Herrn mit Harfenklang; laßt Zehnsaitenpsalter ihm ertönen! Singet ihm ein nie gehörtes Lied! meistert im harmonischen Gesang! denn redlich ist des Ewigen Verheißung, und all sein Wirken zeugt von seiner Treue. Er liebt Billigkeit und Recht; die Erde ist voll des Ewigen Güte. Die Himmel wurden durch des Ewi-

וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר לָנוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃ הוֹדוּ
לַיְיָ בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר
זַמְּרוּ־לוֹ׃ שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר
חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה׃
כִּי יָשָׁר דְּבַר־יְיָ וְכָל־
מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְיָ
מָלְאָה הָאָרֶץ׃ בִּדְבַר יְיָ

שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־
צְבָאָם: כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם
נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת:
יִירְאוּ מֵיְיָ כָּל־הָאָרֶץ. מִמֶּנּוּ
יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי
הוּא אָמַר וַיֶּהִי. הוּא צִוָּה
וַיַּעֲמֹד: יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם.
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת
יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד. מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי
אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהָיו. הָעָם בָּחַר
לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט
יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם:
מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל
כָּל־־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר
יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־־
מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע
בְּרָב־־חָיִל גִּבּוֹר לֹא יִנָּצֵל
בְּרָב־־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס
לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא
יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־־
יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ:
לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם
וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ

gen Wort, durch seines Mundes Hauch die Heere alle. Er thürmt Meereswogen wie Mauern auf; verwahrt in Tiefen die tobenden Fluthen. Den Ewigen verehre alle Welt; vor ihm fürchte sich jeder Erdbewohner; denn er war's, der da sprach, und es geschah; er befahl, und es stand da. Der Herr zerstört der Heiden Rathschluß, vereitelt der Völker Entwürfe; aber des Unendlichen Rathschluß bestehet ewig, seine Entwürfe für und für. Heil dem Staate, dessen Gott er ist; dem Volke, das er sich zum Eigenthum erkohren! Vom Himmel blickt der Ewige herab, sieht auf alle Menschenkinder; von seinem erhabenen Thronsitze schauet er auf alle Erdbewohner. Er, der ihre Herzen gebildet allzumal, bemerkt auch all ihr Wirken. Der König siegt nicht durch Heeresmacht, den Helden rettet keine große Kraft. Trüglich ist das Roß zum Sieg, und dessen angestrengter Muth errettet nicht; doch des Ewigen Vorsicht wachet über seine Verehrer, die seiner Güte allein vertrauen, daß er von Todesgefahr sie rette, und sie erhalte in der Hungersnoth. — Unsere Seele

harret auf den Herrn; unsere Hilfe und unser Schild ist er. Sein erfreuet sich unser Herz; denn wir vertrauen seinem heiligen Namen. Deine Güte, Ewiger! waltet über uns, da wir auf dich allein nur hoffen.

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath. Lieblich ist, dem Ewigen danken! deinem Namen, Höchster! zu lobsingen; des Morgens deine Güte zu verkünden, und deine Treue, wenn die Nacht beginnt, mit Saitenspiel und Psalter, mit Phantasienklängen auf der Harfe; denn deine Werke, Herr! ergötzen mich; jubelnd preise ich deine Thaten. Wie groß sind deine Schöpfungen, o Herr! wie unergründlich deine Absichten! Der Beschränkte sieht das nicht ein, der Thor (Kurzsichtige) kann es nicht begreifen, wenn Frevler wie das Gras aufsprossen, wenn alle Uebelthäter blühen — damit sie für ewig untergehen. Du, Unendlicher! Du bleibst in Ewigkeit erhaben. Siehe deine Feinde, Herr! deine Feinde gehen zu Grunde; alle Uebelthäter werden aufgelöst; aber wie des Waldthieres Krone steigt mein Horn empor. Mein Alter glänzt von frischem Oele, mein Auge wird sich weiden an meinen Neidern, mein Ohr vernehmen den Untergang der Bösewichter, die sich wider mich setzten. — Der Fromme wird wie die Palme grünen; er schießt empor wie Libanon's Ceder; gepflanzt in dem Hause des Herrn, grünen sie in den Vorhöfen unseres Gottes. Noch sprossen sie im Alter auf, und werden saftvoll und frisch stets bleiben, zu künden, wie gerecht der Ewige sei, daß sich an meinem Schöpfer kein Tadel finde.

חִכְּתָה לַיי עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃ כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ׃ יְהִי חַסְדְּךָ יי עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת׃ טוֹב לְהוֹדוֹת לַיי וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת׃ עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃ כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יי בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ־בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יי׃ כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יי כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן׃ וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי׃ צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה׃ שְׁתוּלִים בְּבֵית יי בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ׃ עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ׃ לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יי צוּרִי וְלֹא־עוֹלָתָה בּוֹ׃ (עלתה כתיב)

(Psalm 93.) Der Herr ist König, geschmückt in Majestät! Geschmückt ist der Ewige, mit Macht gerüstet. Nun stehet die Welt fest gegründet, und wanket nimmer, unerschütterlich dein Thron von Anbeginn, Du selbst von Ewigkeiten her. — Die Ströme erheben, Ewiger! die Ströme erheben laut ihr Tosen; die Ströme brausen ihre Wellen auf, und mächtiger als des Wassers Tosen sind des Weltmeers brechende Wogen; doch der Mächtigste ist Gott in jener Höhe. Kräftig bewährt dein Zeugniß sich; deinen Tempel, Herr! zieret Heiligkeit immerdar!

Der Herr werde in Ewigkeit verherrlicht, und freue sich immer seiner Schöpfung! Gepriesen sei der Name des Herrn, von nun an bis in Ewigkeit; vom Anfange bis zum Niedergange werde der Name des Herrn mit Ruhm gekrönt. Der Herr ist über alle Völker erhaben, seine Herrlichkeit höher als die Himmel. Herr! dein Name währet ewig; dein Andenken, Unendlicher! für und für. Der Herr hat seinen Thron im Himmel festgestellt, und seine Herrschaft waltet über Alles. Die Himmel freuen sich, die Erde ist fröhlich, wenn sie unter Völkern verkünden: Der Ewige regieret. Der Ewige regieret jetzt, der Ewige regierte von jeher, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Herr ist König in Ewigkeit; verschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. — Der Ewige zerstört den Rathschluß der Heiden, vereitelt der Völ-

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹּדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ: יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים:

ker Entwürfe. Mögen vielfältige Anschläge entstehen in des Menschen Herzen, der Rathschluß des Ewigen allein hat Bestand. Ja ewig bestehet des Ewigen Rathschluß, sein inneres Hegen immerdar; denn so er spricht, geschiehts; er befiehlt, und es stehet da. Zion hat der Ewige erkoren, hat es zu seiner Residenz ersehen; auch Jakob hat sich der Herr erkieset, Jisrael zu seinem Eigenthum. Darum wird auch der Herr nie sein Volk verstoßen, nie sein Eigenthum verlassen. Er, der Allbarmherzige, vergibt die Missethat und vertilget nicht; er ließ schon oft von seinem Zorne ab, ließ seinen Grimm nicht ganz erwachen. Ewiger! hilf uns! König! erhöre uns! wenn wir dich anrufen.

Heil den Bewohnern deines Tempels! unaufhörlich können sie dich preisen.

Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist.

(Psalm 145.) Loblied David's. Dich, mein Gott! dich, o König! will ich erheben! will deinen Namen ewig preisen; will dich täglich benedeien, deinen Namen unaufhörlich loben. Groß ist Gott und hochgepriesen; unerforschlich seine Größe. Ein Menschenalter zeiget rühmend dem andern deine Werke an; sie machen deine Allmacht kund. Den Glanz, die Hoheit deiner Majestät, und deine Wunderthaten will ich

רַבּוֹת מַחֲשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּהּ לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה:

preisen, sie sprechen deine furchtbare Macht aus; ich will deine Herrlichkeit verkünden. Alles verbreitet den Ruf deiner großen Güte, Alles erhebet laut deine Allgerechtigkeit. Huldreich und allbarmherzig ist der Herr, langmüthig und gnadenvoll. Allen ist der Herr wohlthätig, seine Barmherzigkeit waltet ob der ganzen Schöpfung. Herr! dir danken deine Werke alle, dich preisen deine Lieblinge, besingen deines Reiches Majestät, und sprechen deiner Allmacht Lob, um deine Machtvollkommenheit den Erdensöhnen zu verkünden, die Majestät und Hoheit deines Reichs. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeit, und deine Herrschaft währet für und für. Jeden Fallenden erhält der Herr, richtet die Gebeugten auf. Die Augen Aller blicken hoffend zu dir auf, und Du gibst ihnen Speise in der Zeit. Allmilde öffnest Du die Hand, erquickest mit Wohlthat, was da lebt. In allen seinen Wegen ist der Herr gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Herr ist nahe Allen, die ihn rufen, Allen, die aufrichtig ihn anflehen. Er erfüllt der Gottesfürchtigen Verlangen, erhöret ihr Gebet, und stehet ihnen bei. Er schützet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Das Lob des Ewigen verkünde laut mein Mund, daß jedes Geschöpf seinen heiligen Namen preise in Ewigkeit! Wir preisen den Unendlichen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 146.) Hallelujah! Den Ewigen lobe meine Seele; ich lobe den Unendlichen, so lange ich lebe; ich lobsinge meinem Gotte, so lange ich bin. —

וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ: אֲהַלְלָה יְיָ בְּחַיָּי אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי: אַ־

Vertrauet nicht auf Fürsten — auf Menschenkind, das selbst oft hilflos ist: sein Odem fährt heraus, er wird zu Erde wieder; dann fährt sein Sinnen auch dahin. Heil dem, der Jakob's Gott zur Hilfe hat, der auf den Ewigen, auf seinen Gott vertrauet, der Himmel, Erde, Meer und alles, was in ihnen ist, geschaffen; der die Wahrheit ewig schützet, den Unterdrückten Recht verschafft, der Speise gibt den Hungrigen; der Ewige, der Gefesselte befreiet; der Ewige, der Blinde sehend macht; der Ewige, der Gebeugte aufrichtet; der Ewige, der die Frommen liebt, der die Fremdlinge schützet, den Witwen und Waisen aufhilft, der der Frevler Pfad verderblich macht; der Herr wird ewig herrschen, dein Gott, o Zion! immerdar. — Hallelujah.

(Psalm 147.) Hallelujah! O herrlich ist es, in Liedern unsern Gott zu preisen; ihm gebührt der schönste Lobgesang. Der Herr bauet Jeruschalajim wieder auf, Jisrael's Flüchtlinge vereint er wieder. Gebrochene Herzen heilet er, verbindet ihre Wunden. Der Sterne Zahl hat er bestimmt und nennt

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ תְשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ עֶשְׁתֹּנֹתָיו: אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל יְיָ אֱלֹהָיו: עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר בָּם הַשֹּׁמֵר אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לַעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים: יְיָ פֹּקֵחַ עִוְרִים יְיָ זֹקֵף כְּפוּפִים יְיָ אֹהֵב צַדִּיקִים: יְיָ שֹׁמֵר אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת: יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קמז הַלְלוּיָהּ כִּי טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי נָעִים נָאוָה תְהִלָּה: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְיָ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס: הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם: מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת

alle sie mit Namen. Groß ist unser Herr und allgewaltig, seine Einsicht ist unendlich. Der Ewige richtet auf die Unterdrückten, und stürzt den Frevler in den Staub hinab. — Stimmt dem Ewigen Wettgesänge an, rührt unserem Gotte Harfenspiel. Ihm, der die Himmel deckt mit Wolken, der Erde Regen zubereitet, und auf den Bergen Kräuter wachsen läßt. Ihm, der dem Vieh sein Futter gibt, den jungen Raben, wonach sie schreien. Er hat nicht Lust an Rosses Stärke, er hat nicht Wohlgefallen an Lendenkraft, dem Herrn gefällt, wer ihn verehrt, wer nur auf seine Güte hofft. Jeruschalajim! o preise deinen Herrn! lobe, Zion, deinen Gott! er macht die Riegel deiner Thore fest, und segnet deine Heldensöhne innerhalb; er schaffet deinen Gränzen Sicherheit, und sättigt dich mit fettem Weizen — auf Erden sendet er sein Wort; wie schnell läuft sein Befehl hernieder! Er bringet Schnee wie Wollenflocken, streuet wie Asche Reif umher; in Schollen stürzt er Kälte herab, wer kann vor seinem Frost bestehen? Nun sendet er sein Wort, sie schmelzen; läßt seine Winde wehen, als Wasser fließen sie dahin. Er,

יִקְרָא: גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב
כֹּחַ לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר:
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ מַשְׁפִּיל
רְשָׁעִים עֲדֵי אָרֶץ: עֱנוּ לַיָי
בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ
בְכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם
בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר
הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר: נוֹתֵן
לִבְהֵמָה לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא בִגְבוּרַת
הַסּוּס יֶחְפָּץ לֹא בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה יְיָ אֶת־
יְרֵאָיו אֶת־הַמְיַחֲלִים
לְחַסְדּוֹ: שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַםִ
אֶת־יְיָ הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן:
כִּי חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ
בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ: הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ
שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ:
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ עַד־
מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן
שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְפִתִּים
לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד: יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְּלוּ

der seinen Ausspruch Jakob, Recht und Gesetze Jisrael verkündet; wirkt er also nicht vor jedem Volke? Dennoch wollen sie die Gesetze nicht erkennen. O preiset auch ihr den Ewigen!

(Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Herrn vom Himmel her! lobet ihn dort in jener Höhe! lobet ihn alle seine Engel! lobet ihn alle seine Heere! lobet ihn, Sonne und Mond! lobet ihn alle Lichtgestirne! lobet ihn aller Himmel Himmel! Gewässer in der Himmelsluft! Alles lobet des Herrn Namen! denn er gebot — sie wurden, und er erhält sie ewiglich. Er bestimmte ihre Grenze als unüberschreitbar. — Lobet den Herrn, ihr von der Erde! ihr Meerwunder, und was in Tiefen lebt! Blitz, Hagel, Schnee und Nebel! Sturmwind, der sein Geheiß vollstreckt! Gebirge und alle Hügel! Fruchtbäume und Cedern alle! Gewild und zahme Thiere! Gewürm und Luftgefieder! ihr Erdenkönige und alle Völker! ihr Fürsten und Erdenrichter!

מָיִם: מַגִּיד דְּבָרָו לְיַעֲקֹב
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל:
לֹא עָשָׂה ׀ כֵן לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ: דבריו קרי
קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־יְיָ מִן־
הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים:
הַלְלוּהוּ כָל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו: הַלְלוּהוּ
שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־
כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר ׀ מֵעַל
הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם
יְיָ כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ:
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק־
נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־
תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג
וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ: הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת
עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה
וְכָל־בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־
לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל־שֹׁפְטֵי

צבאיו קרי

ihr Jünglinge und Jungfrauen! ihr Greise und ihr Männer! des Ewigen Namen lobe Alles! denn er allein ist hoch erhaben! sein Glanz überstrahlet Erde und Himmel. Er erhebet seines Volkes Glück, er ist Lobgesang seiner Lieblinge der Sprossen Jisrael's, seines ihm verwandten Volkes. Hallelujah!

(Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Herrn ein neues Lied! sein Lob im Verein der Frommen! Jisrael freuet sich seines Stifters, Zion's Kinder frohlocken ihrem Könige; sie loben ihn in Reigentanz; sie rühren Pauken ihm und Harfen; denn der Herr will seinem Volke wohl. Mit Sieg krönt er die Frommen, die Lieblinge erfreuen sich des Ruhmes, frohlocken laut auf ihrem Lager; Lobeserhebungen Gottes führen sie im Munde; ist auch in ihren Händen ein zweischneidiges Schwert, um Rache an Barbaren, Züchtigung an Völkern auszuüben, um ihre Könige mit Ketten, ihre Mächtigen mit eisernen Fesseln zu binden; das vorgeschriebene Urtheil zu vollziehen, ist ehrenvoll für seine Lieblinge. Hallelujah!

אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם נְעָרִים: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרוֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

קמט הַלְלוּיָהּ שִׁירוּ לַייָ שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי צִיּוֹן יָגִילוּ בְמַלְכָּם: יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ: כִּי רוֹצֶה יְיָ בְּעַמּוֹ יְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעְלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם: לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים: לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:

(Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume! lobet ihn in seiner Allmacht Veste! lobet ihn in seinen Wunderthaten! lobet ihn nach seiner großen Herrlichkeit! lobet ihn mit Posaunenklang! lobet ihn mit Harf und Psalter! lobet ihn mit Pauke und Reigen! lobet ihn mit Saitenspiel und Flöten! lobet ihn mit hellem Glockenklang! lobet ihn mit hellem Jubelschall! Alles was Odem hat, lobe den Ewigen. Hallelujah!

Gepriesen sei der Herr in Ewigkeit, Amen! Amen! Der Ewige sei von Zion aus gepriesen; er, der zu Jeruschalajim thront, Hallelujah! Gepriesen sei die ewige Allmacht, der Gott Jisrael's, der allein Wunder wirkt! Gepriesen sei der Ruhm seiner Majestät und der ganze Erdkreis werde seiner Herrlichkeit voll! Amen! Amen!

David benedeiete den Ewigen in Gegenwart der ganzen Versammlung, und sprach: Gepriesen seist Du, Ewiger! Gott Jisrael's! unser Vater von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Unendlicher! ist die Macht und die Allgewalt, und die Herrlichkeit, und der Sieg, und

קנ הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל. הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כ"ה"ת"י"ה

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן ׀ וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָםִ הַלְלוּ־יָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים ׀ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם. וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן ׀ וְאָמֵן:

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד

die Majestät! dein Alles im Himmel und auf der Erde! dein, o Ewiger, ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt! Reichthum und Würde gehen von dir aus; Du waltest über Alles; Kraft und Stärke sind in deiner Hand; in deiner Gewalt ist Alles empor zu bringen und zu erhalten. Nun danken wir dir, Allmächtiger! und preisen den Namen deiner Majestät! Du Ewiger! Du allein hast geschaffen die Himmel, all ihre Heere, die Erde mit Allem was darauf ist, und die Meere mit Allem was sich darin befindet. Du erhältst sie alle, und die Himmelsheere beten dich an. Du bist die unendliche Gottheit, der Du den Abram erkohren, ihn aus Ur Kaßdim geführt, und seinen Namen in Abraham verwandelt. Du fandest sein Herz treu vor dir, mit ihm den Bund zu stiften, ihm das Land des Kenaanäer, Chithäer, Emoräer, Prisäer, Jebussäer und Girgassäer zu ver=

כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: אַתָּה הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּ עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי

heißen, es dann seinen Nachkommen einzugeben! und hieltest die Verheißung treulich, denn Du bist gerecht. Du sahest das Elend unserer Vorfahren in Mizrajim, und hörtest ihr Jammern beim Schilfmeere; und Du bewiesest Zeichen und Wunder an Pharao und allen seinen Dienern, und an dem ganzen Volke seines Landes; denn Du wußtest, daß sie Tyrannei über sie geübt, und so hast Du dir Ruhm verschafft bis auf diesen Tag. Auch das Meer hast Du getheilt vor ihnen, daß sie mitten im Meere auf Trockenem gingen; ihre Verfolger aber hast Du in die Tiefe geschleudert, wie Stein in mächtiges Wasser.

An demselben Tage errettete der Ewige das Volk Jisrael von der Hand der Mizrajiten. Jisrael sah die Mizrajiten todt am Ufer des Meeres. Als Jisrael die große Macht sah, welche der Ewige an den Mizrajiten ausgeübt, da fürchtete das Volk den Ewigen, glaubte auch an den Ewigen, und an seinen Diener Moscheh.

Damals sangen Moscheh und die Kinder Jisrael's dem Ewigen diesen Gesang, wie folgt:

וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה׃ וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם סוּף׃ וַתִּתֵּן אֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃ וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים׃

וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה

Ich singe dem Ewigen, der hocherhaben sich zeigt; Roß und seinen Reiter stürzt er ins Meer. Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Gott! er war mir Errettung; dieser ist mein Gott! ihn will ich preisen; meines Vaters allmächtiger Gott! ihn will ich erheben! Der Ewige ist Herr des Krieges; Unendlicher! so heißt er; Pharao's Kriegsgespann und seine Heeresmacht schleuderte er ins Meer; die ausgezeichnetesten seiner Kampflenker versank er in die Binsensee. Abgrund bedeckte sie; sie stürzten in die Tiefen hinab wie Stein. Deine Rechte, Ewiger! verherrlicht mit Macht — deine Rechte, o Ewiger! zerschmettert den Feind. Durch deine große Majestät zermalmst Du deine Widersacher. Du lassest ihn aus, den brennenden Zorn, er verzehrt sie wie Stoppeln. Vom Hauch deiner Nase thürmen sich Wasser empor, aufrecht stehen Wellen wie Wand, die Fluthen erstarren in der Mitte des Meeres. — Der Feind sprach: „Ich verfolge, hole ein, theile Beute aus; an ihnen soll sich meine Rachgier sättigen; ich ziehe mein Schwert aus, meine Hand vertilge sie." — Aber Du bliesest mit deinem Hauche, das Meer bedeckte sie, sie sanken wie Blei in strömendes Wasser. Wer unter den Mächten, Ewiger! gleicht dir? Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? Du Gepriesener, Furchtbarer! Erzeuger der Wunder! Du

וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אָשִׁירָה
לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי
וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי
וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ
מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת
פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־
סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן: יְמִינְךָ
יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב: וּבְרֹב
גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח
חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ
כְמוֹ־נֵד נֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת
בְּלֶב־יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף
אַשִּׂיג אֲחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי: נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם
צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ
נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

neigtest deine Rechte hin, die Erde verschlang sie; nun führst Du mit deiner Gnade dies Volk, das Du befreiet; Du leitest es mit deiner Macht zu deiner heiligen Wohnung. Völker hören es — sie beben! Angstweh ergreifet die Bewohner Pleschet's. Plötzlich erschrecken die Stammherrn Edom's, Zittern erfasset die Fürsten Moab's; Kenaan's Bürger alle verzagen. — Angst und Furcht wird über sie fallen; vor der Größe deiner Macht erstarren sie wie Stein, bis dein Volk hindurch zieht, Ewiger! bis dieses Volk hindurch zieht, das Du erworben. Du bringst sie hin, pflanzest in dein Erbgebirg sie ein, an jenen Sitz, den Du zur Wohnung dir, Ewiger! bestimmt; in das Heiligthum, o Herr! das deine Hände bereitet. Der Unendliche wird immer und ewig regieren. Der Unendliche wird immer und ewig regieren, denn des Ewigen ist das Reich, er herrscht über die Völkerschaften. Erretter werden einst hinauf wallen den Berg Zion, das Gebirg Esau's zu richten, dann wird die Herrschaft wieder des Ewigen sein. Der Ewige wird als König der ganzen Erde anerkannt, als einiges Wesen wird er alsdann der Einige heißen.

So wie es in dem Gesetze lautet: Höre Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ׃
נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ
נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חִיל אָחַז
יֹשְׁבֵי פְּלָשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ
אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי מוֹאָב
יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ כֹּל יֹשְׁבֵי
כְנָעַן׃ תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ
כָּאָבֶן עַד־יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהֹוָה
עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ קָנִיתָ׃
תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר
נַחֲלָתְךָ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ
פָּעַלְתָּ יְהֹוָה מִקְּדָשׁ אֲדֹנָי
כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ׃ יְהֹוָה יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃ יי יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ כִּי לַיי הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל
בַּגּוֹיִם׃ וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר
צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו
וְהָיְתָה לַיי הַמְּלוּכָה׃ וְהָיָה
יי לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ
בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יי אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

(וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
יי אֱלֹהֵינוּ יי ׀ אֶחָד׃

Der Odem aller lebenden Wesen preiset deinen Namen, Ewiger, unser Gott! der Hauch alles Fleisches verherrlicht und erhöhet, o König! deinen Ruhm. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du der Allmächtige, und außer dir haben wir keinen Weltregenten, keinen Erretter, keinen Beschützer, der erlöset, errettet, erhält, und sich erbarmt in jeder Zeit der Noth und des Drangsals; nein! wir haben keinen Schicksalslenker außer dir — Gott der Vorwelt und der Nachwelt! Herr aller Geschöpfe! Beherrscher aller Ereignisse, Hochgepriesener in überschwenglichen Lobgesängen! der Du deine Welt mit Liebe, deine Geschöpfe mit Barmherzigkeit regierst. Ewiger! der Du nie schlummerst, und nie schläfst; Du regst die Entschlafenen auf, und erweckest die Todterstarrten, machst die Verstummten beredsam, und entfesselst die Gebundenen, stützest die Sinkenden, richtest die Gebeugten auf. — Dir allein danken wir. Wäre unser Mund in Dankliedern unerschöpflich wie das Weltmeer; könnte unsere Zunge Gesänge so laut ertönen, wie das Brausen seiner Wogen; könnten unsere Lippen das Lob verbreiten, so

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ
אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ
כָּל־בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם
זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־
הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה
אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ
מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: פּוֹדֶה
וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם
בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה. אֵין
לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי
הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים.
אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־
תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל בְּרֹב
הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ
בְּחֶסֶד. וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים:
וַיְיָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן.
הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים. וְהַמֵּקִיץ
נִרְדָּמִים. וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים.
וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים. וְהַסּוֹמֵךְ
נוֹפְלִים. וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים.
לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם.
וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו.
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי

weit das Firmament reicht; wären unsere Augen leuchtend, wie Sonne und Mond; wären unsere Hände so hoch aufgehoben wie Adlerflug gen Himmel, und unsere Füße schneller, als der Lauf der Rehe: so wären wir dennoch nicht so ausgerüstet, dir, Ewiger, unser und unserer Väter Gott! zu danken, und deinen Namen zu preisen für die zahllosen Wohlthaten, die Du unseren Vätern und uns erzeigt hast. Du, Ewiger, unser Gott! hast uns aus Mizrajim erlöst, und aus dem Sklavenhause befreiet; in Hungersnoth hast Du uns gespeiset, und uns mit Ueberfluß versehen; hast uns dem Schwerte entrissen, ließest uns der Pest entkommen, und hast uns bösen und unheilbaren Krankheiten entzogen. So weit stand dein Erbarmen uns bei, noch hat deine Liebe uns nicht verlassen, und Du, Ewiger! unser Gott! wirst uns auch nie verstoßen. Darum sollen auch alle Glieder, die Du in uns zusammengefügt, und Geist und Seele, die Du uns eingehaucht, und die Zunge, die Du unserem Munde zugetheilt, sie alle sollen dich loben, benedeien,

רָקִיעַ. וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ
פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמָיִם.
וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת. אֵין
אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
וּלְבָרֵךְ אֶת־שְׁמֶךָ. עַל־אַחַת
מֵאָלֶף אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים.
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרָעָב
זַנְתָּנוּ. וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר
מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה
עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח: עַל־כֵּן
אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ
וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ.
וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ בְּפִינוּ.
הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ

וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ
אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ
אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה:
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם
גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ
יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־
הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם
בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ
בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו:
קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה
וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־
פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי
אֶת־יְיָ: אֲהַלְלָה יְיָ בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי: אַל־

preisen, sie sprechen deine furchtbare Macht aus; ich will deine Herrlichkeit verkünden. Alles verbreitet den Ruf deiner großen Güte, Alles erhebet laut deine Allgerechtigkeit. Huldreich und allbarmherzig ist der Herr, langmüthig und gnadenvoll. Allen ist der Herr wohlthätig, seine Barmherzigkeit waltet ob der ganzen Schöpfung. Herr! dir danken deine Werke alle, dich preisen deine Lieblinge, besingen deines Reiches Majestät, und sprechen deiner Allmacht Lob, um deine Machtvollkommenheit den Erdensöhnen zu verkünden, die Majestät und Hoheit deines Reichs. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeit, und deine Herrschaft währet für und für. Jeden Fallenden erhält der Herr, richtet die Gebeugten auf. Die Augen Aller blicken hoffend zu dir auf, und Du gibst ihnen Speise in der Zeit. Allmilde öffnest Du die Hand, erquickest mit Wohlthat, was da lebt. In allen seinen Wegen ist der Herr gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Herr ist nahe Allen, die ihn rufen, Allen, die aufrichtig ihn anflehen. Er erfüllt der Gottesfürchtigen Verlangen, erhöret ihr Gebet, und stehet ihnen bei. Er schützet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Das Lob des Ewigen verkünde laut mein Mund, daß jedes Geschöpf seinen heiligen Namen preise in Ewigkeit! Wir preisen den Unendlichen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 146.) Hallelujah! Den Ewigen lobe meine Seele; ich lobe den Unendlichen, so lange ich lebe; ich lobsinge meinem Gotte, so lange ich bin. —

Vertrauet nicht auf Fürsten — auf Menschenkind, das selbst oft hilflos ist: sein Odem fährt heraus, er wird zu Erde wieder; dann fährt sein Sinnen auch dahin. Heil dem, der Jakob's Gott zur Hilfe hat, der auf den Ewigen, auf seinen Gott vertrauet, der Himmel, Erde, Meer und alles, was in ihnen ist, geschaffen; der die Wahrheit ewig schützet, den Unterdrückten Recht verschafft, der Speise gibt den Hungrigen; der Ewige, der Gefesselte befreiet; der Ewige, der Blinde sehend macht; der Ewige, der Gebeugte aufrichtet; der Ewige, der die Frommen liebt, der die Fremdlinge schützet, den Witwen und Waisen aufhilft, der der Frevler Pfad verderblich macht; der Herr wird ewig herrschen, dein Gott, o Zion! immerdar. — Hallelujah.

(Psalm 147.) Hallelujah! O herrlich ist es, in Liedern unsern Gott zu preisen; ihm gebührt der schönste Lobgesang. Der Herr bauet Jeruschalajim wieder auf, Jisrael's Flüchtlinge vereint er wieder. Gebrochene Herzen heilet er, verbindet ihre Wunden. Der Sterne Zahl hat er bestimmt und nennt

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ תְשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ עֶשְׁתֹּנֹתָיו: אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל יְיָ אֱלֹהָיו: עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר בָּם הַשֹּׁמֵר אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים: יְיָ פֹּקֵחַ עִוְרִים יְיָ זֹקֵף כְּפוּפִים יְיָ אֹהֵב צַדִּיקִים: יְיָ שֹׁמֵר אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת: יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קמז הַלְלוּיָהּ כִּי טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי נָעִים נָאוָה תְהִלָּה: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַםִ יְיָ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס: הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם: מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת

alle sie mit Namen. Groß ist unser Herr und allgewaltig, seine Einsicht ist unendlich. Der Ewige richtet auf die Unterdrückten, und stürzt den Frevler in den Staub hinab. — Stimmt dem Ewigen Wettgesänge an, rührt unserem Gotte Harfenspiel. Ihm, der die Himmel deckt mit Wolken, der Erde Regen zubereitet, und auf den Bergen Kräuter wachsen läßt. Ihm, der dem Vieh sein Futter gibt, den jungen Raben, wonach sie schreien. Er hat nicht Lust an Rosses Stärke, er hat nicht Wohlgefallen an Lendenkraft, dem Herrn gefällt, wer ihn verehrt, wer nur auf seine Güte hofft. Jeruschalajim! o preise deinen Herrn! lobe, Zion, deinen Gott! er macht die Riegel deiner Thore fest, und segnet deine Heldensöhne innerhalb; er schaffet deinen Gränzen Sicherheit, und sättigt dich mit fettem Weizen — auf Erden sendet er sein Wort; wie schnell läuft sein Befehl hernieder! Er bringet Schnee wie Wollenflocken, streuet wie Asche Reif umher; in Schollen stürzt er Kälte herab, wer kann vor seinem Frost bestehen? Nun sendet er sein Wort, sie schmelzen; läßt seine Winde wehen, als Wasser fließen sie dahin. Er,

יִקְרָא: גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב
כֹּחַ לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר:
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ מַשְׁפִּיל
רְשָׁעִים עֲדֵי אָרֶץ: עֱנוּ לַייָ
בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ
בְכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם
בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר
הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר: נוֹתֵן
לִבְהֵמָה לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא בִגְבוּרַת
הַסּוּס יֶחְפָּץ לֹא בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה יְיָ אֶת־
יְרֵאָיו אֶת־־הַמְיַחֲלִים
לְחַסְדּוֹ: שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַםִ
אֶת־יְיָ הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן:
כִּי חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ
בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ: הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ
שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ:
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ עַד־
מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן
שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְפִתִּים
לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד: יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְּלוּ

der seinen Ausspruch Jakob, Recht und Gesetze Jisrael verkündet; wirkt er also nicht vor jedem Volke? Dennoch wollen sie die Gesetze nicht erkennen. O preiset auch ihr den Ewigen!

(Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Herrn vom Himmel her! lobet ihn dort in jener Höhe! lobet ihn alle seine Engel! lobet ihn alle seine Heere! lobet ihn, Sonne und Mond! lobet ihn alle Lichtgestirne! lobet ihn aller Himmel Himmel! Gewässer in der Himmelsluft! Alles lobet des Herrn Namen! denn er gebot — sie wurden, und er erhält sie ewiglich. Er bestimmte ihre Grenze als unüberschreitbar. — Lobet den Herrn, ihr von der Erde! ihr Meerwunder, und was in Tiefen lebt! Blitz, Hagel, Schnee und Nebel! Sturmwind, der sein Geheiß vollstreckt! Gebirge und alle Hügel! Fruchtbäume und Cedern alle! Gewild und zahme Thiere! Gewürm und Luftgefieder! ihr Erdenkönige und alle Völker! ihr Fürsten und Erdenrichter!

מָיִם׃ מַגִּיד דְּבָרָו לְיַעֲקֹב
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל׃
לֹא עָשָׂה ׀ כֵן לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ׃ דבריו קרי

קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־יְיָ מִן־
הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים׃
הַלְלוּהוּ כָל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו׃ הַלְלוּהוּ
שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־
כּוֹכְבֵי אוֹר׃ הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר ׀ מֵעַל
הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם
יְיָ כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק־
נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־
תְּהֹמוֹת׃ אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג
וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ׃ הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת
עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים׃ הַחַיָּה
וְכָל־בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף׃ מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־
לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל־שֹׁפְטֵי

צבאיו קרי

ihr Jünglinge und Jungfrauen! ihr Greise und ihr Männer! des Ewigen Namen lobe Alles! denn er allein ist hoch erhaben! sein Glanz überstrahlet Erde und Himmel. Er erhebet seines Volkes Glück, er ist Lobgesang seiner Lieblinge der Sprossen Jisrael's, seines ihm verwandten Volkes. Hallelujah!

(Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Herrn ein neues Lied! sein Lob im Verein der Frommen! Jisrael freuet sich seines Stifters, Zion's Kinder frohlocken ihrem Könige; sie loben ihn in Reigentanz; sie rühren Pauken ihm und Harfen; denn der Herr will seinem Volke wohl. Mit Sieg krönt er die Frommen, die Lieblinge erfreuen sich des Ruhmes, frohlocken laut auf ihrem Lager; Lobeserhebungen Gottes führen sie im Munde; ist auch in ihren Händen ein zweischneidiges Schwert, um Rache an Barbaren, Züchtigung an Völkern auszuüben, um ihre Könige mit Ketten, ihre Mächtigen mit eisernen Fesseln zu binden; das vorgeschriebene Urtheil zu vollziehen, ist ehrenvoll für seine Lieblinge. Hallelujah!

אָרֶץ׃ בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת
זְקֵנִים עִם נְעָרִים׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ
לְבַדּוֹ הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ
וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ
תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

קמט הַלְלוּיָהּ שִׁירוּ לַייָ שִׁיר
חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל
בְּעֹשָׂיו בְּנֵי צִיּוֹן יָגִילוּ
בְמַלְכָּם׃ יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל
בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ׃
כִּי רוֹצֶה יְיָ בְּעַמּוֹ יְפָאֵר
עֲנָוִים בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ עַל־
מִשְׁכְּבוֹתָם׃ רוֹמְמוֹת אֵל
בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃ לֶאְסֹר
מַלְכֵיהֶם בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל׃ לַעֲשׂוֹת בָּהֶם
מִשְׁפָּט כָּתוּב הָדָר הוּא
לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ׃

(Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume! lobet ihn in seiner Allmacht Veste! lobet ihn in seinen Wunderthaten! lobet ihn nach seiner großen Herrlichkeit! lobet ihn mit Posaunenklang! lobet ihn mit Harf und Psalter! lobet ihn mit Pauke und Reigen! lobet ihn mit Saitenspiel und Flöten! lobet ihn mit hellem Glockenklang! lobet ihn mit hellem Jubelschall! Alles was Odem hat, lobe den Ewigen. Hallelujah!

Gepriesen sei der Herr in Ewigkeit, Amen! Amen! Der Ewige sei von Zion aus gepriesen; er, der zu Jeruschalajim thront, Hallelujah! Gepriesen sei die ewige Allmacht, der Gott Jisrael's, der allein Wunder wirkt! Gepriesen sei der Ruhm seiner Majestät und der ganze Erdkreis werde seiner Herrlichkeit voll! Amen! Amen!

David benedeiete den Ewigen in Gegenwart der ganzen Versammlung, und sprach: Gepriesen seist Du, Ewiger! Gott Jisrael's! unser Vater von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Unendlicher! ist die Macht und die Allgewalt, und die Herrlichkeit, und der Sieg, und

קנ הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל. הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כֹּ״הַ״תְּ״יָ״הּ

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן ׀ וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָםִ הַלְלוּ־יָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים ׀ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם. וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן ׀ וְאָמֵן:

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד

die Majestät! dein Alles im Himmel und auf der Erde! dein, o Ewiger, ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt! Reichthum und Würde gehen von dir aus; Du waltest über Alles; Kraft und Stärke sind in deiner Hand; in deiner Gewalt ist Alles empor zu bringen und zu erhalten. Nun danken wir dir, Allmächtiger! und preisen den Namen deiner Majestät! Du Ewiger! Du allein hast geschaffen die Himmel, all ihre Heere, die Erde mit Allem was darauf ist, und die Meere mit Allem was sich darin befindet. Du erhältst sie alle, und die Himmelsheere beten dich an. Du bist die unendliche Gottheit, der Du den Abram erkohren, ihn aus Ur Kaßdim geführt, und seinen Namen in Abraham verwandelt. Du fandest sein Herz treu vor dir, mit ihm den Bund zu stiften, ihm das Land des Kenaanäer, Chithäer, Emoräer, Prisäer, Jebussäer und Girgassäer zu ver-

כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: אַתָּה הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּ עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי

heißen, es dann seinen Nachkommen einzugeben! und hieltest die Verheißung treulich, denn Du bist gerecht. Du sahest das Elend unserer Vorfahren in Mizrajim, und hörtest ihr Jammern beim Schilfmeere; und Du bewiesest Zeichen und Wunder an Pharao und allen seinen Dienern, und an dem ganzen Volke seines Landes; denn Du wußtest, daß sie Tyrannei über sie geübt, und so hast Du dir Ruhm verschafft bis auf diesen Tag. Auch das Meer hast Du getheilt vor ihnen, daß sie mitten im Meere auf Trockenem gingen; ihre Verfolger aber hast Du in die Tiefe geschleudert, wie Stein in mächtiges Wasser.

An demselben Tage errettete der Ewige das Volk Jisrael von der Hand der Mizrajiten. Jisrael sah die Mizrajiten todt am Ufer des Meeres. Als Jisrael die große Macht sah, welche der Ewige an den Mizrajiten ausgeübt, da fürchtete das Volk den Ewigen, glaubte auch an den Ewigen, und an seinen Diener Moscheh.

Damals sangen Moscheh und die Kinder Jisrael's dem Ewigen diesen Gesang, wie folgt:

וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה׃ וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם סוּף׃ וַתִּתֵּן אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃ וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים׃

וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה

Ich singe dem Ewigen, der hocherhaben sich zeigt; Roß und seinen Reiter stürzt er ins Meer. Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Gott! er war mir Errettung; dieser ist mein Gott! ihn will ich preisen; meines Vaters allmächtiger Gott! ihn will ich erheben! Der Ewige ist Herr des Krieges; Unendlicher! so heißt er; Pharao's Kriegsgespann und seine Heeresmacht schleuderte er ins Meer; die ausgezeichnetesten seiner Kampflenker versank er in die Binsensee. Abgrund bedeckte sie; sie stürzten in die Tiefen hinab wie Stein. Deine Rechte, Ewiger! verherrlicht mit Macht — deine Rechte, o Ewiger! zerschmettert den Feind. Durch deine große Majestät zermalmst Du deine Widersacher. Du lassest ihn aus, den brennenden Zorn, er verzehrt sie wie Stoppeln. Vom Hauch deiner Nase thürmen sich Wasser empor, aufrecht stehen Wellen wie Wand, die Fluthen erstarren in der Mitte des Meeres. — Der Feind sprach: „Ich verfolge, hole ein, theile Beute aus; an ihnen soll sich meine Nachgier sättigen; ich ziehe mein Schwert aus, meine Hand vertilge sie.“ — Aber Du bliesest mit deinem Hauche, das Meer bedeckte sie, sie sanken wie Blei in strömendes Wasser. Wer unter den Mächten, Ewiger! gleicht dir? Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? Du Gepriesener, Furchtbarer! Erzeuger der Wunder! Du

וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אָשִׁירָה
לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי
וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי
וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ
מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת
פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־
סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן: יְמִינְךָ
יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב: וּבְרֹב
גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח
חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ
כְמוֹ־נֵד נֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת
בְּלֶב־יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף
אַשִּׂיג אֲחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי: נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם
צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ
נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ׃ נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃ שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חִיל אָחַז יֹשְׁבֵי פְּלָשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ כֹּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן׃ תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ כָּאָבֶן עַד־יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ קָנִיתָ׃ תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְּדָשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ׃ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃ וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה׃ וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

(וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃

neigtest deine Rechte hin, die Erde verschlang sie; nun führst Du mit deiner Gnade dies Volk, das Du befreiet; Du leitest es mit deiner Macht zu deiner heiligen Wohnung. Völker hören es — sie beben! Angstweh ergreifet die Bewohner Pleschet's. Plötzlich erschrecken die Stammherrn Edom's, Zittern erfasset die Fürsten Moab's; Kenaan's Bürger alle verzagen. — Angst und Furcht wird über sie fallen; vor der Größe deiner Macht erstarren sie wie Stein, bis dein Volk hindurch zieht, Ewiger! bis dieses Volk hindurch zieht, das Du erworben. Du bringst sie hin, pflanzest in dein Erbgebirg sie ein, an jenen Sitz, den Du zur Wohnung dir, Ewiger! bestimmt; in das Heiligthum, o Herr! das deine Hände bereitet. Der Unendliche wird immer und ewig regieren. Der Unendliche wird immer und ewig regieren, denn des Ewigen ist das Reich, er herrscht über die Völkerschaften. Erretter werden einst hinauf wallen den Berg Zion, das Gebirg Esau's zu richten, dann wird die Herrschaft wieder des Ewigen sein. Der Ewige wird als König der ganzen Erde anerkannt, als einiges Wesen wird er alsdann der Einige heißen.

So wie es in dem Gesetze lautet: Höre Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

Der Odem aller lebenden Wesen preiset deinen Namen, Ewiger, unser Gott! der Hauch alles Fleisches verherrlicht und erhöhet, o König! deinen Ruhm. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du der Allmächtige, und außer dir haben wir keinen Weltregenten, keinen Erretter, keinen Beschützer, der erlöset, errettet, erhält, und sich erbarmt in jeder Zeit der Noth und des Drangsals; nein! wir haben keinen Schicksalslenker außer dir — Gott der Vorwelt und der Nachwelt! Herr aller Geschöpfe! Beherrscher aller Ereignisse, Hochgepriesener in überschwenglichen Lobgesängen! der Du deine Welt mit Liebe, deine Geschöpfe mit Barmherzigkeit regierst. Ewiger! der Du nie schlummerst, und nie schläfst; Du regst die Entschlafenen auf, und erweckest die Todterstarrten, machst die Verstummten beredsam, und entfesselst die Gebundenen, stützest die Sinkenden, richtest die Gebeugten auf. — Dir allein danken wir. Wäre unser Mund in Dankliedern unerschöpflich wie das Weltmeer; könnte unsere Zunge Gesänge so laut ertönen, wie das Brausen seiner Wogen; könnten unsere Lippen das Lob verbreiten, so

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ
אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ
כָּל־בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם
זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־
הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה
אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ
מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: פּוֹדֶה
וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם
בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה. אֵין
לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי
הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים.
אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־
תּוֹלָדוֹת. הַמְּהֻלָּל בְּרֹב
הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ
בְּחֶסֶד. וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים:
וַיְיָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן.
הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים. וְהַמֵּקִיץ
נִרְדָּמִים. וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים.
וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים. וְהַסּוֹמֵךְ
נוֹפְלִים. וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים.
לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם.
וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו.
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי

weit das Firmament reicht; wären unsere Augen leuchtend, wie Sonne und Mond; wären unsere Hände so hoch aufgehoben wie Adlerflug gen Himmel, und unsere Füße schneller, als der Lauf der Rehe: so wären wir dennoch nicht so ausgerüstet, dir, Ewiger, unser und unserer Väter Gott! zu danken, und deinen Namen zu preisen für die zahllosen Wohlthaten, die Du unseren Vätern und uns erzeigt hast. Du, Ewiger, unser Gott! hast uns aus Mizrajim erlöst, und aus dem Sklavenhause befreiet; in Hungersnoth hast Du uns gespeiset, und uns mit Ueberfluß versehen; hast uns dem Schwerte entrissen, ließest uns der Pest entkommen, und hast uns bösen und unheilbaren Krankheiten entzogen. So weit stand dein Erbarmen uns bei, noch hat deine Liebe uns nicht verlassen, und Du, Ewiger! unser Gott! wirst uns auch nie verstoßen. Darum sollen auch alle Glieder, die Du in uns zusammengefügt, und Geist und Seele, die Du uns eingehaucht, und die Zunge, die Du unserem Munde zugetheilt, sie alle sollen dich loben, benedeien,

רָקִיעַ. וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ
פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמָיִם.
וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת. אֵין
אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
וּלְבָרֵךְ אֶת־שְׁמֶךָ. עַל־אַחַת
מֵאָלֶף אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים.
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרָעָב
זַנְתָּנוּ. וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר
מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה
עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח: עַל־כֵּן
אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ
וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ.
וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ בְּפִינוּ.
הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ

preisen, rühmen, erhöhen, verherrlichen, heiligen, und deinem Namen, o König! huldigen. Ja, jeder Mund soll dir danken, jede Zunge zu dir schwören, jedes Knie sich dir beugen, und jedes hohe Wesen nur dich anbeten, alle Herzen dich verehren, Eingeweide und Nieren ¹) deinem Namen lobsingen; so wie in der Schrift der Ausdruck lautet: „Es spreche jedes Glied an mir: Ewiger! wer gleicht dir? wer rettet so von Uebermacht den Schwächeren, den Bedrängten und Leidenden von seinem Bedrücker?“ Wer ist dir ähnlich? wer gleicht dir? wer kommt dir nahe? Allmächtiger! Großer! Allgewaltiger! Furchtbarer! höchstes Wesen! Schöpfer der Himmel und der Erde! dich wollen wir loben, dich preisen, dich verherrlichen, und benedeien deinen heiligen Namen; wie David sang: „Meine Seele benedeie den Herrn, und all mein Inneres seinen heiligen Namen.“ Du bist allmächtig, durch die Fülle deiner Allmacht, groß, durch die Herrlichkeit deines Namens; ewig sieghaft und furchtbar durch dein wunderbares Walten.

וִיפָאֲרוּ. וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה: וְכָל־לְבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ. כַּדָּבָר שֶׁכָּתוּב. כָּל־עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ. מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ. וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגֹּזְלוֹ: מִי יִדְמֶה־לָּךְ. וּמִי יִשְׁוֶה־לָּךְ. וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: נְהַלֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר. לְדָוִד בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ: הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ. הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ. הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ.

1) Die Alten glaubten daselbst den Sitz der Gedanken.

תפלה לש"ץ הנדפסת כאן בהרבה מחזורים, הדפסתי בתחלת המחזור, כי אסור להפסיק כאן בשום דבר.

הַמֶּלֶךְ
יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא.

Du, o König! der Du den höchsten, den erhabensten Thron einnimmst.

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם:
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ:
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ:
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל:

Bewohner der Unendlichkeit, Allerhöchster und Heiligster ist sein Name. Folget dem Ausspruche: Frohlocket, ihr Gerechten, im Ewigen! der Preisgesang geziemt den Redlichen!

Ja, der Redlichen Mund erhebe dich,
der Gerechten Worte preisen dich,
der Frommen Zunge huldige dir,
der Heiligen Chor lobe dich.

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

In den Chören der Myriaden deines Volkes Jisrael werde dein Name in jedem Zeitalter im Gesange gepriesen; es ist ja die Pflicht aller Geschöpfe, Dir, Ewiger! unser und unserer Väter Gott! zu danken, dich zu loben, zu preisen, zu verherrlichen, zu erhöhen, dir zu huldigen, dich zu benedeien, dich anzubeten und zu feiern; nach den Gesangweisen und Psalmen David's, Sohn Jischai's deines Knechtes und Gesalbten.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ נָאֶה

In Ewigkeit müsse dein Name gepriesen werden, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Herrscher im Himmel und auf Erden; denn dir allein,

יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת. אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת. הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה. מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Ewiger, unser und unserer Väter Gott! gebührt Lied und Preis, Lob und Gesang. Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Allmacht, Ruhm und Herrlichkeit, Heiligkeit und majestätische Würde, Benedeiung und Dank, von nun an bis in Ewigkeit! Gepriesen seist Du, Ewiger! Allmächtiger! König über alles Lob erhaben! des Dankes höchster Gegenstand, Urheber der Wunder! Gefeierter in Lobgesängen! Regent! Allmächtiger! Weltenerhalter!

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָּא וּלְעֵילָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende *) יתברך

פ׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

ק׳ בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

(Der Vorbeter.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

(Die Gemeinde.) Gebenedeiet sei der Ewige! der Hochgepriesene in Ewigkeit.

*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן

*) Gebenedeiet, gepriesen, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen — gelobt sei er — er ist das erste, er das letzte Wesen, und

Gepriesen seist Du, Ewiger! unser Gott! Beherrscher der Welt! Bildner des Lichtes, Schöpfer der Finsterniß, Erhalter der Eintracht und Erzeuger des Alls!

Das Urlicht kam in den Schatz des ewigen Lebens, die Weltlichter rief dann sein Werde aus der Dunkelheit hervor.

König, gerüstet mit Allmacht! erhaben ist dein Name durch Allmacht, dein ist die Kraft und die Allmacht! König, der gekleidet im Rachegewande, so erscheinst Du am Tage der Rache, welche trifft deiner Widersacher Brust. König, umwallt von Majestät, der die Meere ertrocknen läßt und die stolzen Wellen niederdrückt!

Du, o König! erscheinst in mannigfaltigen Gewändern, bist gerüstet in der Heiligen Mitte; Du, Allmächtiger! wirst im Kreise der Heiligen in Ehrfurcht gepriesen als Allerheiligster!

Ein König ist's, der im Lichte wohnt, umflossen wie von einem Lichtgewande; der unser Recht lichthell erscheinen läßt.— Ein König ist's, siegumgürtet, dessen Rechte Sieg verleiht, vor dem kein Sterblicher mäch-

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

מיוסד ע"פ א"ב אחר תיבת מלך.

מֶלֶךְ אָזוּר גְּבוּרָה. גָּדוֹל שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה. לְךָ זְרוֹעַ עִם גְּבוּרָה: מֶלֶךְ בִּגְדֵי נָקָם. לָבַשׁ בְּיוֹם נָקָם. לְצָרָיו יָשִׁיב אֶל חֵיקָם: מֶלֶךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. יַמִּים וּמִיַּבֵּשׁ. וְגַאֲוַת אֲפִיקִים ו מִכַּבֵּשׁ:

מֶלֶךְ בַּעֲשָׂרָה לְבוּשִׁים. הִתְאַזָּר בִּקְדוֹשִׁים. אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים. קָדוֹשׁ:

מֶלֶךְ דַּר בִּנְהוֹרָא. עֹטֶה כַּשַּׂלְמָה אוֹרָה. מִשְׁפָּטֵינוּ יוֹצִיא כָאוֹרָה: מֶלֶךְ הִתְאַזָּר עֹז. יְמִינוֹ תָּעֹז. וֶאֱנוֹשׁ אַל

außer ihm keine Gottheit. Machet Bahn ihm, der durch die Himmel fährt! sein Name ist Ewiger! frohlocket vor ihm! doch sein Name ist erhaben über alles Lob und Preis.— Gebenedeiet sei der Name seiner verherrlichten Majestät immer und ewig! Der Name des Ewigen sei gepriesen von nun an bis in Ewigkeit.

וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

tig ist. — Ein König ist's, den Gerechtigkeit umhüllt, der geheiligt wird durch Gerechtigkeit — ja, dein Herr! ist die Gerechtigkeit. — Ein König ist's, herrlich in seiner Rüstung, den Helm des Sieges auf dem Haupte — so sitzt die Gottheit auf ihrem heiligen Throne. — Ein König ist's, der in Gewändern scharlachroth, Treulose niedertretend, den Hochmuth der Stolzen demüthigt. Ein König ist's, dessen Kleid wie Schnee so rein, der hell bis zur Klarheit die reinigt, die in ihrem Wirken nach Reinheit streben. — Ein König ist's, den Eifergluth umwaltet, der, wenn auch eifervoll, doch erhaben ist; der dem Kriegeshelden gleicht, den Eifermuth entflammt. — Ein König ist's, aller Weltenden; sie fallen anbetend nieder vor ihm, dem Könige des Weltalls, wenn er nahet zu richten die Welt. Ein König ist's, der, wenn er einst selbst als Zeuge [1]) auftritt, die Geschöpfe alle vor ihm erbeben, vor ihm, dem allerhöchsten, allerhabensten ewigen Regenten. — Ein König ist's, der die Welt mit Allmacht regiert; Berge erdröhnen vor seiner Hoheit, fahren wie scheue Widder vor seinem Tosen auf. —

יָעֹז: מֶלֶךְ וַיִּלְבַּשׁ צְדָקָה. וְנִקְדָּשׁ בִּצְדָקָה. לְךָ יְיָ הַצְּדָקָה: מֶלֶךְ זֶה הָדוּר בִּלְבוּשׁוֹ. וְכוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. אֱלֹהִים יָשַׁב עַל כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: מֶלֶךְ חֲמוּץ בְּגָדִים. בְּדָרְכוֹ בּוֹגְדִים. יִבְצוֹר רוּחַ נְגִידִים: מֶלֶךְ טַלִּיתוֹ כַּשֶּׁלֶג מְצַחְצַח. צַח וּבְצַחְצָחוֹת יְצַחְצַח. מְצַחְצְחִים פָּעֳלָם לְנַצֵּחַ: מֶלֶךְ יָעַט קִנְאָה. קַנֹּא קַנָּא גָּאֹה גָּאָה. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָעִיר קִנְאָה: מֶלֶךְ כָּל אַפְסֵי אָרֶץ. יִשְׁתַּחֲווּ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ. כִּי בָא לִשְׁפּוֹט אֶת הָאָרֶץ: מֶלֶךְ לְיוֹם קוּמוֹ לָעַד. כָּל יְצוּר לְפָנָיו יִרְעַד. רָם וְנִשָּׂא שׁוֹכֵן עַד: מֶלֶךְ מוֹשֵׁל עוֹלָם בִּגְבוּרָתוֹ. יִרְעֲשׁוּ הָרִים בְּגַאֲוָתוֹ. וּכְאֵלִים יְרַקְּדוּ מִגַּעֲרָתוֹ:

1) Ich habe in meinem hebräischen Kommentare zum Machsor nachgewiesen, daß zuweilen עֵד (Zeuge) עַד punktirt ist; daher auch hier לָעַד wie לָעֵד, mit Hindeutung auf Pirke Aboth (Sprüche der Väter, Absch. IV, 29.) הוּא הַמֵּבִין הוּא הַדַּיָּן הוּא הָעֵד, daß Gott, allwissender Richter und Zeuge zugleich sei.

Ein König ist's, furchtbar den Erden=Königen; es erzittert die Erde, es wanket der Erdball vor ihm, der auf Cherubim thront. — Ein König ist's, wer kann seiner Bestimmung widerstehen? doch er erhält alles mit Allmacht, verleihet den Ermattenden Kraft. — Ein König ist's, der sich am Gerichtstage erhebt, Recht zu vollführen, die Übermüthigen mit Strenge zu richten. — Ein König ist's — verbirgt sich auch der Kreis der Lichtscheuen, Anschläge in tiefster Verschlossenheit zu brüten, er enthüllt und offenbart die Heimlichkeiten. — Ein König ist's, der allen Winden gebietet, die stolzen Tyrannen zu schleudern in den Wirbel des Sturmes. — Ein König ist's, der die Gebieter der Erde vereinigt — aufstürmend die Masse des Schattenreiches, wenn er verhängt über die Schaaren der Höhe. — Ein König ist's — hocherhaben im Gerichte; Gerechtigkeit pflegen ist des Königs Triumph, Billigkeit und Recht sind die Grundveste seines Thrones. — Ein König ist's, ein gerechter Richter, vor ihm schreitet die Gerechtigkeit einher, jene schützend, die nach ihr streben. — Ein König ist's, dessen Herrschaft unerschütterlich, dessen Thron in jener Höhe schwebt, und dessen Reich überall waltet. Ein König ist's, der die Erde versenkt mit seinem Blick, der die Grundveste

מֶלֶךְ נוֹרָא לְמַלְכֵי אָרֶץ.
חוֹל תָּחוּל הָאָרֶץ. מִיּוֹשֵׁב
הַכְּרוּבִים תָּנוּט הָאָרֶץ: מֶלֶךְ
שְׁאֵתוֹ מִי יַעֲצוֹר כֹּחַ. וְהוּא
נוֹשֵׂא כֹל בְּכֹחַ. נוֹתֵן לַיָּעֵף
כֹּחַ: מֶלֶךְ עָמְדוֹ לָדִין. בְּיוֹם
הַדִּין. שְׁפוֹט גֵּאִים בַּדִּין:
מֶלֶךְ פִּלֵּשׁ סוֹד הַמַּעֲמִיקִים.
לַסְתִּיר עֵצָה בְּמַעֲמַקִּים.
יֶחֱשֹׂף וִיגַלֶּה עֲמוּקִים: מֶלֶךְ
צִוָּה מִכֹּל רוּחַ. עָרִיצֵי גַּסֵּי
הָרוּחַ. לְאַפְּסֵם בְּשֶׁטֶף רוּחַ:
מֶלֶךְ קְהַל מַלְכֵי אֲדָמָה.
בְּסַעֲרוֹ מַשָּׂא דוּמָה. יִפְקֹד
עַל צְבָא רוּמָה: מֶלֶךְ רָם
וְגָבוֹהַּ בְּמִשְׁפָּט. וְעֹז מֶלֶךְ
אָהֵב מִשְׁפָּט. מְכוֹן כִּסְאוֹ
צֶדֶק וּמִשְׁפָּט: מֶלֶךְ שׁוֹפֵט
צֶדֶק. לְפָנָיו יְהַלֵּךְ צֶדֶק.
לְהָלִיץ בְּעַד רוֹדְפֵי צֶדֶק:
מֶלֶךְ תַּקִּיף בְּמֶמְשָׁלָה.
וְכִסְאוֹ תָּלָה לְמַעְלָה.
וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: מֶלֶךְ
תַּחַת הֶלֶד מֵהַבִּיטוֹ. מַרְעִיד

erschüttert durch seinen Blick — seine Vorsehung durchschwebt das All. — Ein König ist's, der jede Handlung durchspäht, was jeglicher beabsichtigt, in der Tiefe und in der Höhe. Ihm, dem Könige, dem Weltregenten, Ihm huldige das Weltenvolk, Dem Herrn, der ewig wird regieren, Dem Allerheiligsten!

יְסוֹד בְּהַבִּיטוֹ. בַּכֹּל מְשׁוֹטֵט מַבָּטוֹ: מֶלֶךְ תָּר בְּכָל פֹּעַל. בַּכֹּל מַה יִּפְעַל. בְּמַטָּה וּבְמַעַל:

מֶלֶךְ אֱלֹהֵי עוֹלָם. הִמְלִיכוּהוּ עַם עוֹלָם. יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם. קָדוֹשׁ:

*) Wenn das Fest an einen Sabbath fällt, wird das untenstehende הכל יודוך gesagt.

Du, der Du die Erde und die sie bewohnen, durch deine Barmherzigkeit erleuchtest; deine Güte erneuet täglich, ja immer das Werk der Schöpfung. Wie mannigfaltig sind deine Werke, Herr! alle hast

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם. תָּמִיד. מַעֲשֵׂה־בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה

Alles dankt dir, Alles preiset dich und Alles singet: Keiner ist so heilig wie der Ewige! Alles erhebt dich, Selah! dich, Schöpfer des Alls! Allmächtiger! der Du täglich die Pforten des Osten eröffnest, und die Scheibe des Firmaments durchbrichst, der Du die Sonne aus ihrem Orte hervorgehen lassest und den Mond aus seinem Aufenthalte, der Du das Weltall erleuchtest für seine Bewohner, die Du in der Fülle deiner Barmherzigkeit erschaffen hast; Du, der Du dem Erdball und die ihn bewohnen, Licht verleihest durch deine Allbarmherzigkeit; der Du täglich, ja ununterbrochen, das Schöpfungswerk verjüngst durch deine Allgüte, der Du von jeher der einzig erhabene König, seit Anbeginn der ruhmvollste, herrlichste und ausgezeichneteste König bist; erbarme dich unser, Herr des Weltalls! aus der Fülle deiner Barmherzigkeit. Du bist ja unser Schutzherr, der Fels unserer Zuflucht, das Schild

*) הַכֹּל יוֹדוּךָ. וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶּלָה. יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח. וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ. וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ. וּמֵאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ וּלְיוֹשְׁבָיו שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד. מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן עֻזֵּנוּ. צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב

עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ׃
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז.
הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא
מִימוֹת־־־עוֹלָם. אֱלֹהֵי־־עוֹלָם
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן
עֻזֵּנוּ. צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ.
מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ׃ אֵל בָּרוּךְ גְּדָל־

Du mit Weisheit angeordnet; die Erde ist voll von deinen Gütern. O, der Du von Anbeginn der einzig hocherhabene Beherrscher bist! der Du seit dem Weltdasein gefeiert, verherrlicht und als das höchste Wesen gepriesen bist. Herr der Welt! mit deiner unendlichen Barmherzigkeit nimm dich unserer liebreich an. Du bist ja unser Schutzherr, der Fels unserer Zuflucht, Schild unseres Heils, eine uns umgebende Burg! — Der Allmächtige! Gebenedeiete! mit erhabener Einsicht hat

בַּעֲדֵנוּ׃ אֵין כְּעֶרְכֶּךָ. וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס
בִּלְתֶּךָ. וּמִי דּוֹמֶה־לָּךְ׃ אֵין כְּעֶרְכְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא. אֶפֶס בִּלְתְּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ.
וְאֵין דּוֹמֶה־לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים׃

אֵל אָדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ
בְּפִי כָּל־נְשָׁמָה׃ גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם.
דַּעַת וּתְבוּנָה סוֹבְבִים אוֹתוֹ׃ הַמִּתְגָּאֶה עַל
חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל הַמֶּרְכָּבָה׃
זְכוּת וּמִישׁוֹר לִפְנֵי כִסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים
לִפְנֵי כְבוֹדוֹ׃ טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ
יְצָרָם בְּדַעַת בְּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל׃ כֹּחַ וּגְבוּרָה
נָתַן בָּהֶם. לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל׃
מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נֹגַהּ. נָאֶה זִיוָם בְּכָל־
הָעוֹלָם׃ שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם.

unseres Heils, eine uns umgebende Burg. Keiner kommt dir gleich, nichts ist ohne dich, niemand außer dir, und keiner dir ähnlich. — Keiner, Ewiger, unser Gott! kommt dir gleich in dieser Welt, und nichts ist ohne dich im künftigen Leben; niemand außer dir ist, unser Erlöser! in den Tagen des verheißenen Gesalbten, und keiner dir ähnlich zur Zeit der Auferstehung.

Der Allmächtige, der Urheber aller Werke, sei gebenedeiet und gepriesen in dem Munde aller Wesen. Seine Größe und seine Güte erfüllet die Welt. Allwissenheit und Einsicht ist seine Umgebung; in Erhabenheit prangt er über die heiligen Chajoth, und strahlt in Majestät über die Merkabah. Reinheit und Recht steht vor seinem Throne, Liebe und Allbarmherzigkeit geht seiner Herrlichkeit voran. Wie herrlich sind die Lichtkörper, welche der Herr erschaffen! mit Verstand, Vernunft und Einsicht hat er sie ausgerüstet, ihnen Machtvollkommenheit verliehen, zur Verwaltung des ganzen Weltraumes. Des Glanzes voll, werfen sie Strahlen umher, herrlich wirkt ihrer Helle Pracht in dem Weltall. Freudig beginnen sie den Lauf, und fröhlich beschließen

דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב
יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן
סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים
רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־
אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

er die Sonnenstrahlen geschaffen und gerichtet. Das Gute schuf er zu seines Namens Ruhm, umgab seine Hoheit mit ewigen Leuchten; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben die Allmacht, verkünden unaufhörlich die Majestät Gottes und seine Heiligkeit. Hochgelobt bist Du Ewiger, unser Gott!

עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד
נוֹתְנִים לִשְׁמוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ:
קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת
הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים לוֹ כָּל־צְבָא מָרוֹם.
תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה. שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת
הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־הַמַּעֲשִׂים. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
הִתְעַלָּה וְיָשַׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ: תִּפְאֶרֶת
עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה. עֹנֶג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת:
זֶה שֶׁבַח (שֶׁל) יוֹם הַשְּׁבִיעִי. שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵל
מִכָּל מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר.
מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת
לַייָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל־
יְצוּרָיו. שֶׁבַח יְקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ
יוֹצֵר כֹּל. הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בִּקְדֻשָּׁתוֹ. בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל. וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ

sie ihn, vollführen mit heiligem Schauer den Willen ihres Schöpfers. Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zur Weihe seiner Herrschaft. Er rief die Sonne hervor, die Morgenpracht erschien; seine göttliche Einsicht bildete die Scheibe des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophanim und heiligen Chajoth.

Preis dem Allmächtigen! der von seinem Schöpfungswerke am siebenten Tage gefeiert. Er erhob sich und ließ sich nieder auf den Thron seiner Majestät. Herrlichkeit wand er um den Tag der Ruhe, Wonne beschied er dem Sabbath. Dies ist der Preis des siebenten Tages, die Feier des Herrn nach vollendeter Schöpfung, und dieser siebente Tag stimmte selbst den Psalm für den Sabbath an: „Lieblich ist dem Ewigen zu danken.“ Darum verherrlichen und preisen den Allmächtigen alle Geschöpfe; Ruhm, Preis und Hochgesang weihen sie dem Allmächtigen, dem Könige, dem Schöpfer des Alls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Jisrael Ruhe vererbt am heiligen Tage des Sabbaths. Dein Name, Ewiger! unser Gott! werde geheiliget, und dein Andenken, unser König! gepriesen, oben im Himmel und unten auf Erden. Hochgelobt bist Du, unser Erretter!

durch den Ruhm deiner Werke, und durch die leuchtenden Weltlichter, die Du geschaffen und die dich verherrlichen — Selah!

Hochgelobt bist Du, unser Hort! unser König und unser Erlöser! Schöpfer heiliger Engelchöre! Gepriesen o König! werde dein Name immerdar, Du Schöpfer anbetender Geister! O alle, die ihn umgeben, stehen in einer höhern Welt; ehrfurchtsvoll und im Einklange offenbaren sie das Walten der ewig dauernden Allmacht des unendlichen Weltregierers. Alle sind sie in Liebe vereint, alle gleich ausgezeichnet, alle gleich mächtig, und alle vollstrecken, ergriffen von ehrfurchtsvollem Schauer, den Befehl ihres Schöpfers. Und mit Heiligkeit und Reinheit ertönt aus ihrem Munde Gesang und Lied; lobend, preisend, verherrlichend, Ehrfurcht gebietend, heiligend und huldigend den so heiligen Namen des Allmächtigen, des höchsten, gewaltigsten und furchtbarsten Königs; und alle empfangen gegenseitig die Dienstweihe der himmlischen Majestät, und ertheilen sich einander die Machtvollkommenheit, ihren Schöpfer zu feiern. In seliger Begeisterung, mit salbungsvollem Ausdruck, und mit heiligem Wohllaut, beginnen sie im Vereine, und rufen in Ehrfurcht aus:

Heilig! heilig! heilig ist der Herr der Heerschaaren! der ganze Erdkreis ist voll seiner Majestät.

Sein herrliches Weltall schlug einst an diesem Tage [1]) in Liebe

עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם. וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים. וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים:

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ. בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה. קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן מיוסד ע״פ א״ב

כְּבוֹדוֹ אִהֵל כְּהַיּוֹם

1) Nach einer Tradition begann die Weltschöpfung mit dem Monat Tischri.

בְּרַחֲמִים וּמֶלֶךְ. חזן בּוֹחֵן כָּל
עֶשְׁתּוֹנוֹת צָעִיר וָמֶלֶךְ.
גֵּאוּת וָעוֹז הִתְאַזָּר מֶלֶךְ.
דּוֹק וָחֶלֶד יֶחֶרְדוּן מֵאֵימַת
מֶלֶךְ:

הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם יָחוֹן מֶלֶךְ.
וּמֵבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם
צַדִּיק וָמֶלֶךְ. זִכָּרוֹן הוּא
תְּרוּעַת מֶלֶךְ: חזן חוֹק
לְיִשְׂרָאֵל הוּא לְזַכּוֹתָם מֶלֶךְ.
טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו מַמְלִיךְ
כָּל מֶלֶךְ. יִזְכּוֹר לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ בְּזִכְרוֹן טוֹב מֶלֶךְ:

קהל כָּלָה אַל תַּעַשׂ לִשְׁאֵרִית
בְּנֵי מֶלֶךְ. לָכֵן אָתָאנוּ לְךָ
מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ. מֵאֶתְמוֹל
קִדַּמְנוּךָ לְחַלּוֹתְךָ מֶלֶךְ.
חזן נָא נְצוֹר חֶסֶד (לְנִינֵי)
לְשֻׁלָּחוּ לוֹ שְׁלֹשֶׁת אֵילֵי
מֶלֶךְ. סְכוּת בָּאֵי בְּתַחַן לְמַר
בָּכוּ אֶרְאֶלֵּי מֶלֶךְ. עֲנוֹתָם
בַּל תִּבֶז לָלִין בַּמָּקוֹם עָלוּ
וְיָרְדוּ בוֹ מַלְאֲכֵי מֶלֶךְ:

auf, der König; an ihm prüft die Gedanken Aller, des Geringsten wie des Höchsten, der König, mit Hoheit und Triumph rüstet sich der König; Himmel und Erde erbeben vor dem Furcht gebietenden König.

Doch er, der die Herzen allesammt gebildet, bleibt huldvoll stets als König; durchschauet er auch all ihr sträfliches Streben, sie rechtfertiget dennoch der König. Der Erinnerung geweiht ertönt an jenem Tage die Posaune dem König; so ist es Sitte in Jisrael, damit sie rein spreche der König — seinen Frommen gibt er Unterhalt, er, aller Könige König. O, möge er seines Bundes ewig eingedenk sein in huldvoller Erinnerung, der König!

Nein! Du reibst den Ueberrest deiner Kinder nicht auf, o König! Wir treten darum betend vor dich hin, unser und Aller König! Seit gestern schon schickten wir uns an, dich anzuflehen, o König! O, bewahre deine Huld den Enkeln jenes Urvaters (Abraham), dem drei Himmelsboten zugesandt waren von dir, o König! Merke auf die Betenden um jenes (Jizchak) willen, um welchen einst bitterlich weinten [1]) deine Himmlischen, o König! Verwirf ihr Flehen nicht, um jenes (Jakob) willen, der einst an der Stelle übernachtete, wo auf- und niederstiegen deine Engel, o König!

1) Nach der Legende (Midrasch Bereschith Rabba sect. 56) vergoßen die Engel bei der Opferung Jizchak's Thränen des Mitleids.

Befreie sie heute von einem strengen sie verdammenden Gerichte, o König! Spreche sie schuldlos aus Barmherzigkeit und bestimme sie zum Heil, o König! Erhöre den Posaunenschall, den man heute bläst, o König! (am Sabbath betet man: Erhöre die Andeutung des Blasens, die man heute vor dir erwähnt!) Erwecke die Liebe wieder für jene, die deiner harren, o König!

קהל פְּדֵם הַיּוֹם מִדִּין גָּמוּר מְלַחַיְּבֵם מֶלֶךְ׃ חזן צַדְּקֵם בְּרַחֲמִים וּפָקְדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ׃ קְשׁוֹב קוֹל תְּקִיעָה מְתוֹקְעֵי (בשבת זְכִירָה מְזוֹכְרֵי תְּקִיעָה) הַיּוֹם לְךָ מֶלֶךְ׃ רַחֲמִים תְּעוֹרֵר לִמְחַכֵּי לְךָ מֶלֶךְ׃

Merke auf das Gebet eines Volkes, das sich nach dir sehnt, o König! Wende dein Antlitz jenen zu, welche fest an dir halten, Du Hochgepriesener! denn wir benedeien dich, lebendiger Gott und König!

שְׁעֵה שַׁוְעַת עַם מְשַׁחֲרֶיךָ מֶלֶךְ׃ תֵּפֶן בְּתוֹמְכֵי בָּרוּךְ וּנְבָרֶכְךָ אֱלֹהִים חַיִּים וָמֶלֶךְ׃

Und die Chajoth[1]) lobsingen, und die Cherubim verherrlichen, und die Seraphim jubeln, und die Lichtgestalten preisen angesichts jedes Chajah, Engelkreises und Cherub den Seraphim entgegen, welche in Chören preisen und sprechen:

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרֵרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֵרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִּים יְבָרֵכוּ׃ פְּנֵי כָל־חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים׃

Gebenedeiet sei die Majestät Gottes durch ihre Allgegenwart.

בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃

Der gebenedeieten Allmacht weihen sie liebliche Klänge, dem allmächtigen, ewig lebenden und unwandelbaren Weltregenten stimmen sie Lieder an, und lassen Psalmen ertönen; denn er allein ist es, der Mächtiges wirkt und Unerwartetes hervorbringt. Er ist der Gebieter streitender Mächte, er säet Gerechtigkeit und läßt Rettung hervor-

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם. זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ

1) Namen gewisser Engel.

Bayerische Staatsbibliothek MÜNCHEN

sprossen, er ist der Schöpfer alles Heils, er ist der Gepriesene, Furchtbare. Er ist der Urheber aller Wunderwerke, der täglich ununterbrochen das Werk der ersten Schöpfung erneuet. So heißt es auch von dem Schöpfer jener großen Lichtmassen, daß seine Güte ewig währt. O laß ein neues Licht über Zion hell aufleuchten, und mache uns bald des Anschauens seines Glanzes würdig! Gepriesen seist Du, Ewiger! Du Schöpfer der Weltlichter!

Einer unendlichen Liebe hast Du uns gewürdigt, Ewiger! unser Gott! mit großer überschwänglicher Güte hast Du uns geschont, unser Vater, unser König! um unserer Väter willen, die dir vertraueten, welche Du die Bestimmungen des Lebens gelehrt; o sei auch uns gnädig, und unterweise auch uns. Unser Vater! Du liebevoller, allbarmherziger Vater! nimm dich unserer liebreich an, und lege in unser Herz die Fähigkeit einzusehen, zu verstehen, zu begreifen, zu lernen und zu lehren, zu beobachten, zu üben und aufrecht zu erhalten alle Vorschriften deiner heiligen Lehre mit Liebe. Erleuchte unsere Augen durch dein Gesetz, mache unser Herz anhänglich an deine Gebote, nnd stimme alle unsere Gefühle zur Liebe und zur Verehrung deines Namens, damit wir nie zu Schanden werden; denn wir vertrauen deinem heiligen Namen, der so groß und furchtbar ist; frohlocken und freuen uns deines Heils. O bringe uns in Frieden aus den vier Enden des Erdkreises, und führe uns aufrecht in unser Land zurück; denn Du bist die heilwirkende All-

יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וִיתֵרָה חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ. בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ. וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים. כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן. הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל. לִשְׁמוֹעַ לִלְמוֹד וּלְלַמֵּד. לִשְׁמוֹר וְלַעֲשׂוֹת. וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ. וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ. וְלֹא נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ. נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת

macht, uns hast Du einst unter allen Völkern und Sprachen auserkoren, und uns im Glauben deinem großen Namen genähert, um dir zu huldigen und deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gepriesen seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Jisrael in Liebe erkoren.

Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

Gepriesen sei der Name seiner glorreichen Herrschaft immer und ewig.

Du sollst den Ewigen deinen Gott lieben, von ganzem Herzen, ganzer Seele und ganzer Kraft. Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben. Du sollst sie deinen Kindern einschärfen und immer davon sprechen, wenn du zu Hause sitzest, oder auf Reisen bist; wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehest. Binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Vorderhauptbinde zwischen deinen Augen, und schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen euern Gott von ganzem Herzen und mit ganzer Seele zu lieben, und

אַתָּה. וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן. וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

(ווער ניכט מיט מנין בעטעט זאגט אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן:)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָֹה אֱלֹהֵינוּ יְהוָֹה אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָֹה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ: וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָֹה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ

ihm zu dienen, so will ich euerem Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammeln kannst. Ich will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde; auch du sollst zu essen haben in Ueberfluß. Hütet euch daher, daß euer Herz nicht verführt werde, daß ihr etwa abweicht, und andern Göttern dienet und sie anbetet. Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen komme, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Legt also diese Worte in euer Herz und in euer Gemüth; bindet sie zum Zeichen auf euere Hand, und traget sie als Vorderhauptbinde zwischen euern Augen. Lehrt sie euern Söhnen, um beständig davon zu sprechen, wenn du zu Hause sitzest oder auf der Reise bist, wenn du dich niederlegst, und wenn du aufstehst. Schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Thore;

בְּכָל־־לְבַבְכֶם וּבְכָל־־
נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ
וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ
לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃
הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם
אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם
וְעָצַר אֶת־־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־־
יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם
אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, das der Ewige euern Eltern zugeschworen, es ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange als der Himmel über der Erde sein wird.

Der Ewige sprach zu Moscheh, wie folgt: Rede mit den Kindern Jisraels, und sage ihnen, sie und auch ihre Nachkommen sollen an die Enden ihrer Kleider Schaufäden machen, und an diese Schaufäden eine Schnur von himmelblauer Wolle befestigen. Diese sollen darum bei euch Schaufäden heißen, damit, wenn ihr sie sehet, ihr euch aller Gebote Gottes erinnert, und sie auch befolgt, nicht aber euerem Herzen und euern Augen nachfolgt, die euch auf Abwege führen. Ihr werdet dadurch meiner Gebote eingedenk sein, und sie ausüben, damit ihr euerem Gotte heilig seid. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus Mizrajim geführt habe, euer Gott zu sein, ich, der Ewige, euer Gott.

Wahr und fest, sicher und unwan=

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהֹוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהֹוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר

delbar, gerecht und gewiß, lieblich und reizend, begehrenswerth und hold, ehrwürdig und majestätisch, erprobt und erlesen, vortrefflich und prächtig ist diese Verheißung für uns in Ewigkeit. Wahrlich, der Herr der Welt ist unser König; Jakob's Fels ist das Schild unseres Heils. Durch ewige Zeiten bleibt er unwandelbar, sein Name unveränderlich, sein Thron unerschütterlich; seine Herrschaft und seine Treue bestehen immerdar. Seine Verheißungen sind lebendig und beständig, fortdauernd und köstlich in Ewigkeit; sie waren es für unsere Vorfahren, sie sind es für uns, für unsere Kinder, für unsere Nachkommen, und für alle Geschlechter des Stammes Jisrael's, deines Knechtes.

Wie der Vorwelt, bleibt sie auch der Nachwelt eine ewig glückliche, fortdauernde Verheißung, Wahrheit und Glaube bleiben ein unüberschreitbares Gesetz; denn Wahrheit ist's, daß Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott, unser und unserer Väter König, unser und unserer Väter Erlöser bist; Du unser Schöpfer, Fels unseres Heils, unser Befreier und unser Erretter; dein Ruhm ist von Ewigkeit her, es ist keine Gottheit außer dir!

Du warst von Anbeginn unserer Väter Beistand, Schild und Erlöser ihrer nachfolgenden Kinder, in jedem Zeitalter. Ob jener Welthöhe ruhet dein Thron; dein Recht und deine Gerechtigkeit reicht bis an die Gränzen der Erde. Heil demjenigen, der deinen Geboten gehorcht, deine heilige Lehre und Worte in's Herz faßt. Wahrlich, Du bist deines Volkes Herr, ein mächtiger König, ihr Recht zu erstreiten. Wohl

וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים
וְנוֹרָא וְאַדִּיר. וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל
וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם
מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ:
לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם
וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ
לָעַד קַיָּמֶת: וּדְבָרָיו חָיִים וְקַיָּמִים
נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי
עוֹלָמִים: עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל
בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים
דָּבָר טוֹב וְקַיָּם לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת
וֶאֱמוּנָה חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת
שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ:
גֹּאֲלֵנוּ גֹּאֵל אֲבוֹתֵינוּ. יוֹצְרֵנוּ
צוּר יְשׁוּעָתֵנוּ. פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ
מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא
מֵעוֹלָם. מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם
עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ
עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ. וְתוֹרָתְךָ
וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה
הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר

bist Du der Erste, Du der Letzte, und außer dir kennen wir keinen Weltkönig, keinen Erlöser, keinen Beschützer. Aus Mizrajim hast Du uns erlöset, Ewiger, unser Herr! aus dem Sklavenhause uns befreiet. Die Erstgebornen Jener hast Du erschlagen, doch deinen Erstgebornen[1]) erlöset. Das Schilfmeer hast Du getheilt, die Frevler versenkt, deine Lieblinge aber durchgeführet; die Fluthen deckten ihre Verfolger — auch nicht Einer von ihnen entkam. Darum priesen dich die Geliebten, und erhöhten die Allmacht: die Lieblinge brachen aus in Liedern, Gesängen und Psalmen, in Preis und Dank dem allmächtigen, ewig lebenden und unwandelbaren Könige. Hocherhabener, Höchster und Furchtbarer! der die Stolzen demüthiget, und die Gebeugten erhebet; der die Gefangenen befreiet, die Unterdrückten erlöset und den Armen Hilfe sendet; und der sein Volk erhöret, wenn es zu ihm flehet. Loblieder seien der höchsten Allmacht dargebracht! Er sei gebenedeiet und gepriesen! Moscheh und die Kinder Jisrael's stimmten dir im Uebermaß der Freude einen Wechselgesang an, und riefen einmüthig:

Wer unter den Mächten, Ewiger! gleicht dir? — Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? — Du, Gepriesener! Furchtbarer! Wundererzeuger!

Mit einem neuen Liede priesen die Erlösten deinen Namen am Ufer des Meeres, sie dankten einstimmig alle, sie huldigten dir als König, indem sie riefen:

לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרַגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ. וְיַם סוּף בָּקַעְתָּ. וְזֵדִים טִבַּעְתָּ. וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ. וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים. מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ. מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ. נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ:

1) So wurde Jisrael vorzugsweise von Gott genannt. 2. M. 4, 22.

Der Ewige wird immer und ewig regieren!

Wohlan, Fels Jisrael's! erscheine zur Hilfe Jisrael's, und erlöse nach deiner Verheißung Jehuda und Jisrael! Du, unser Erlöser, Herr Zebaoth! dessen Name ist heiliger Jisraels! Gebenedeiet seist Du, Ewiger, der einst erlöset Jisrael!

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: *) בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

[1]) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ

*) אם חל בשבת ויש בו מילה אומרים גאולה זו.

[2]) יוֹם לְיַבָּשָׁה. נֶהֶפְכוּ מְצוּלִים שִׁירָה חֲדָשָׁה. שִׁבְּחוּ גְאוּלִים: הִטְבַּעְתָּ בְּתַרְמִית. רַגְלֵי בַת עֲנָמִית. וּפַעֲמֵי שׁוּלַמִּית. יָפוּ בַּנְּעָלִים. שירה: וְכָל רוֹאֵי יְשׁוּרוּן. בְּבֵית הוֹדִי יְשׁוֹרְרוּן. אֵין כָּאֵל יְשֻׁרוּן. וְאֹיְבֵינוּ פְּלִילִים. שירה: דְּגָלַי כֵּן תָּרִים. עַל הַנִּשְׁאָרִים. וּתְלַקֵּט נְפוּזָרִים. כִּמְלַקֵּט שִׁבֳּלִים. שירה: הַבָּאִים עִמְּךָ. בִּבְרִית חוֹתָמְךָ. וּמִבֶּטֶן לִשְׁמְךָ. הֵמָּה נִמּוֹלִים. שירה: הַרְאֵה אוֹתוֹתָם. לְכָל רוֹאֵי אוֹתָם. וְעַל כַּנְפֵי כְסוּתָם. יַעֲשׂוּ גְדִילִים. שירה: לְמִי זֹאת נִרְשֶׁמֶת. הַכֶּר נָא דְּבַר אֱמֶת. לְמִי הַחוֹתֶמֶת. וּלְמִי הַפְּתִילִים שירה: וְשׁוּב שֵׁנִית לְקַדְּשָׁהּ. וְאַל תּוֹסִיף לְגָרְשָׁהּ. וְהַעֲלֵה אוֹר שִׁמְשָׁהּ. וְנָסוּ הַצְּלָלִים שירה: יְדִידִים רוֹמְמוּךָ. בְּשִׁירָה קִדְּמוּךָ. מִי כָמוֹךָ. יְיָ בָּאֵלִים: שִׁירָה חֲדָשָׁה. שִׁבְּחוּ גְאוּלִים:

בִּגְלַל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים. וְתָבִיא גְאוּלָה לִבְנֵי בְנֵיהֶם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

1) Die Uebersetzung von שמנה עשרה siehe oben. Seite 26

2) Die Uebersetzung siehe bei שביעי של פסח.

לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל־כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ. וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל־כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן־פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ. וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ׀ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב

בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ׀ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ. וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל׀ לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ. לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם׀ עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ׀ חַנּוּן וְרַחוּם׀ אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ. עַל־כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־

יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:

לשבת (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ)

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ.

לשבת (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בוֹ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ)

וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֶׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

תפלה לשליח ציבור בקול

פותחין הארון אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל

עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

Nach der sinnigen Andeutung der Weisen und Kundigen, nach der einsichtsvollen Belehrung der Kenntnißreichen, öffne ich meinen Mund mit inbrünstigem Gebet, Gnade und Erbarmen zu erflehen von dem Könige aller Könige und aller Herrn Herr!

רשות לש"ץ. וסם המחבר ברא"שי החרוזות יקותיאל בר משה חזק ואמץ יחי.

יָרֵאתִי בִּפְצוֹתִי שִׂיחַ לְהַשְׁחִיל. קוּמִי לְחַלּוֹת פְּנֵי נוֹרָא וּדְחִיל. וְקָטֹנְתִּי מַעַשׂ לָכֵן אַזְחִיל. תְּבוּנָה חָסַרְתִּי וְאֵיךְ אוֹחִיל: יוֹצְרִי הֲבִינֵנִי מוֹרָשָׁה לְהַנְחִיל. אַיְּלֵנִי וְאַמְּצֵנִי מֵרִפְיוֹן וְחִיל. לַחֲשִׁי יֶרָצֶה כְּמַנְטִיף וּמַשְׁחִיל. בְּטוּיִי יֻמְתַּק כְּצוּף נְחִיל: רָצוּי בְּיֹשֶׁר וְלֹא כְּמַכְחִיל. מְשַׁלְּחַי לְהַמְצִיא כֹּפֶר וּמְחִיל. שְׁאָגִי יֶעֱרַב וְלֹא כְּמַשְׁחִיל. הֵעָתֵר לַנִּגָּשִׁים וְנֶחֱשָׁבִים כְּזָחִיל: חַנּוּן כְּהַבְטִיחֶךָ לְבִנְקְרַת מְחִיל. זַעֲקִי קְשׁוֹב בְּעֵת אָתְחִיל.

Gebet des Vorbeters.

Mich ergreift ein heiliger Schauer, wenn ich das Gebet eröffnen, wenn ich anflehen soll den Allerfurchtbarsten. Ich fühle mich zu gering für diese heilige Handlung, darum erbebe ich. Ich bin meines Sinnes nicht mächtig — was kann ich erwarten? Begeistere mich, o mein Schöpfer! die Glaubenslehre zu verbreiten, verleihe mir Muth und waffne mich gegen Verzagtheit und Furcht, laß mein Gebet dir angenehm aufwallen wie balsamischen Weihrauch und meine Worte dir lieblich fließen wie Honigströme, mögen dir die einfachen ungeschmückten Worte wohlgefallen, mögen sie erwirken für die mich sendende Gemeinde Versühnung und Vergebung, laß meinen Gesang lieblich, nicht Ohren quälend ertönen, sei geneigt dem Gebete der Bedrängten, welche dem Gewürme gleich geachtet werden, sei barmherzig, wie Du es dem in der Felsenkluft Harrenden [1]) zugesichert hast. O! vernimm mein inbrünstiges Ge=

1) Moscheh; wie es heißt (2. M. 33, 22): „Wenn meine Herrlichkeit vorbei zieht, so stelle ich dich in die Felsenkluft."

bet in dieser Andachtsstunde! Mein Innerstes blutet, wenn Du seiner geheimsten Regung nachspürst, meine Seele verzweifelt, fürchtend das Strafgericht. Uebst Du die Vergeltung streng, dann muß das Herz erbeben, meiner Augen Thränenquelle muß sich erschöpfen. — Doch nein, ich erwarte Gnade und harre. — O, sei des frommen Wandels meiner Vorfahren wohlwollend eingedenk! Eine Gluth entzündet mein Herz, wenn ich seufzend flehe, ein Sturm durchtobt mein Innerstes, wenn diese Zeit des Schreckens nahet.

Erschienen ist der schauerliche Tag der Ahndung, der mit seinen Schrecken alle Geschöpfe fesselt; sie nahen sich, Knie und Haupt gebeugt, um ihren Sinn zu reinigen wie auf einem Brandaltare. Der Allschöpfer, der Rechenschaft von jedem Gedanken fordert, legt Reich und Arm in gleiche Rechtswage. Eingedenk des Spruches Abrahams: „Sollte denn der Weltrichter nicht Gerechtigkeit üben?“ [1]) gedenkt er auch seines herrlichen Verdienstes, indem er richtet. Bevor noch ein Wesen in's Dasein trat, lag sein [2]) Gebild schon in des Schöpfers Plan gleich jenem Gebilde, dessen Doppelgestalt er theilte [3]), denn er war bestimmt, dem ganzen Menschengeschlechte eine schützende Stütze zu sein. Heute ist der Erin-

קִרְבִּי יֶחֱמָרוּ בְּחָקְרְךָ
חַלוּחִיל. וּמֵאֵימַת הַדִּין
נַפְשִׁי תַּבְחִיל: אִם כִּגְמוּל
הַלֵּב יָחִיל. מְקוֹרֵי עַפְעַפַּי
אַזִּיל כְּמַזְחִיל. צְדָקָה אֲקַוֶּה
מִמְּךָ וְאוֹחִיל. יֹשֶׁר הוֹרַי
זְכָרָה לְהַאֲחִיל: חַם לִבִּי
בַּהֲגִיגִי יַגְחִיל. יִסְתָּעֵר
בְּקִרְבִּי בְּעֵת אָתְחִיל: סוגרין

מיוסד ע"פ א"ב

אָת חִיל יוֹם פְּקוּדָה.
בְּאֵימָיו כָּל לֵחֶם לְשָׁקְדָה.
גָּשִׁים בּוֹ בֶּרֶךְ לִקּוֹדָה. דַּעַם
לְיַשֵּׁר כְּעַל מוֹקְדָה: הַיּוֹצֵר
יַחַד כְּסֵל נִשְׁפָּט. וְשׁוֹעַ וָדַל
בְּפִלּוּס יִשָּׁפֵט. זָכַר לֹא
יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט. חִין עֶרְכּוֹ
יִזָּכֵר בְּמִשְׁפָּט: טֶרֶם כָּל
מִפְעַל חָצַב. יָזַם בְּמַחֲשֶׁבֶת
צוּר חָצָב. כְּאָחוֹר וָקֶדֶם
בְּתָוֶךְ נֶחֱצָב. לְיַהֵב עָלָיו כָּל
הַמַּחֲצָב: מְנָתוֹ כְּהַיּוֹם כֹּחַ

1) 1. M. 18, 25. 2) Abraham's.

3) Der erste Mensch war — nach der Tradition — doppeltgestaltig erschaffen, und später in Mann und Weib getheilt worden. Diese Idee wird (Talm. Berachoth 61 a) aus Psalm 139, 5 entwickelt.

דְּשָׁנָה. נֶצֶר לְהַחֲנִיט
לְתִשְׁעִים שָׁנָה. סִימָּה אוֹת
הֱיוֹת לְשׁוֹשַׁנָּה. עֲבוּר לְפָנָיו
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה: פִּלְּצוּ פְּרָחֶיהָ
בְּזֶה יוֹם. צְגָתָם פְּנֵי כֵם
אָיוֹם. קוֹל דִּבּוּבָם יַרְחִישׁוּ
כְּהַיּוֹם. רוֹגְשִׁים לְהָרִיעַ
לִמְצוֹא פִּדְיוֹם: שְׁעוּנִים
עֲלֶיהָ בָּהּ לְהִפָּקְדָה. שׁוֹאֲגִים
בְּלַהַק דְּלָתוֹת לְשָׁקְדָה.
*) תְּמוּכִים בְּדֶשֶׁן שֶׂה
עֲקֵידָה. תֶּשֶׁר אֲשֶׁר בּוֹ
נִפְקָדָה:

נַעֲלָה בְּדִין עֲלוֹת
בִּתְרוּעָה. גֵּיא עִם דָּרֶיהָ
לְרוֹעֲעָה. *) בַּשּׁוֹפָר אֲפַתֶּנּוּ
(בשבת בְּזִכְרוֹן שׁוֹפָר אֲרַצֶּנּוּ) וּבְבֶרֶךְ
כְּרִיעָה. בִּמְגִנַּת רֵעִים
בְּגַנּוֹ אַתְרוּעָה:

nerungstag, an welchem dessen fromme Gehilfin, kraftvoll verjüngt, im neunzigsten Jahre zur Fortpflanzung gediehen; durch dieses Wunder wurde der Nachkommenschaft angedeutet, daß sie an diesem Neujahrstage vor ihm, dem höchsten Richter, erscheine. O! wie beben ihre Sprößlinge an diesem Tage, dem Throne des Furchtbarsten sich zu nahen, wie zittert ihre flehende Stimme. Sie vereinen sich in Menge, durch das Gebet Sühnung zu finden; fest vertrauend auf die Frömmigkeit jener Erzmutter (Sara) zur Zeit der Rechenschaft, erheben sie in Chören laut ihre Stimme, nicht weichend aus den Tempelpforten, und gründen ihr Verdienst auf die Asche jenes zum Opfer gebundenen Lammes (Jizchak), jenes werthvollen Geschenkes, mit welchem sie beglückt worden.

Der Hocherhabene besteigt den Richterstuhl unter Posaunenschall, das Erdenthal und dessen Bewohner zu erschüttern. O, könnte ich mit dem Schall des Horns (Gebetformel für den Sabbat: mit der Erwähnung des Hornschalls) Knie gebeugt, ihn versöhnen, damit ich einst unter dem Schutze der Begünstigten (Gottes) in dem Tempel Gottes die Jubeltöne erschallen lasse.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מיוסד ע״פ תשר״ק

תַּאֲלַת זוּ כְּחָפֵץ לְהַתְעִיל. שׁוּעַ עֲרוֹךְ לְמִדָּם לְהוֹעִיל. רוֹן הַרְרֵי קֶדֶם הַמּוֹעִיל. קְרוֹא בְּגָרוֹן מוֹקֵשׁ לְהַגְעִיל׃ צִדְקָם לְהַקְפּוֹת בְּנִיב שַׁוְעָה. פָּעֳלָם בְּקֶרֶב שָׁנִים לְשַׁמְעָה. עֵת רָצוֹן וְיוֹם יְשׁוּעָה. סְבִיכַת קֶרֶן וּבְרִית שְׁבוּעָה׃ נוֹבְבִים בְּגִישַׁת חוֹתָמוֹת תִּשְׁעָה. מִסְפַּר שְׁתוּת וְחוֹתְמֵיהֶן תִּשְׁעָה. לְמִנְיַן פִּלּוּל שֵׁמוֹת תִּשְׁעָה. כְּחַנָּה הָעֲקָרָה יָלְדָה שִׁבְעָה׃ יַאֲמִירוּ עוֹז מַלְכִיּוֹת עֶשֶׂר. טְבוּעוֹת לְשֵׁם בְּחַן בְּעֶשֶׂר. חֹק זִכְרוֹנוֹת וְקוֹלוֹת עֶשֶׂר.

Als der Herr dieses Volk heilen wollte von der Sünde Wahn, da ward ihm der Vortrag des Gebetes gelehrt, der heilsame Gesang der hochragenden Altvordern, der laut ertönend den bösen Verlocker zu verscheuchen vermag, und Jener Tugend in begeisternder Andacht auftauchen, ihr frommes Wirken im Laufe ihrer Lebenszeit laut werden läßt. O Gnadenzeit und Tag des Heils, als das Widderhorn sich verflochten, als der treue Bund beschworen ward [1]) — Die Nachkommen nahen dir sich flehend, neunmal wechselnd die Gebete; mit neun Benedeiungen beginnend, mit neun schließend, nach der Zahl der neun Anrufungen Gottes im Gebete der holden Unfruchtbaren [2]), die endlich sieben Kinder geboren [3]). Sie preisen dich herrlich in zehn Huldigungen [4]), eingesetzt zum Andenken des in zehn Versuchungen Erprobten [5]). Ebenso sind eingeführt die Gedächtnißstellen [6]) und die Erwähnung der Stim=

[1]) Der Widder, der im Dickicht mit seinen Hörnern verwickelt war, und den Abraham statt seines Sohnes Jizchak zum Opfer brachte (1. M. 22, 13.), so wie die Beschwörung des Bundes, die eine segensreiche Nachkommenschaft sicherte (das. Vers 16.) und auf diese Versuchung erfolgte, sollen nach der Tradition Begebenheiten eines Tages gewesen sein, der später als Neujahrstag eingesetzt worden. [2]) Channah; 1. Sam. 1, 2. [3]) Das. 2, 5. [4]) מלכיות die im Mussaphgebete vorkommenden zehn Textstellen, welche die Gottheit als König des Alls darstellen. [5]) Abraham. [6]) זכרונות die

זְכֹר מְבָרֵךְ גְּבִיר בְּעֹשֶׂר:
וְיִפֶן בַּאֲהוּב אִתּוּי נַהֲרָיִם.
הֶעָקוּד בְּהַר מוֹר אֲחוֹרָיִם.
דִּשְׁנוֹ יֵרֶא לָחוֹן שִׁירָיִם.
גָּשִׁים עָדָיו בֹּקֶר וְצָהֳרָיִם:
בְּזֶה פֶּרֶק חֻנַּן עֲתִירָה.
בְּעַד אֲסוּרָה עַד הֻתְּרָה.
יה אֶנְקַת אָסִיר אָז כְּהוּכְתָּרָה.
אֵלַי לְהֵעָתֵר כְּמוֹ נֶעְתָּרָה:
קהל מֶלֶךְ עֶלְיוֹן וְנוֹרָא.
מִשְׁפָּטֵנוּ יוֹצִיא כָאוֹרָה.
חזן אֲיַחֲלֶנוּ כֶתֶר לַעֲטָרָה.
בְּטַלְלֵי תְחִי בְּחַסְדּוֹ
אֶתְפָּאֲרָה:

men während der Offenbarung [1]) zehn an der Zahl, zur Erinnerung an den Segenspender [2]), der dem Ahnherrn [3]) zehnfachen Segen ertheilte. O daß der Herr sich dem Liebling des Wanderers aus Aram Naharajim [4]) zuwende, der auf dem Berge Moriah zum Opfer gebunden wurde! Er blicke auf seine Asche hin, sich seiner Nachkommen zu erbarmen, die sich ihm anbetend nahen früh und spät. An jenem Orte [5]) stieg sein Gebet für die Unfruchtbare [6]) empor, daß sich das Hemmniß löse und sein Flehen war mit Gewährung gekrönt. O möchte sich Gott auch von mir [7]) wie einst von ihm erflehen lassen.

Der König hocherhaben, ehrfurchtbar,
Er, reine uns're Schuld wie Luft so klar —
Erharren will ich seine Gnadenkron';
Der Lebensthau wird mich erquicken,
Und seine Huld mich festlich schmücken.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

im Mussaphgebete eingeschalteten zehn Textstellen, in welchen die Zusicherung, daß Gott der Nachkommen der Erzväter eingedenk sein wird, enthalten ist.

[1]) שופרות die in demselben Gebete (אַתָּה נִגְלֵיתָ) eingeschalteten Stellen aus der heiligen Schrift, in denen die Stimme Gottes und der Posaunenschall bei der Offenbarung vorkommen. [2]) Jizchak. [3]) Der Segen, den Jizchak seinem Sohne Jakob ertheilte, (1. M. 27, 28—29), enthält zehn Segnungen. [4]) Syrien der beiden Flüsse oder Mesopotamien, das eigentliche Vaterland Abraham's, der von dort nach Kenaan gewandert ist (vergl. 1. M. 24, 4—10). [5]) Dem Berge Moriah, wo nach der rabbinischen Tradition (Pirke d'Rabbi Eliefer) Jizchak seine Gattin hingeführt, um dort — an dem Orte seiner Opferweihe — gemeinschaftlich das Gebet um Nachkommenschaft zu verrichten. [6]) Ribka. [7]) Dem Vorbeter als Vertreter der Gemeinde.

Der Grundstein des Erdenkreises, die Säule der wandelbaren Welt, die unermeßliche Tiefe des brausenden Meeres, fanden ihren Haupthalt einst an der Veste der Dreiheit [1]). Dann stützten sie ihren Anhalt an dem hochragenden Sprossen der von den Fortpflanzern Mißachteten [2]), die an diesem Tage bedacht wurde mit vier Edelsteinen [3]). Sie, die ihre Nachkommen mit heißen Thränen beweint[4]), vernahm die himmlische Stimme: Beruhige dich, zärtliche Mutter der Kinder! [5]) Der Rothhaar [6]), als er sah, daß sie nicht gebäre, trachtete sie zu

מיוסד ע"פ א"ת ב"ש

*) אֶבֶן חוּג מְצוּק נְשִׁיָּה.
תְּהוֹם רַבָּה צוּל שְׁאִיָּה.
בְּפִנַּת רֹאשׁ יְסוֹד שְׁלִישִׁיָּה.
שְׁתָתוּ שְׁעוּן בָּהּ לִשְׁעִיָּה:
גִּבְעַת שֹׁרֶשׁ מְאָסַת בּוֹנִים.
רְבָעָהּ הַיּוֹם מֵאַרְבַּע אֲבָנִים.
דְּמָעוֹת מְבַכָּה עַל בָּנִים.
קָשְׁבָה מְנְעִי אֵם הַבָּנִים:
הָאַדְמוֹן כְּבָט שֶׁלֹּא חָלָה.

*) אבן חוג Dieser Piut besteht aus einer auf rabbinische Traditionen sich gründende fromme Betrachtung. Nach den Rabbinen ist die Welt der drei Erzväter wegen erschaffen, bevölkert und mit allen Nahrungsstoffen versehen worden, weil durch sie der Glaube an einen Gott gegründet und verbreitet werden sollte. Unter den Erzmüttern war Rachel die bevorzugte. Anfangs unfruchtbar, hegte Esaw Hoffnung und Wunsch, daß sie Jakob verstoßen und er sie aufnehmen werde. Dieses Gelüste erregte in der frommen Rachel Furcht, und stimmte sie zu den inbrünstigsten Gebeten, die Erwartungen des Lüstlings zu vereiteln. Schon sollte Lea den siebenten Sohn, Rachel aber eine Tochter gebären, als durch die Macht ihres heißen Gebetes die Embryone der beiden Schwestern durch ein Wunder umwandelt wurden. Lea brachte Dina, und Rachel Joseph zur Welt. Diese die Wunder der Allmacht vermehrende Umwandlung ging an jenem Tage vor, der zum ersten Tage des Jahres dann eingesetzt wurde, und mit Joseph entstanden durch den Segen Jakob's: „Ephrajim und Menascheh sollen mir wie Reuben und Schimeon sein," (1. M. 48, 5.), drei Stämme. Ferner heißt Rachel vorzugsweise Mutter der Kinder, d. h. der Stämme, wegen Jakobs Liebe zu ihr, die er allein zum Weibe begehrte. — Sie ist es, die nach den Worten des Propheten (Jerem. 31, 15—16) ihre Kinder, die ins Exil geführten, beweinte, sich keines Trostes hingab, bis die Stimme Gottes die Rückkehr der Stämme verhieß. — Daher der Schluß der in ein Gebet übergehenden Betrachtung.

[1]) Die drei Patriarchen. S. die obige diesen Piut einleitende Anmerkung. [2]) Rachel. Die Mißachtung lag in dem strengen, im Zorne gegen Rachel ausgestoßenen Verweis Jakob's: „Bin ich denn anstatt Gottes, der dir Leibesfrucht versagt hat?" (1. M. 30, 2.) und Joseph war der hochragende Sprosse (das. 49, 23.). [3]) Die vier Edelsteine sind: Joseph, Binjamin, Ephrajim und Menascheh. S. die einleitende Anmerk. [4]) Nach den Worten des Propheten Jeremiah (31, 15—17.): „Eine Stimme der Klage wird zu Ramah gehört, ein bitterliches Weinen, Rachel weint um ihre Kinder; sie verweigert es, sich trösten zu lassen ob ihrer Kinder — denn sie sind dahin." — Also spricht der Herr: „Halte ein deine Stimme vom Weinen und deine Augen von Thränen; denn ein Lohn ist für dein Verdienst — spricht der Herr — und sie werden zurückkehren aus Feindesland — und Hoffnung ist für deine Zukunft — und es werden zurückkehren die Kinder in ihr Gebiet. [5]) Der Grund dieser Benennung ist in der einleitenden Anmerkung angeführt. [6]) Esaw, der rothhaarig über den ganzen Körper zur Welt kam. (1. M. 25, 25.)

צבה לקחתה לו ונתבהלה. ופללה רבים בעד התוחלה. פדותה מזד ולא חללה: זכר להישר ארחות. עבר להמיר בבטן אחות. חשבה כהיום זכרה להאחות. סלוף דינה ביהוסף להנחות: טבע בכלי יוצר העביר. נסי חילים להעצים ולהגביר. יה כסכת אנקת גביר. מטות שנים ומנה הסביר: כעקרת בית בתחל נכרה. בבכור וראשית בתכל בכרה. חזן לבדיה תעמוד ביום זכירה. להזכר למו כמו נזכרה:

ימלך יי לעולם אלהיך ציון לדר ודר הללויה:

ואתה קדוש יושב תהלות ישראל אל נא:

erlangen [1]), darob sie heftig erschrack. Sie flehete unablässig, daß ihr Hoffnung werde, von dem Frechen frei und unentweiht zu bleiben. Der Allgütige war ihres frommen Wandels eingedenk — da ward über die Frucht im Mutterleibe der Schwester die Umwandlung beschlossen, und ihr diese Wonne an diesem Tage zugedacht; dort Dina, hier Joseph ins Leben gefördert [2]); so wurde das Geschöpf wie das Gefäß in der Hand des Bildners umgestaltet, um das Heer der Wunder zu verstärken und zu erhöhen. Das laute Gebet des Ahnherrn hat die Allmacht erhört und durch sie zwei Doppelstämme [3]) errichtet. Früher im Hause als eine Unfruchtbare unbeachtet, ward sie endlich durch eine vortreffliche Frucht ausgezeichnet. — O! möge sie ihren Sprößlingen beistehen am Tage der Gedächtnißfeier, daß ihnen, wie einst ihr, Heil zugedacht werde.

Der Herr wird ewiglich regieren, dein Gott, o Zion! zu allen Zeiten. Hallelujah!

Dir, Allerheiligster! der Du unter den Lobgesängen Jisrael's thronst, dir, Allmächtiger! trage ich meine Bitte vor!

[1]) Diese Legende enthält die diesen Piut einleitende Anmerkung. [2]) S. die erwähnte Anmerkung. [3]) Joseph und Binjamin, dann Ephrajim und Menascheh, deren Geburt an diesem Tage erbeten wurde.

פותחין הארון מיוסד ע"פ א"ב

Unser Gott bist Du im Him-	חז׳ אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ.
mel und auf Erden.	קהל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
Allgewaltig, allfurchtbar, er-	ח׳ גִּבּוֹר וְנַעֲרָץ.
erhoben von Miriaden.	ק׳ דָּגוּל מֵרְבָבָה:
Der da sprach — es ward —	ח׳ הוּא שָׂח וַיֶּהִי.
gebot — und es entstand. —	ק׳ וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ:
Sein Ruhm währt immer,	ח׳ זִכְרוֹ לָנֶצַח.
lebt für Ewigkeiten.	ק׳ חַי עוֹלָמִים:
Sein Anblick schauet klar aus	ח׳ טְהוֹר עֵינַיִם.
dem verborgenen Sitze.	ק׳ יוֹשֵׁב סֵתֶר:
Das Heil ist seine Kron', sein	ח׳ כִּתְרוֹ יְשׁוּעָה.
Kleid — Gerechtigkeit;	ק׳ לְבוּשׁוֹ צְדָקָה:
Der Eifer seine Hülle mit Züch-	ח׳ מַעֲטֵהוּ קִנְאָה.
tigung umgürtet.	ק׳ נֶאְפַּד נְקָמָה:
Das Recht ist seine Decke, sein	ח׳ סִתְרוֹ יֹשֶׁר.
Rathschluß festgegründet,	ק׳ עֲצָתוֹ אֱמוּנָה:
Sein Wirken unerschüttert stets	ח׳ פְּעֻלָּתוֹ אֱמֶת.
gerecht und treffend.	ק׳ צַדִּיק וְיָשָׁר:
Den frommen Betern nah —	ח׳ קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בֶּאֱמֶת.
ist der Erhab'ne, Hohe.	קו"ח רָם וּמִתְנַשֵּׂא:
Er thronet über Wolken, und	שׁוֹכֵן שְׁחָקִים.
hängt die Erd' an — Nichts.	תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל בְּלִי מָה:

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ:

סוגרין הארון

Am Sabbath wird anstatt des תעיר ותריע u. s. w. das hier unten stehende ובכן וה' פקד u. s. w. gesagt.

חו"ק

תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל מְרִיעַ. וְתוּקְדַשׁ בְּיוֹדְעֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

סס המחבר חתום ברא"שי חרוזות אלעזר בירבי קיליר

*) אַדֶּרֶת מַמְלָכָה. עַל מָה הָשְׁלָכָה. וְעוֹד לֹא מָלְכָה: לַבֵּל הַמְלִיכָה. וְאַחֲרָיו הָלְכָה. שֶׁלֹּא כַהֲלָכָה: עָלֶיהָ הָמְלָכָה. גְּבֶרֶת

O herrliches Reich! — warum wurde es gestürzt und nimmermehr erhoben? — Es hat dem Bel [1]) gehuldigt, ihm nachgebuhlt, und ist aus rechter Bahn gewichen; darum beherrscht es die mächtige Gebieterin [2]) so lange, bis die Sonne seiner Herrschaft wieder aufglänzt. — Ach, mein Tempel

*) אדרת Dieser Piut stellt die Stadt Jeruschalajim klagend über den Fall des jisraelitischen Reiches und die Zerstörung des Tempels durch Babel vor. Diese Jeremiade macht Jisrael seinen Hang nach Abgötterei und Sittenlosigkeit zum Vorwurf und zur Schuld seines Untergangs.

[1]) Bel, Belus, der Nationalabgott der Babylonier. [2]) Babel.

מיוסד ע"ס א"ב.

וּבְכֵן וַיְיָ פָּקַד אֶת שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר: צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקוֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

**) אֵם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתְיַשְּׁנָה. בְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה בְּתֵבֶל דְּשֵׁנָה. גּוּחָהּ פְּקָדָהּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה: הִבְדָּה הַיּוֹם אֲנִי נְדוֹנָה. הִנְנִי עֲגוּמָה כִּכְלוֹת עֶדְנָה. וַתְּחַתֵּם בְּצֶדֶק לְבַל הֱיוֹת עֲגוּנָה: זֹאת כְּהִתְבַּשְּׂרָה הוּשְׁקָדָה. חַלּוֹת פְּנֵי צַח שָׁקְדָה. טֶרֶם קָרְאָה מִיַּד נִפְקָדָה: יִצְחַק כָּל שׁוֹמֵעַ זֹאת שִׂמְחָה. כִּי גַלְמוּדָה לְלֹא עֵת צָמְחָה. לָהּ כֹּל שָׁמְעוּ אֵם הַבָּנִים שְׂמֵחָה: מָצְאָה הַשְׁקֵט אַחֲרֵי בְלוֹתָהּ. נִתְחַדְּשָׁה כַּנֶּשֶׁר בְּנוֹתָהּ. שָׂשׂוּ שָׂרוֹת לְלַוּוֹתָהּ: עָלְזִי וְשִׂישִׂי עֲבוּרָהּ נִקְרָא. פָּצוּ עָרֶיהָ רָנִּי עֲקָרָה. צָמְקוּ שָׁדֶיהָ וְעוֹד בָּם יְקָרָה: קֶשֶׁת רוּחַ אֲשֶׁר הוּעֲקָרָה. רְפָאָהּ לְקֵץ תִּשְׁעִים כְּנִתְבַּקְּרָה. שִׁלְּחָה פֹּארוֹת וְלֹא שִׁקְּרָה: סיון תְּפֶן בְּנִצָּרִים אֲשֶׁר חוּלְּלוּ כְּהַיּוֹם. וְשָׁלוֹשׁ עֲקָרוֹת שֶׁהִפְקְדוּ בְּזֶה יוֹם. תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם וּמְחַלֶיךָ אָיוֹם: צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקוֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

**) Die Uebersetzung von אם אשר בצדק siehe Seite 120.

מַמְלָכָה. עַד תּוֹפִיעַ מְלוּכָה: זְבוּלִי חָרְבָה. מַתְמִימַי פִּרְכָה. וְנִתַּן לָהּ אַרְכָּא: רְחָבָה וְאָרְכָה. וְקֶשֶׁת דָּרְכָה. וְעוֹל הֶאֱרִיכָה: בְּעֵת הַבְּרָכָה. וְהִנֵּה דְרוּכָה. וְעַד עַתָּה מוֹלְכָה: יְסוֹדוֹת עֵרָמָה. עָרָה וְהֶחֱרִימָה. עַד יְסוֹד עָרְמָה: רֹאשׁ הֵרִימָה. וְסוֹד הֶעֱרִימָה. וְיָדֶיהָ רָמָה: בְּעָרָה מֵעָרְמָה. וְעַד שַׁחַק רוֹמָה. וְתֶאְפּוֹד מְלוּכָה: יְרִיעוֹתַי גִּדְּדָה. אֳהָלַי שִׁדְּדָה. וְחָרְשָׁה

ist verbrannt, meine Frommen aufgerieben, doch jener ward Dauer verliehen, sie hat sich nach allen Gegenden ausgebreitet, den Bogen gespannt und den Druck verstärkt. Sie überfiel das geschwächte Reich, und nun ist es unterjocht. — Noch gewältigt sie, räumt des Tempels Pfeiler hinweg, zerstört, verwüstet ihn bis auf den Grund. Bald erhebt sie stolz ihr Haupt, bald brütet sie Arglist; bald schwingt sie gebieterisch ihre Hand, bald ist sie von Heimtücke angefacht, und wieder dünkt sie sich himmelhoch und legt an, den Herrscherschmuck. — Ach meine heiligen Vorhänge hat sie zerfetzt, meine Wohnung niedergerissen, darauf geackert und gepflügt; sich Herrschgewalt

ס״יק שְׁמוֹ מְפָאֲרִים עֲדַת חֶבְלוֹ. וְנַעֲרָץ בְּאֶרְאֶלֵּי
קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אוֹמֵר כֻּלּוֹ. קָדוֹשׁ:
שׁוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבִצָּרוֹן. נִדְבָּרִים יִרְאָיו בְּהֶכְשֵׁר
וְיִתְרוֹן. וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב בְּסֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:
שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפַר. נַאֲקַתְכֶם יַאֲזִין
שְׁחָקִים שְׁפַר. וְתִיטַב לַיְיָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:
שִׁבְטֵי מְקוֹרָאַךְ עֲלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזָךְ
לְנַשֵּׁל. וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:
שְׁבוּתֵינוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְפָאֲרֵנוּ תָּמִיד
בִּדְבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:
כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הִגְדִּיל יְיָ
לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

וְשׁוֹדְדָה: קְצִינוּת רְפָדָה. וּמַלְכוּת אֲפְדָה. וְזֹאת הִקְפִּידָה: יָזְמָה וּמָרְדָה. עֲבוֹד לְזָר חָרְדָה. וְחִלְּלָה מְלוּכָה: לְחַצָּה בְּנֵי מֶלֶךְ. וּפָצְתָה לְעֵין מֶלֶךְ. מִי לִי בְדוֹק מֶלֶךְ: יָהֲרָה בְּכֶם מֶלֶךְ. זוּלָתִי אֵין מֶלֶךְ. אֲנִי וְאַפְסִי מֶלֶךְ: חזן רָם עַל כָּל מֶלֶךְ.

angelegt, mit Königsmacht umgürtet, und vernichtet dieses Reich, das auf Unheil sann, abtrünnig geworden, und selbst die Königswürde entweihet hat. Darum quält sie die Kinder des himmlischen Königs, stößt die Lästerworte aus im Angesichte des Allkönigs: Wer ist mir im Weltenraum noch König? ruft frech vom Throne herab: Außer mir ist Niemand König, nur ich, ich allein bin König. — O Du erhabenster aller Könige, schleudere sie her=

חזן
אַ דֶּר וָהוֹד אֶתֵּן בְּצִבְיוֹן. שֶׁ וַע אֶעֱרוֹךְ בְּנִיב וְהִגָּיוֹן.
קהל אֶקְרָא לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן:

חזן
בַּ יּוֹם הַנִּבְחָר מִשְּׁמֵי עֶרֶץ. מֵ יְשָׁרִים לִשְׁפּוֹט וּקְדֶשְׁתּוֹ לְהַעֲרִיץ.
קהל יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ:

חזן
גְּ דָלְתוֹ גָּדְלָה עוֹלָם וּמֵהָכִיל. עֶ זוּזוֹ לְסַפֵּר כֹּחַ מִי יָכִיל.
קהל מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: שמו מפארים

חזן
דֵּ יעַ יָשִׂימוּ כָּל בְּרִיּוֹתָיו. וְ יֵדְעוּ כִּי גָדְלוּ גְבוּרוֹתָיו.
קהל זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו:

חזן
הֵ צִיב וְיָרָה אֶבֶן פִּנָּתוֹ. נֶ חֱלִיאֵל עֲבוּר לְשַׁעֲשֵׁעַ בַּאֲיֻמָּתוֹ.
קהל זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ:

חזן
וְ רָשַׁם בְּחוֹק דַּת הֶגְיוֹנַי. בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה לִזְכּוֹר זִכְרוֹנַי.
קהל לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל יְיָ: שומרי מצותיו

חזן
זֶ בַח קֹדֶשׁ כְּהוֹכְשַׁר אָז בְּעֵינָיו. רֵ גֶל תְּמוּרָתוֹ אַיִל לְהַקְרִיב לְפָנָיו.
קהל אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו:

חזן
חֵ כֶּם חֲנִיטָיו לִתְקוֹעַ בְּזֶה חֹדֶשׁ. יוֹ ם זֶה אִם יִקְרֶה בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.
קהל זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ:

תַּגְעִילֶנָּה מִמֶּלֶךְ. וּלְךָ תָּשִׁיב מְלוּכָה:

ab von ihrer Herrscherhöhe, und nimm dir die Herrschaft wieder.

תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל מְרִיעַ. וְתוּקְדַּשׁ בְּיוֹדְעֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

וּבְכֵן וַיְיָ פָּקַד אֶת שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר: צֶאֱצָאֶיהָ בֵּן פְּקוֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

מיוסד ע"ס א"ב.

*) אֵם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתְיַשְּׁנָה. בְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה:

Die Mutter, die in Frömmigkeit ergraut, Hat der Verjüngung Möglichkeit mißtraut. —

*) אם Dieser Piut enthält die, an die Stammmutter Sarah durch die Engel erlassene Verheißung, daß sie im neunzigsten Jahre Mutter werde, und knüpft daran mehre Midrasch-Legenden, nach welchen, wie schon bemerkt, der Tag der Erfüllung der ihr gewordenen Verheißung am Neujahrstage (ersten Tischri) war; hohe Frauen (מטרניות Bereschith Rabba sect. 53.) besuchten sie, staunten das Wunder an, brachten ihre Kinder und baten, sie an die Brust der frommen Sara, die reichlich Muttermilch floß, legen zu dürfen; daher es in der heiligen Schrift heißt: Wer hätte es dem Abraham gesagt, Sarah werde Kinder säugen? (1. M. 21, 7.) Die Frauen nannten sie darum: Mutter der Kinder.

חזן טְ בְעוּ אִם בְּחוֹל יְבוֹאֲכֶם. צַ וּוּ לִתְקוֹעַ בְּכָל גְּבוּלְכֶם.
קהל יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: שפרו מעשיכם

חזן יָ רוּם צוּר יִשְׁעִי בְּפִי כָל אֻמִּים. חַ שׂוֹף זְרוֹעֲךָ לְהוֹשִׁיעַ מִמִּתְקוֹמְמִים:
קהל מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עוֹלָמִים:

חזן כְּ הִגָּלוֹתְךָ לְעֵין כֹּל שׁכְנֵךְ לְהִוָּעֵד. קְ הִלּוֹת וּרְבָבוֹת בְּפִימוֹ לְהָעֵד.
קהל יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

חזן לְ ךָ יָאֲתָה כָּבוֹד וָעוֹז הַגּוֹיִם. חֶ לֶד וְכָל שׁוֹכְנֶיהָ וְכָל הָאִיִּים.
קהל מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם: שבטי מקוראך

חזן מ וֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר וְהַכְחִידֵם. זְ רוֹעֲךָ קַבֵּץ וְחִנָּם תִּפְדֵּם.
קהל זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם:

חזן נְ דִיבֵי עַמִּים יְנוּחָמוּ בִּכְפְלַיִם. רָ קְ מֵיהֶם עַל פָּנֵימוֹ גַּלֵּה שׁוּלַיִם.
קהל זְכוֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם:

חזן סְ לוֹל מְסִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר לִצְעוֹר. וּבֶן יַקִּירְךָ קַרְסוּלוֹ לֹא יִמְעוֹר.
קהל כְּנַמְתָּ זָכוֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד: שבותינו

חזן קְ רִיַת מָשׂוֹשׂ הֵיכָל וְאוּלָם. מִזְבֵּחַ יָשִׁיב וּכְלֵי שָׁרֵת כֻּלָּם.
קהל יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם:

בְּתֵבֶל דְּשָׁנָה. גּוֹחָה פְּקָדָהּ
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. דִּבְּבָה הַיּוֹם
אֲנִי נִדּוֹנָה. הִנְנִי עֲגוּמָה
כְּכְלוֹת עֶדְנָה. וַתְּחַתֵּם
בְּצֶדֶק לְבַל הֱיוֹת עֲגוּנָה:
זֹאת כְּהִתְבַּשְּׂרָה הוּשְׁקָדָה.
חֲלוֹת פְּנֵי צַח שְׁקָדָה. טֶרֶם
קָרְאָה מִיַּד נִפְקָדָה: יִצְחַק
כָּל שׁוֹמֵעַ זֹאת שְׂמֵחָה. כִּי
גַלְמוּדָה לְלֹא עֵת צָמֵחָה.
לָהּ כֹּל שָׁמְעוּ אֵם הַבָּנִים
שְׂמֵחָה: מָצְאָה הַשְׁקֵט
אַחֲרֵי בְלוֹתָהּ. נִתְחַדְּשָׁה
כַּנֶּשֶׁר בְּנִוָּתָהּ. שָׂשׂוּ שָׂרוֹת
לְלַוּוֹתָהּ: עַלְזִי וְשִׂישִׂי עֲבוּרָה

Ihr Schöpfer doch bedachte sie
Am Jahresanfang, als sie still gefleht:
„Gerichtet werden sollt' ich heute auch?
Ich freudenlose mit versiegtem Jugendquell —"
Da ward ihr huldvoll der Beschluß:
Daß sie vereinsamt nimmer bleibe —
Als ihr die Engelsbotschaft ward gebracht,
Drang ihr Gebet sogleich zu Gott empor —
Kaum wurd' es laut — ward sie bedacht.
Es staunte, wer dies Freudenwunder hörte,
Daß sie die Unfruchtbare nun zur Spätzeit
Noch Sprossen trage —
Man flüsterte allseits ihr zu:
Nun, Mutter! freue dich der Kinder! —
So fand nach Lebensherbst sie Seelenruh'
Sah Phönixgleich nun sich verjüngt.
Froh schloßen sich ihr hohe Frauen an,
Frohlock' und juble! riefen sie ihr zu —

חזן
שָׁמַיִם וָאָרֶץ יְרַנְּנוּ לִשְׁמוֹ. יְעָרוֹת יִמְחֲאוּ כָף לְהַנְעִימוֹ.
קהל כִּי פָקַד יְיָ אֶת עַמּוֹ:
חזן
תְּקֵף אֶרְאֶלִּים וְכוֹכְבֵי צְפַר. תְּהִלָּתוֹ יִתְּנוּ שֶׁבַח לְהַשְׁפַּר.
קהל הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר: כל יושבי תבל
חזן וקהל
יִשְׁפּוֹט תֵּבֵל בְּצֶדֶק וּלְאֻמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:
ח״ק וְהוּא בְאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ. וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיָּעַשׂ. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:
אֵיתָן לְפוֹעֲלֵי צֶדֶק. בְּיוֹם הַנִּבְחַר מֵעֵשׂ לְהִבָּדֵק. גַּאֲוָתוֹ
מְאֹד גָּדְלָה. דַּרְכּוֹ עֲנָוָתוֹ לְפִי הַגְּדֻלָּה: הוּא אֲדוֹן הָעוֹלָם.

Sie jauchzen laut: „O singe, Kinderlose!
„Die welken Brüst' erfüllt noch Mutterwerth,
„Die Schwermuthsvolle, weil sie unfruchtbar,
„Gesundete nach neunzig vollen Jahren.
„So breite sie nun Zweige aus,
„Die nie verderben mögen."
O wende, Herr! dich diesen Sprossen zu,
Die diesem Tag' ihr Dasein danken,
Denn drei der Kinderlosen wurden einst
Am ersten Jahrestag bedacht.[1])
Um jener Frommen Tugend willen
Begnädige, Erhabenster! die dir vertrauen.
Bedenke ebenso zum Heile ihre Sprößlinge.

נִקְרָא. פָּצוּ עֲדָיהָ רָנִּי עֲקָרָה.
צָמְקוּ שְׁדֵיהֶן וְעוֹד בָּם יְקָרָה:
קְשַׁת רוּחַ אֲשֶׁר הוּעֲקָרָה.
רְפָאָהּ לְקֵץ תִּשְׁעִים
כְּנִתְבַּקְּרָה. שִׁלְּחָה פֹארוֹת
וְלֹא שִׁקְּרָה: חזן תֵּחֶן בַּנְּצָרִים
אֲשֶׁר חוּלְּלוּ כְּהַיּוֹם. וְשָׁלוֹשׁ
עֲקָרוֹת שֶׁהִפָּקְדוּ בְּזֶה יוֹם.
תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם וּמְיַחֲלֶיךָ
אָיוֹם:
צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקוֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

ק״ק מֶלֶךְ מְמַלֵּט מֵרָעָה. לְיוֹדְעֵי תְּרוּעָה. הָאֵל קָדוֹשׁ:
מֶלֶךְ זָכוֹר אֲחוּז קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

מיוסד ע״פ א״ב כפול

Schmücken möchte ich das Diadem des Allfurchtbaren mit dem täglich ihm geweihten dreifachen Gesange der Heiligkeit.

אַאְפִּיד נֶזֶר אָיוֹם. בְּשִׁלּוּשׁ
קְדֻשָּׁה בַּיּוֹם: גִּבּוֹרֵי כֹחַ

[1]) Nach Midrasch sind nebst Sarah, auch Ribka und Rachel am Neujahrstage bedacht und mit Kindern gesegnet worden.

וּמִי הִקְשָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁלָם: זוֹכֵר הוֹלֵךְ בַּתּוֹם. חוֹנֵן וְעוֹשֶׂה דִּין
יָתוֹם: טָהוֹר מָרוֹם וְנִשָּׂא. יָפָה בְּעִתּוֹ הַכֹּל עָשָׂה: כַּבִּיר לֹא
יִמְאָס. לִנְבְזֶה בְּעֵינָיו נִמְאָס: מְפוֹאָר רוֹכֵב עֲרָבוֹת. נוֹגַהּ
נֶגְדּוֹ וְאֵשׁ לֶהָבוֹת: סוֹעֵף בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת. עֲבוּר יְתוֹמִים
וְאַלְמָנוֹת: פֹּעַל אָדָם יְשַׁלֵּם. צָר פֶּה וּמֵשִׂים אִלֵּם: קוֹנֵה
הַכֹּל בְּרַחֲמִים. רָם וּמַשְׁפִּיל רָמִים: שׁוֹפֵט יְצוּרָיו בַּחֲנִינָה.
תָּמִים פּוֹעַל אֵל אֱמוּנָה: שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ כַּתּוֹהוּ. מְפַחֲדוֹ יִבְהֲלוּ

Ihr kräftigen Anbeter der Majestät! jauchzet ihm Jubel zu im hocherhabenen Tempel! Auch ihr, Engelschaaren mit wiederhallender Stimme preisende Wesen! verherrlicht ihn mit Eifer in Gesang und Gebet! Ihm, der des frommen Sinnes ewig eingedenk ist, ihm stimmt, ihr Chajoth! ein neues Loblied an! Ihm, dem Allgütigen und Langmüthigen, huldigt beim Beginn der neuen Mondenreihe [1]), ihn, der den Zorn unterdrückt, fleht an, daß er den Grimm nimmer walten lasse! Ihr (Engel), die ihr mit heiliger Scheu dem Furchtbaren dient, lasset mit Jisrael einen Wechselgesang ertönen! Ihr heftig bewegten Seraphim, singt dem Ablenker der Strafe, brecht in Jubel aus! Ihr namenlosen Geister! Lob erklinge dem Allschauenden! Ihr heiligen Volksversammlungen, erhebt ihn, ihr begeisterten Miriaden! Und Du, Allmächtiger! erhöre den Ton des Schofar, vernimm und vernichte die Schuld, verdreifache die Posaunentöne auf dem heiligen Berge, während ich das dreimal Heilig auf heiliger Stätte rufe!

גְּדֻלָּה. דַּהֲרוּהוּ בְּבֵית
דִּגִילָה: הוֹגֵי הֶגֶה הֲמֻלָּה.
וַתְּקוּהוּ בְּהַלֵּל וּמִלָּה: זוֹכֵר
לָעַד זְכִיּוֹת. חַדְּשׁוּהוּ זֶמֶר
חַיּוֹת: טוֹב עוֹמֵס טוֹרַח.
יַחֲדוּהוּ בְּחִדּוּשׁ יָרֵחַ: כּוֹבֵשׁ
כָּל כְּעָסִים. לְבַל אַף
לְהָשִׂים: מְשָׁרְתֵי בְּחִיל
מוֹרָא. נִכְחָם הַלְּלוּ נוֹרָא:
שַׂרְפֵי סְבִיב סְעָרָה. עֱנוּ
לְמַעֲבִיר עֶבְרָה: פְּלִיאִים
פִּצְחוּ פֶה. צַלְצְלוּ הַכֹּל
צוֹפֶה: קְהִלּוֹת עַם קְדוֹשִׁים.
רוֹמְמוּהוּ רִבְבוֹת רוֹעֲשִׁים:
שְׁמַע קוֹל שׁוֹפָר. תַּאֲזִין
וְאַשְׁמָה תּוֹפֵר: חזן תְּשַׁלֵּשׁ
שׁוֹפָרוֹת בְּהַר הַקֹּדֶשׁ.
וַאֲשַׁלֵּשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

מֶלֶךְ זְכוֹר אֲחוּז קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

1) Das heißt: heute zum neuen Jahre.

וְיִתְמָהוּ: עוֹשֶׂה מִשְׁפַּט עַמּוֹ. וּתְחִלָּה מִקַּדְּמָם מִפְּנֵי זַעֲמוֹ:
נְדִיבִים בְּדִקְדּוּקָם יָחִילוּ. כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטוֹ פָּעֳלוֹ: רוֹאֶה כָּל
תַּעֲלוּמוֹת. יוֹשֵׁב בְּגָבְהֵי מְרוֹמוֹת: צוֹפֶה כָּל נוֹלָדוֹת. חוֹפֵשׂ
כָּל הָעֲתִידוֹת: קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ. חֹקְרֵי לֵב לָתוּר
וְלִדְרוֹשׁ: חזן זוֹכֵר בְּרִית רִאשׁוֹנִים. קַיָּם שְׁבוּעָה לָאַחֲרוֹנִים:
הוּא יִשְׁפּוֹט תֵּבֵל בְּצֶדֶק. וּלְאֻמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

פותחין הארון

ח"וק יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ
יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

חזן מיוסד ע"פ א"ב משולש

אַדִּירֵי אָיֻמָּה יַאְדִּירוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:

Die Beschützer der Ehrfurchtgebieterin [1]) rufen mit mächtiger Stimme: Der Herr regiert!

בְּרוּאֵי בָרָק יְבָרְכוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:

Die Blitz-Erzeugten preisen mit huldigender Stimme: Der Herr hat regiert!

גִּבּוֹרֵי כֹחַ יַגְבִּירוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:

Die Kraftvermögenden äußern mit mächtiger Stimme: Der Herr wird regieren!

ק"וח יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ
יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

דָּהֲרֵי דְלָקִים יְדוֹבְבוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:

Die Begeisterung Sprühenden verkünden mit nachdrücklicher Stimme: Der Herr regiert!

הֲמוֹנֵי הַמַּעְלָה יְהַלְלוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:

Die tosenden Schaaren brechen aus mit preisender Stimme: Der Herr hat regiert!

וַחֲיָלִים וְחַיּוֹת יְוַעֲדוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:

Die himmlischen Heere und Chajoth bezeugen mit bewährender Stimme: Der Herr wird regieren!

ק"וח יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ
יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

זוֹכְרֵי זְמִירוֹת יְזַמְּרוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:

Die stets begeisterten Sänger singen mit wohltönender Stimme: Der Herr regiert!

חַכְמֵי חִידוֹת יְחַסְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:

Die sinnreichen Weisen bewähren mit kräftiger Stimme: Der Herr hat regiert!

טַפְסְרֵי טוֹפַח יְטַכְּסוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:

Die himmlischen Mächte triumphiren mit herrschender Stimme: Der Herr wird regieren!

[1]) Nach Hohem Lied 6, 4 ist das eine Bezeichnung des alten Jisraels als Nation.

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

ק"וח יי מלך יי מלך יי ימלך לעלם ועד:

Die Erben des Kleinods [1]) zeugen mit lehrender Stimme: Der Herr regiert!

יורשי יקרה ישירו בקול. יי מלך:

Die Kraftgediegenen huldigen mit anhaltender Stimme: Der Herr hat regiert!

כבירי כח יכתירו בקול. יי מלך:

Die Flammenumhüllten beherzigen mit eindringender Stimme: Der Herr wird regieren!

לבושי להבת ילבבו בקול. יי ימלך:

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

ק"וח יי מלך יי מלך יי ימלך לעלם ועד:

Die anmuthigen Redner sprechen mit erhebender Stimme: Der Herr regiert!

מנעימי מלל ימללו בקול. יי מלך:

Die Glanzstrahlenden rühmen mit siegender Stimme: Der Herr hat regiert!

נוצצי נגה ינצחו בקול. יי מלך:

Die kreisenden Seraphim verherrlichen mit erhabener Stimme: Der Herr wird regieren!

שרפים סבבים יסלסלו בקול. יי ימלך:

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

ק"וח יי מלך יי מלך יי ימלך לעלם ועד:

Die Verkünder des Ruhmes singen mit wechselnder Stimme: Der Herr regiert!

עורכי עוז יענו בקול. יי מלך:

Die von deinen Wundern Erschütterten brechen aus mit dröhnender Stimme: Der Herr hat regiert!

פחודי פלאיך יפצחו בקול. יי מלך:

Deine zahlreichen Heerden stimmen an mit schallender Stimme: Der Herr wird regieren!

צבאות צאנך יצלצלו בקול. יי ימלך:

1) Der Tora, Religion.

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

Die heiligen Versammlungen heiligen mit andächtiger Stimme: Der Herr regiert!

Der Miriaden Tausende jubeln mit herrlicher Stimme: Der Herr hat regiert!

Die Funken Umsprühenden verkünden mit wiederhallender Stimme: Der Herr wird regieren!

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

Die Chorführer der Lobgesänge tragen vor mit anhaltender Stimme: Der Herr regiert!

Die kräftig Preisenden deiner Herrlichkeit loben mit ununterbrochener Stimme: Der Herr hat regiert!

Die im Gesetz Vollkommenen beweisen mit belehrender Stimme: Der Herr wird regieren!

Der Herr regiert, der Herr hat regiert, der Herr wird regieren immer und ewig!

Also muß dir Jeder huldigen.

Dir dem Allmächtigen, der anordnet das Gericht,
der alle Herzen prüft am Tage des Gerichts,
der Verborgenes enthüllt beim Gericht,
der das Recht ausspricht am Tage des Gerichts,
der Erkenntniß lehrt beim Gericht,

ק״וח יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ
יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

קְהִלּוֹת קֹדֶשׁ יַקְדִּישׁוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:

רִבְבוֹת רְבָבָה יְרַנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:

שְׁבִיבֵי שַׁלְהֲבוֹת יְשַׁנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:

ק״וח יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ
יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

תּוֹמְכֵי תְהִלּוֹת יַתְמִידוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:

תּוֹקְפֵי תִפְאַרְתֶּךָ יַתְמִימוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:

תְּמִימֵי תְעוּדָה יִתְּנוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:

ק״וח יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ
יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ:

מיוסד ע״פ א״ב

*) לְאֵל עוֹרֵךְ דִּין:
לְבוֹחֵן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְגוֹלֶה עֲמוּקוֹת בַּדִּין:
לְדוֹבֵר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין:
לְהוֹגֶה דֵעוֹת בַּדִּין:

*) Dieser Piut wird abwechselnd vom Vorbeter und der Gemeinde gesagt.

der Huld und Gnade übt am Tage des Gerichts,
der seines Bundes gedenkt beim Gericht,
der sich seiner Geschöpfe erbarmt am Tage des Gerichts,
der seine Schützlinge entsühnt beim Gericht,
der die Gedanken erkennt am Tage des Gerichts,
der seinen Zorn unterwirft beim Gericht,
sich nur in Milde kleidet am Tage des Gerichts,
der Sünden vergibt beim Gericht,
seinen Ruhm wundervoll bewährt am Tage des Gerichts,
der seinen Lieblingen verzeiht beim Gericht,
seine Anrufer erhört am Tage des Gerichts,
der sein Erbarmen walten läßt beim Gericht,
der Verhülltes durchschauet am Tage des Gerichts,
der sich wieder seine Diener aneignet beim Gericht,
sich seines Volkes erbarmt am Tage des Gerichts,
der seine Liebevollen schützt beim Gericht,
der seine Frommen aufrecht hält am Tage des Gerichts.

Also steigt zu dir die Heiligung empor, denn Du bist unser Gott, o König!

Ein König, der durch das Recht erhält die Welt, der der Höchste ist im All der Welt! Erkennen und einsehen wird einst alle Welt, die Insassen

לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין:
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין:
לְחוֹמֵל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין:
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין:
לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְכוֹבֵשׁ כַּעֲסוֹ בַּדִּין:
לְלוֹבֵשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין:
לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו. בַּדִּין:
לְעוֹנֶה לְקוֹרְאָיו בְּיוֹם דִּין:
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין:
לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְקוֹנֶה עֲבָדָיו בַּדִּין:
ק״י לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין:
לְשׁוֹמֵר אוֹהֲבָיו בַּדִּין:
לְתוֹמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין:

סוגרין הארון

וּבְכֵן וּלְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אָרֶץ. עֶלְיוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל הָאָרֶץ. כָּל יוֹשְׁבֵי

תֵּבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ. מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד קְצֵה הָאָרֶץ. כִּי הוּא בּוֹרֵא קְצוֹת כָּל הָאָרֶץ. עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בָּאָרֶץ. בְּקוּמוֹ לַמִּשְׁפָּט יַשְׁקִיט הָאָרֶץ. לְהוֹשִׁיעַ כָּל עַנְוֵי אָרֶץ. לַעֲשׂוֹת כַּתֹּהוּ שׁוֹפְטֵי הָאָרֶץ. לֶאֱחוֹז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ. לְנַעֵר כָּל רִשְׁעֵי אָרֶץ. וְקוֹל יַשְׁמִיעוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ. וּבְמָלְכוֹ עַל כָּל הָאָרֶץ. יָרִיעוּ תַּחְתִּיּוֹת אָרֶץ. יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ. וַאֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל לָאָרֶץ. וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ. וְאָז יִפְצְחוּ רֶנֶן בָּאָרֶץ. כְּבוֹדוֹ מְלֹא כָל הָאָרֶץ. יְיָ מֶלֶךְ תָּגֵל הָאָרֶץ. וּבְכֵן יְשַׁלְּשׁוּ שׁוֹפָרוֹת עֶרֶץ. וַיַּפְחִיד חוֹרֵי יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. וַיַּהֲפוֹךְ כִּסֵּא מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר

des Erdkreises, die Bewohner dieser Welt, von einem Punkt bis zum andern Punkt der Welt, daß er, der Schöpfer der Enden aller Welt, Gerechtigkeit und Milde übt in der Welt; Wenn er sich aufmacht zum Gericht, beruhigt er die Welt, indem er Heil verleiht den Leidenden der Welt, droht er Vernichtung den Unterdrückern der Welt, droht zu erfassen die Enden der Welt und abzuschütteln alle Frevler der Welt. Eine Stimme erschallt dann in den Himmelshöhen und auf der Erdenwelt: „Wie herrlich tönt dein Name in aller Welt!" Und wenn er Rath hält über alle Welt, erdröhnen die unterirdischen Räume der Welt, die Himmel aber freuen sich, es frohlockt die Welt, was in Höhen ist oberhalb der Welt, und was im Wasser ist unterhalb der Welt, alles bricht in Jubel aus: „Seine Majestät erfüllt die ganze Welt!" — Der Ewige regiert, es jauchzt die Welt. Dreimal läßt er die Posaunen schmettern und erschüttert die stolzen Bewohner der Welt; es wird rufen jedes athmende Wesen der Welt:

נִשְׁמָה בְּאַפּוֹ בָּאָרֶץ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ. וִיכוֹנֵן מְשׂוֹשׂ כָּל הָאָרֶץ. וִיעוֹרֵר כָּל יְשֵׁנֵי אָרֶץ. וְיַעֲלוּ זְמִירוֹת מִכְּנַף הָאָרֶץ. שִׁירוּ לַיְיָ כָּל הָאָרֶץ:

אֶרֶץ וְדָרֶיהָ יְצַפּוּ לַדִּין. וְיֵחַתּוּ וְיֶחֶרְדוּ מֵאֵימַת הַדִּין. כִּי גָדוֹל יוֹם הַדִּין. וּמִי יְכִילֶנּוּ לְהִצְטַדֵּק בַּדִּין. וְכָל יוֹשְׁבֵי עַל מִדִּין. וְכָל יוֹדְעֵי דָת וָדִין. וְכָל שֶׁנַּעֲשָׂה בּוֹ דִין. אוּלַי יֵחָנֵן בִּשְׁעַת הַדִּין. כִּי אֵין רַחֲמִים בַּדִּין. וְלֹא יִשָּׂא פָנִים בַּדִּין. וְהוּא עֵד וּבַעַל דִּין. ¹) לָדַעַת בָּאָרֶץ מַעֲשֵׂהוּ בַּדִּין. וּבְיַד כָּל אָדָם יַחְתּוֹם דִּין. וּלְפִי מִשְׁטָרוֹ יֵעָשֶׂה לוֹ דִין. וּכְפָעֳלוֹ יִפְעַל לוֹ דִין. וּמַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ אוֹתוֹ בַּדִּין. וְאֶבֶן מִקִּיר תִּזְעַק בַּדִּין. וְכָפִים מֵעֵץ יַעֲנֶנָּה בַּדִּין. הַכֹּל

„Wie herrlich tönt dein Name in aller Welt!" Nun begründet er die Freude der ganzen Welt und erweckt alle Erschlafenen der Welt; Gesänge klingen dann empor aus jedem Ende der Welt: „Ja, singet dem Ewigen, alle Welt!"

Die Welt und ihre Bewohner erwarten das Gericht, sie zittern und beben vor dem furchtbaren Gericht, denn wichtig ist der Tag des Gerichts; wer kann vor ihm bestehen, wer sich rechtfertigen im Gericht? selbst die da sitzen auf Erden zu Gerichte und welche verstehen die Pflege des Gerichts, sie sind wie jene, die gezogen vors Gericht, im Zweifel, ob ihnen Gnade wird im Gerichte. — Wird denn kein Mitleid walten im Gericht? Hohes Ansehen beirrt nimmer das Gericht. Der Herr selbst ist Zeuge und Führer des Gerichts ¹); damit aber die Welt erkenne seinen Vorgang im Gerichte, muß die Hand des Sterblichen bewähren die Klage vor Gericht, und nach dieser Urkunde entscheidet das Gericht, nach seinen Verdiensten verfährt das Gericht. Ach! seine Werke selbst zeugen wider ihn bei Gericht, das Gestein der Wände klagt vor Gericht, das Gezweig der Bäume fordert

1) Gott selbst ist, nach Ausspruch der Mischna, (Pirke Abboth, Abschnitt IV, 29), der als allwissend, Richter und Zeuge zugleich sein kann. Siehe oben Piut: Ein König ist's, der im Lichte wohnt. Seite 90, die Anmerkung.

ihn zu Gericht. Hier herrscht nur Wahrheit und Recht, doch ist Milde im gleichen Verhältnisse mit der Strenge. — Heute ist jener Tag, bestimmt, Völker zu richten, ausersehen zum Tage des Gerichts, der alle Wesen zur Rechenschaft zieht; er ist ein Symbol des Andenkens für Anfang und Ende, so wie für jene in Hebron Entschlafenen [1]), daß in ihrem Schatten die Lilie Scharons [2]) Schutz finde, daß durch sie vertheidigt werden, die sich sehnen nach der festen Burg, [3]) die heute in die Posaune stoßen und mit lauter Stimme beten, in der Väter Tugend ihre Reinigung zu finden, durch sie gerettet zu werden von des Zornes Strafruthe. So wie jener Vorfahr (Abraham) streng befolgte den Weg des Rechts und der Milde, so möge auch seinen Enkeln im Gerichte, Wohlwollen und Milde widerfahren; so wie jene stumme Taube (Jizchak), den Samen der Wohlthätigkeit ausgestreut, so mögen die Enkel Treue und Wohlthat ernten; so wie jenem Frommen (Jakob) durch Treue Belohnung zu Theil wurde, so möge auch seinen Enkeln Treue und Belohnung zu Theil werden! Der Thron deiner Majestät ruhet auf Gnade, vor ihn trete der Fürsprecher hin und erziele Gnade! [4])

בֶּאֱמֶת וְהַכֹּל בַּדִּין. בְּמִדַּת
רַחֲמִים וּבְמִדַּת הַדִּין. וְהַיּוֹם
הוּכַן עַמִּים בּוֹ לָדִין. לַעֲשׂוֹת
אוֹתוֹ לְיוֹם הַדִּין. וְכָל נְפָשׁוֹת
בּוֹ יָדִין: וְהוּא עָשׂוּי חֹק
זִכָּרוֹן. לְיוֹם רִאשׁוֹן וּלְיוֹם
אַחֲרוֹן. לְהִזָּכֵר בּוֹ יְשֵׁנֵי
חֶבְרוֹן. בְּצִלָּם לְהֵחָבְאוֹת
חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן. בָּהֶם
לְהַצְדִּיק שָׁבִים לְבִצָּרוֹן.
תּוֹקְעֵי בַשּׁוֹפָר וְקוֹרְאֵי
בְגָרוֹן. לִמְצוֹא בְּצִדְקָם
מַעֲשֶׂה כִשְׁרוֹן. בָּם לְהִנָּצֵל
מֵאַף וְחָרוֹן: וּכְשָׁמַר אָב
דֶּרֶךְ מִשְׁפָּט וּצְדָקָה. יַעֲשֶׂה
לְנִינָיו בְּמִשְׁפָּט חֶסֶד וּצְדָקָה.
וּכְיוֹנַת אֵלֶם זָרַע לִצְדָקָה.
יִקְצְרוּ נִינָיו אֱמֶת וּצְדָקָה.
וּכְנִתַּן לְתָם בֶּאֱמֶת צְדָקָה.
יִנָּתֵן לְנִינָיו אֱמֶת וּצְדָקָה.
וְכִסֵּא כָבוֹד מְתֻקָּן
בִּצְדָקָה. לְפָנָיו יַעֲמוֹד
מֵלִיץ וִילַמֵּד צְדָקָה.

1) Die drei Erzväter mit den Erzmüttern. 2) Jisrael. 3) Der fromme Dichter zielt hier auf einen Spruch des Midrasch (Jalkut Psalm. Sig. 736): Jisrael hält sich nur an der Hoffnung, und für dieses Vertrauen macht es sich der Erlösung würdig, wie es im Propheten (Sacharia 9, 13) heißt: „Ihr kehret zurück zur festen Burg, ihr, die euch Hoffnung fesselt." 4) Der Schluß dieses Piut's, voller Allegorien und kabbalistischen Anspielungen, ist zur Uebertragung kaum geeignet.

וְכַעֲלוֹת שׁוֹפָר מְדַלֵּי צְדָקָה. יְחַנְּנוּ וְיַפְגִּיעוּ אֲבוֹת
הַצְּדָקָה. וְיֹאמְרוּ לִפְנֵי אוֹהֵב צְדָקָה. חָלִילָה לְּךָ
מְדַבֵּר בִּצְדָקָה. מֵעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט בְּלֹא צְדָקָה.
וּבִמְקוֹם מִשְׁפָּט אֵין צְדָקָה. וּבְאֵין מִשְׁפָּט יֵשׁ
צְדָקָה. וְאַתָּה בְּמִשְׁפָּט תַּעֲשֶׂה צְדָקָה. לִשְׁפּוֹט תֵּבֵל
בְּמַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה. וּמְכוֹן כִּסְאֲךָ מִשְׁפָּט וּצְדָקָה.
וּבְהַפְשָׁךְ מַעֲשִׂים וּמִבְּלִי צְדָקָה. הַזָּכֵר לְטוֹב מְעַט
בִּצְדָקָה. וּבְמַתְנַת חִנָּם תַּעֲשֶׂה צְדָקָה. לִפְתּוֹחַ
לָמוֹ אוֹצְרוֹת הַצְּדָקָה. וְאִם יָצְאָה גְזֵרָה דְחוּקָה.
לְחַבֵּל יוֹשְׁבֵי אַרְקָא. בּוּקָה וּמְבוּקָה וּמְבֻלָּקָה.
הִסְתַּכֵּל בְּתַבְנִית אֲשֶׁר בַּכִּסֵּא חֲקוּקָה. וּבַתֵּיבָה
אֲשֶׁר תַּחְתָּיו פְּקוּקָה. וְנַפְשׁוֹת צוּרִים בְּתוֹכָהּ
נְקוּקָה. וּבַעֲטָרָה אֲשֶׁר בְּרֹאשְׁךָ זְקוּקָה. וּבְשֵׁם
יִשְׂרָאֵל בְּכִנּוּי מְחֻזָּקָה. וּבִדְמוּת שְׁבָטִים מְעֻזָּקָה.
וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן בַּחֲזָקָה. וּבָם אֶשְׁעֲנָה וּבָם
אֶתְחַזְּקָה: כִּי בְשִׁבְתּוֹ בַּכִּסֵּא לִשְׁפֹּטִי. יַעַמְדוּ כֻלָּם
דִּפְנֵי שׁוֹפְטִי. לְהַדְמִים בַּשּׁוֹפָר בַּעַל מִשְׁפָּטִי.
לְהָלִיץ בַּעֲדִי וּלְזַכּוֹת יִשְׁפְּטִי. וּבְמִשְׁפַּט הַדִּין חָרוּץ
בְּלִי לְשָׁפְטִי. כִּי לָאוֹר יוֹצִיא מִשְׁפָּטִי. וְנֹגַהּ כָּאוֹר
תִּהְיֶה בְּהִשָּׁפְטִי: רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז לְצַדְּקִי. לְבוּשֵׁיהּ
כִּתְלַג חִוַּר לְנַקִּי. וּשְׂעַר רֵאשֵׁהּ כַּעֲמַר נְקִי.
בְּנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה לְנַקִּי. בְּאֹמֶר יִמָּלֵט אִי נָקִי. וְהוּא
רוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת מַבְהִיקִי. וְיוֹשֵׁב בְּחַדְרֵי תֵימָן כְּבָקִי.
בִּגְבוּל בִּנְיָמִין בְּצֶלְצַח לְנַקִּי: וְרַגְלֵי הַחַיּוֹת אֲשֶׁר

בְּמִישׁוֹר עֲרָבוֹת. וְעַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה רָבוֹת. וְסִלְסוּל וּלְבָרוּךְ מִמְּקוֹמוֹ מַרְבּוֹת. וּפוֹרְדוֹת וּמַשִּׁיקוֹת סְלִיחָה לְהַרְבּוֹת. לְהַצְדִּיק בְּמִשְׁפָּט אַלְפֵי רְבָבוֹת. כְּמַרְאֶה בָזָק רָצוֹת וְשָׁבוֹת. וּמַרְאוֹת תְּמוּנַת דִּמְיוֹן מִתְחַבְּאוֹת. וּמַטִּיפוֹת כְּנֹפֶת רִשְׁפֵּי שַׁלְהֲבוֹת. לְהֵעָשׂוֹת נְהַר דִּינוּר אֵשׁ לֶהָבוֹת: וְעַל רָאשֵׁיהֶם נָטוּי בְּמוֹרָא. דְּמוּת רָקִיעַ כְּקֶרַח הַנּוֹרָא. וּשְׁמֵי מְעוֹנָה מְקוֹם וּמַה נּוֹרָא. וְשָׁם אִתּוֹ שְׁרֵא נְהוֹרָא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּאֶבֶן יְקָרָה. כְּמַרְאֵה אֶבֶן סַפִּיר כֵּס תִּפְאָרָה. וּבוֹ יוֹשֵׁב עוֹטֶה אוֹרָה. חוֹצֵב מִפִּיו תַּלְמוּד תּוֹרָה. וּמִשָּׁם שׁוֹמֵעַ שַׁוְעַת עֲתִירָה. וּמִימִינוֹ אֵשׁ דַּת כְּתוּרָה: וְשָׁם בְּיָמִין יֵשׁ חַלּוֹנוֹת. בְּצַד רָאשֵׁי הַכְּרוּבִים בִּמְעוֹנוֹת. כִּי דֶרֶךְ אוֹתָן הַחַלּוֹנוֹת. יַאֲזִין תְּפִלּוֹת וְיַקְשִׁיב תַּחֲנוּנוֹת. פְּעָמִים פְּתוּחוֹת וּפְעָמִים צְפוּנוֹת. בְּכֵן עִתִּים הֵם לְהִתְעַנּוֹת. בְּעֵת רָצוֹן לְהִפָּתֵחַ וּלְהֵעָנוֹת. וּכְשֶׁיַּחְפּוֹץ רַחוּם לִשְׁעוֹת וְלַעֲנוֹת. יִגְזוֹר וְיִפָּתְחוּ אוֹתָן הַחַלּוֹנוֹת. וְיֵצְאוּ בָם אֶלֶף וּשְׁמֹנָה מֵאוֹת. הַמְּלִיצִים יֹשֶׁר מִשְׁפָּט לְנָאוֹת. וִיקַבְּלוּ תְּפִלּוֹת מִלְּבּוֹת בָּאוֹת. וְיִתְנוּם בְּרֹאשׁ אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת. בְּכֶתֶר וָנֵזֶר בְּרֹאשׁוֹ לְהֵרָאוֹת. עֲשׂוֹת בָּמוֹ לְטוֹבָה אוֹת. בְּיוֹם תְּרוּעָה מוֹפֵת לְהֵרָאוֹת: וְאָז אֵילִים יְשַׁלְּשׁוּ קְדֻשּׁוֹת. שְׁתַּיִם לְעַם קָדוֹשׁ מִתְפָּרְשׁוֹת. וְאַחַת בְּרֹאשׁ קָדוֹשׁ מַקְדִּישׁוֹת. וְקָדוֹשׁ בְּכָל מִינֵי

קְדֻשּׁוֹת. מִיָּדוֹ נָתַן שְׁתֵּי קְדֻשּׁוֹת. וַיְקַדֵּשׁ בְּאַחַת מְשֻׁלָּשׁ קְדֻשּׁוֹת. וַיְעָרֵב לוֹ מִלְּמַטָּה שָׁרֹשׁ תְּקִיעוֹת. כְּמוֹ מִלְמַעְלָה שָׁלֹשׁ קְדֻשּׁוֹת:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר

Wie es durch deinen Propheten offenbart worden: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

קהל וחזן קָדוֹשׁ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

(Gem. und Vorb.) Heilig! heilig! heilig ist der Ewige, der Herr der Heerschaaren; die ganze Erde ist seiner Herrlichkeit voll.

קהל אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת׀ שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

(Gemeinde.) Da lassen sie auf einmal in mächtigem Dröhnen gewaltig und kräftig die Stimme erschallen, sich erhebend gegen Seraphim und ihr Chor, entgegenrufend: Gebenedeiet!—

סס המחבר בראשי החרוזות כפול בנימין בר שמואל אמן.

וְהַחַיּוֹת בּוֹעֲרוֹת. מַרְאֵיהֶן כְּגַחֲלֵי אֵשׁ:
בְּזַהַל סוֹבְלוֹת כֵּס. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ:
נ סְתָמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן. בְּרִשְׁפֵּי לַבַּת אֵשׁ:
נ אֹם הַדִּבּוּר מִשְׁמוֹעַ. הַנִּתַּן בָּ אֵשׁ:
י סִבְלוּ סֵבֶל. נוֹזְלִים עַל רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ:
י עִיר לָז לְלָז. וְלֹא נִשְׁקַעַת הָ אֵשׁ:
מְשַׁלְּחִים יַד שְׂרָפִים. תַּחַת כַּנְפֵי אֵשׁ:
מְשֻׁלָּכִים בְּכַנְפֵיהֶם. גַּחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ:
נ פְּזוּרוֹת לִמְקוֹם רְשָׁעִים. לְהַכְנִיעָם בָּ אֵשׁ:
נֶ אֱלֹהִים בָּמוֹ. כַּדּוֹנָג מִפְּנֵי הָ אֵשׁ:
בֵּית לְהַשְׁמָלָה. מַרְאֶיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ:
בְּנוֹגַהּ סָבִיב. כְּקֶשֶׁת בֶּעָנָן אֵשׁ:
רָצוֹא וָשׁוֹב הַחַיּוֹת. דָּאוֹת בְּאַגַּפֵּי אֵשׁ:

רוּ הֲשׁוֹת בָּרוּךְ כְּבוֹדוֹ. בְּלַהַק יְקוֹדֵי אֵשׁ:
שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם. שְׁכִינָתוֹ בָּאֵשׁ:
שׁוֹאֲגוֹת כְּאַרְיֵי קוֹל. בְּלַהַב אֵשׁ:
מוֹאֲחַד כֶּתֶר בְּפֶלֶל. בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ:
מַשְׁבִּיעוֹ שָׂרָף. לוֹהֵט שְׁבִיב אֵשׁ:
וּ מִזְדַּעְזְעִים חֵילֵי מָרוֹם. מִשַּׁלְהֲבֵי אֵשׁ:
וּ מֵרַעַשׁ מִתְגַּלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֵס אֵשׁ:
אַף רְקִיעִים אֲחָזָתַם. חֶרְדַּת אֵשׁ:
אָז יְשַׁלְּשׁוּ בַקֹּדֶשׁ. לְנִשְׁפָּט בָּאֵשׁ:
לִשְׂמֹאל וְלַיָּמִין. שְׁנֵי שַׂרְפֵי אֵשׁ:
לוֹהֲטִים הָרֶגֶל. מִלְּהַזְכִּיר עֵגֶל אֵשׁ:
אָנָּא עִזּוּז וְגִבּוֹר. נַעֲרָץ בְּכִתֵּי אֵשׁ:
אֵלֶיךָ הַעַל שֶׁוַע. לוֹקְחֵי דַת אֵשׁ:
מִפַּעַל הַר מוֹר. נֶעֱקַד עֲלֵי עֵצִים וָאֵשׁ:
מִצּוּקָה נִנְצַל. מִמְּדוּרַת עֵצִים וָאֵשׁ:
נָא אִם חַטָּאָה נִמְשְׁכָה. וּבָעֲרָה כָאֵשׁ:
נְ הוֹמֶיךָ יִגּוֹלוּ. בְּשִׁבְתְּךָ עַל כִּסֵּא אֵשׁ:
וְ הַכִּסֵּא יַפְגִּיעַ לָרוֹכֵב בְּמֶרְכֶּבֶת אֵשׁ:
וְ יֹשֶׁר יָלִיצוּ בַּעֲדֵינוּ חַיּוֹת אֵשׁ:

אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל. מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ק״וח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

(Gem. und Vorb.) Gebenedeiet sei die Herrlichkeit Gottes durch ihre Allgegenwart.

מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ: קהל מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן.

Strahle hervor, o König! durch deine Allgegenwart, und herrsche über uns, denn wir harren deiner. (Die Gemeinde.) Wann herrschest Du wieder in Zion? o, möchtest Du bald, wäh=

תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

rend unseres Daseins dort thronen, immer und ewig! Möchtest Du erhoben und geheiligt werden in Jeruschalajim für jene Zeitfolge in aller Ewigkeit! Mögen unsere Augen deine Herrschaft sehen, nach der verkündeten Verheißung in den Gesängen deines Ruhmes durch David, deinen frommen Gesalbten.

מיוסד על פי א״ב

אֶחָד קָדוֹשׁ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ:
בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת כְּסָאֲךָ. מַרְאֵיהֶן כְּגַחֲלֵי אֵשׁ:
גַּ אֲוָתֶךָ בְּמַחֲנֶה רַעַשׁ. וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ:
ד וּגְמַת שִׁכְנָךְ כְּעֵין חַשְׁמַל. מִתּוֹךְ הָאֵשׁ:
הֲלֹא בְּהֵרָאוֹתְךָ. נַחַת זְרוֹעֲךָ בָּאֵשׁ:
וְ יַחַתּוּ וְיִמַּסּוּ מְשַׂנְאֶיךָ. כַּדּוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ:
זָ עוּ מִיּוֹם תֶּקַע. חֲרֵדֵי דְבָרְךָ כָּאֵשׁ:
חָלִים וְרוֹעֲדִים מִדִּינֶיךָ. נִשְׁפָּט בָּאֵשׁ:
טַעֲמָם יִכּוֹן כִּקְטֹרֶת. נָתוּן עַל הָאֵשׁ:
יֵ חָשֵׁב מִעוּט חֶלְבָּם וְדָמָם. כְּנִיחוֹחַ מִן הָאֵשׁ:
כּ שֶׁר מַעַשׂ אֵיתָן. מֻצָּל מֵאֵשׁ:
לְיוֹם צָרָה יוֹעֲמַד. לָבֹא בַמַּיִם וּבָאֵשׁ:
מַעֲרֶכֶת עָרַךְ. וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וְאֵשׁ:
נְ יָנָיו בָּהּ יְנוּצָּלוּ. מִמְּדוּרַת עֵצִים וָאֵשׁ:
סָעוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר. בִּנְחִיַּת עַמּוּד אֵשׁ:
ע זֶה אַהֲבָתָם תִּזְכּוֹר. רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ:
פִּלְאֲךָ יָדַע תִּשְׁבִּי. יִחֲדָךְ בַּעֲנִיַּת אֵשׁ:
צ וֹעֲקֶיךָ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֶה. הוֹגֵי דַת אֵשׁ:
קַנֵּא לְעִירְךָ. אֲשֶׁר הָיְתָה לִשְׂרֵיפַת אֵשׁ:

רַצֵּף שִׁכְנָךְ בְּתוֹכָהּ. לְכָבוֹד סְבִיבָהּ חוֹמַת אֵשׁ:
שְׁעֵה שַׁוְעַת עַמְּךָ. בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ:
תְּשַׁכְלֵל הֵיכַל קָדְשְׁךָ מְהֵרָה. וְאַל תִּתְּנָה אֵשׁ:
תְּמִימֶיךָ יַמְלִיכוּךָ. כְּמַלְאֲכֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

ק"וח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ ׀ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

(Gem. und Vorb.) Der Ewige wird ewig regieren; dein Gott, o Zion! durch alle Zeitalter. — Hallelujah!

חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה.

(Der Vorbeter.) Durch alle Zeitalter wollen wir deine Größe verkünden; immer und ewig wollen wir deine Heiligkeit anbeten, und dein Lob, o Gott! soll nie aus unserem Munde weichen; denn Du bist ein allmächtiger, hoher und heiliger König!

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל־כָּל מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ. וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן־פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ. וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת ׀ זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ ׀ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ. וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב

וַיִּגְבַּה יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה. (זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ. לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ. עַל־כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ. יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (לשבת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ. וְיָנוּחוּ־בוֹ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה

תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב. כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. בָּרְכֵנוּ בַבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה. הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ. הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים. עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ׀ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר

וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

מה שנזכר בתפלה זו שונאינו אויבינו מוסב על השטן שהוא גדול שבשונאים ואויבים של בני אדם.

פותחין הארון (בשבת אין אומרים אבינו מלכנו)

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ:

אָ״מַ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צַר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּיּוֹת מַשְׂטִינֵנוּ וּמְקַטְרִיגֵנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וָפֶשַׁע מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ:

Am Sabbath wird dieses nicht gesagt.

Unser Vater, unser König! wir haben dir gesündiget.

U. V. u. K.! Wir haben keinen König außer dir.

U. V. u. K.! Willfahre uns deines Ruhmes willen.

U. V. u. K.! Erneue uns ein glückliches Jahr.

U. V. u. K.! Vernichte alle bösen Verhängnisse.

U. V. u. K.! Vereitle die Anschläge unserer Hasser.

U. V. u. K.! Vernichte die Entwürfe unserer Feinde.

U. V. u. K.! Entferne jeden unserer Beleidiger und Verräther von uns.

U. V. u. K.! Laß ihn verstummen, den Mund unserer Verräther und Verläumder.

U. V. u. K.! Wende ab Pest, Krieg, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern deines Bundes.

U. V. u. K.! Entferne jede Plage von deiner eigenthümlichen Nation.

U. V. u. K.! Vergib und verzeihe alle unsere Sünden.

U. V. u. K.! Tilge und entrücke unsere Missethaten vor deinen Augen hinweg.

U. V. u. K.! Verlösche mit deiner überschwänglichen Barmherzigkeit jedes Zeichen unserer Schuld.

U. V. u. K.! Führe uns dir durch aufrichtige Reue wieder zurück.

U. V. u. K.! Sende vollkommene Genesung den Kranken deines Volkes.

U. V. u. K.! Zerreiße das über uns verhängte verderbliche Urtheil.

U. V. u. K.! Sei unser eingedenk zum Guten.

U. V. u. K.! Verzeichne uns in das Buch des glücklichen Lebens.

U. V. u. K.! Verzeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils.

U. V. u. K.! Verzeichne uns in das Buch der Nahrung und Erhaltung.

U. V. u. K.! Verzeichne uns in das Buch der Unschuld.

U. V. u. K.! Verzeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung.

U. V. u. K.! Laß für uns bald das Heil hervorsprossen.

U. V. u. K.! Erhebe den Glanz deines Volkes Jisrael.

U. V. u. K.! Erhebe den Glanz deines Gesalbten.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר חַטֹּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכֻיּוֹת:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ:

U. V. u. K.! Fülle unsere Hände mit deinem Segen.

U. V. u. K.! Fülle unsere Speicher mit Ueberfluß.

U. V. u. K.! Erhöre unsere Stimme, schone uns, und erbarme dich unser.

U. V. u. K.! Nimm mit Erbarmen und Wohlgefallen unser Gebet auf.

U. V. u. K.! Oeffne unserem Gebete die Himmelspforten.

U. V. u. K.! Laß es dir eingedenk sein, daß wir nur Staub sind.

U. V. u. K.! O, laß uns nicht unerhört von dir gehen.

U. V. u. K.! O, laß diese Stunde eine Stunde der Erbarmung, und eine Zeit des Wohlwollens vor dir sein.

U. V. u. K.! Schone unser, unserer Säuglinge und unserer Kinder.

U. V. u. K.! Willfahre uns, um Jener willen, welche erschlagen wurden wegen Aufrechthaltung deines heiligen Namens.

U. V. u. K.! Willfahre uns um Jener willen, welche geschlachtet wurden wegen Aufrechthaltung deiner Einheit.

U. V. u. K.! Willfahre uns um Jener willen, die im Feuer und im Wasser untergingen, zu deiner heiligen Verherrlichung.

U. V. u. K.! Versühne das vergossene Blut deiner Diener. (Siehe Ps. 79, 10.)

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא אֲסָמֵינוּ שָׂבָע:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהֵא הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל שֵׁם קָדְשֶׁךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל יִחוּדֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ:

U. V. u. K.! Willfahre uns deinetwillen, wenn nicht unsertwillen.	אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם לֹא לְמַעֲנֵנוּ׃
U. V. u. K.! Willfahre uns deinetwillen und errette uns.	אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃
U. V. u. K.! Willfahre uns um deiner gränzenlosen Barmherzigkeit halber.	אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃
U. V. u. K.! Willfahre uns deines großen, mächtigen und furchtbaren Namens halber, nach welchem wir genannt werden.	אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃
U. V. u. K.! Begünstige und erhöre uns, denn wir haben kein Verdienst; erzeige uns Milde und Güte, und hilf uns.	אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃

זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא וּלְעֵילָא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן׃ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃ עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

סדר הוצאת ספר תורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָיִם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

Niemand unter den Mächten gleicht dir, o Herr! und Nichts deinen Thaten. Dein Reich ist ein unendliches Reich, deine Herrschaft dauert durch alle Zeiten. Der Ewige herrscht, der Ewige hat geherrscht, der Ewige wird herrschen in Ewigkeit. Der Ewige verleiht seinem Volke Sieg; der Ewige segnet sein Volk in Frieden.

Vater der Barmherzigkeit! in deinem Wohlwollen begünstige Zion, erbaue die Ringmauern Jeruschalajim's; denn dir allein vertrauen wir, o König! hocherhabenste Allmacht! Herr aller Welten!

Beim Herausnehmen der Tora (תורה) sagt man dieses.

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ׀ יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יְיָ מִירוּשָׁלָםִ:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

Als die Lade zog, sprach Moscheh: Auf, Ewiger! laß deine Feinde zerstreuen, und deine Hasser vor dir flüchtig werden.

Von Zion aus geht Lehre, das Wort Gottes aus Jeruschalajim.

Gepriesen sei der, der seinem Volke Jisrael Lehre ertheilt in seiner Heiligkeit.

תפלה משערי ציון לאמר בשעת הולכת ספר תורה:

יְהוָֹה ׀ יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה. ג' פעמים

רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֶן לָנוּ

„Der Unendliche, der Ewige ist ein allmächtiger Gott, allbarmherzig und allgnädig, langmüthig, von unendlicher Huld und Treue; der seine Huld dem tausendsten Geschlechte noch aufbehält, der Missethat, Abfall und Sünde vergibt und losspricht."

Herr des Weltalls! erfülle unsere Wünsche, gewähre unsere Bitten, wenn solche zu unserer Glück-

seligkeit führen — vergib uns gnaden- und erbarmungsvoll unsere Missethaten und die Missethaten unserer Hausgenossen, über deren Sittlichkeit wir zu wachen haben; reinige uns aus Gnade und Barmherzigkeit von unsern Sünden, von unsern Missethaten und von unserem Frevel; sei unserer eingedenk zum Guten, erinnere dich unser zum Heil und zum Troste, schenke uns ein glückliches und langes Leben, gewähre uns Friede, Nahrung und Unterhalt, gib uns Brod zur Genüge und anständiges Gewand zur Bekleidung; begnadige uns mit Wohlstand und Ehre, verlängere unser Leben, damit wir noch lange, frei von drückenden Nahrungssorgen, deine Lehre erlernen, und deren Gebote erfüllen können; verleihe uns auch Verstand und Einsicht, ihre tiefen Geheimnisse ergründen und erforschen zu können; sende Genesung für alle unsere Schmerzen, segne all unser Thun, verhänge Glück, Heil und Trost über uns, und entferne jedes Mißgeschick von uns. Neige das Herz unseres erhabensten Regenten und das Herz unserer Obrigkeiten und Vorgesetzten zu unserem Wohle. — Amen!

Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit — um deine unendliche Güte, allmächtiger Gott! O, erhöre mich mit dem Wohlwollen deines Heils.

Gebenedeiet sei dein Name, Herr des Weltalls! gebenedeiet deine Krone und deine Residenz! dein Wohlgefallen an deinem Volke Jisrael möge ewig währen! Laß dein Volk das Heil deiner Rechten schauen in deinem

שְׁאֵלָתֵנוּ וּמְחוֹל עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בָתֵּינוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים וְטַהֲרֵנוּ מֵחֲטָאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ. וְזָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה. וְתֶן לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכוֹל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֹרֶךְ יָמִים לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם מִצְוֹתֶיהָ וְשֵׂכֶל וּבִינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עִמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ. וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ. וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְתִגְזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת: וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת. וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כִּתְרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזֵי לְעַמָּךְ בְּבֵית

מִקְּדְשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מִטּוּב
נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין:
יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין
בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא
בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי
וּלְמִנְטַר יָתִי וְיַת כָּל דִּי לִי וְדִי
לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן
לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא
דְשַׁלִּיט עַל מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא דְּסָגִידְנָא קַמֵּהּ וּמִקַּמֵּהּ
דִּיקַר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל עִדָּן וְעִדָּן.
לָא עַל אֱנָשׁ רָחִיצְנָא. וְלָא עַל
בַּר אֱלָהִין סָמִיכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא
דִשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט.
וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט.
וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טַבְוָן וּקְשׁוֹט.
בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא
יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תֻּשְׁבְּחָן: יְהֵא
רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבָּאִי
בְּאוֹרַיְתָא. וְתַשְׁלִים | מִשְׁאֲלִין
דְּלִבָּאִי. וְלִבָּא דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל.
לְטַב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

חזן וקהל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ
אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

ח״ק אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל
אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ:

Heiligthume. Laß uns den Glanz deiner Erleuchtung zuströmen, und nimm unser Gebet mit Liebe auf. Möge es dein Wille sein, unser Leben in Glückseligkeit zu verlängern. Laß auch mich unter die Frommen gezählt sein, daß Du dich meiner liebreich annehmest, mich und die Meinigen beschützen mögest, so wie Alle, die deinem Volke Jisrael angehören. Du bist es, der Alles ernährt und Alles erhält; Du bist es, der das Weltall lenkt; Du bist es, der über Könige herrscht; denn dein ist das Reich. Ich, der Knecht des Allerheiligsten, hochgelobt sei er! ich beuge mich vor dir und vor der Vortrefflichkeit deiner Lehre zu allen Zeiten. Nicht auf Menschen traue ich, nicht auf Engel stütze ich mich, nur auf dich allein, himmlischer Vater! der Du ein Gott in Wahrheit bist, dessen Lehre wahr ist, dessen Propheten untrüglich sind, der unendlich viel Wohl und Heil erzeigt; nur auf dich vertraue ich, deinem heiligen und verherrlichten Namen stimme ich Psalmen an. O, möge es dein Wille sein, mein Herz deiner Lehre zu öffnen, und das Verlangen der Herzen des ganzen Jisrael's zu erfüllen, zum Heil, zum Leben und zur Glückseligkeit.

(Der Vorbeter und die Gem.) Höre Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

(Der Vorbeter und die Gem.) Einig ist unser Gott! groß ist unser Herr! Heiliger und Furchtbarer ist sein Name!

(Der Vorbeter.) Preiset mit mir des Ewigen Größe! laßt uns vereint seinen Namen erheben.

(Die Gemeinde.) Des Ewigen ist die Größe, die Allgewalt, die Herrlichkeit, der Sieg und die Majestät, dein ist Alles im Himmel und auf Erden; dein, Ewiger! ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt. Erhebt den Ewigen, unsern Gott! betet ihn an vor seiner Füße Schämmel, ihn, den Heiligsten! Erhebt den Ewigen, unsern Gott! werft euch hin vor seinen heiligen Berg; denn der Herr, unser Gott, ist heilig.

Ueber Alles werde verherrlicht, geheiligt, gerühmt, gepriesen, erhöhet und erhoben der Name des Königs aller Könige, des hochgelobten Heiligen in allen Welten, die er erschaffen, in diesem Dasein und im künftigen Leben; nach seinem Wohlgefallen, nach dem Verlangen seiner Verehrer, und nach dem Wunsche des ganzen Hauses Jisrael. Schöpfer der Welten! Herr aller Wesen! Gott aller Seelen! der unendliche Räume bewohnt, in urweltlichen Himmeln thront; dessen Heiligkeit die Chajoth überstrahlt, dessen Heiligkeit den Thron der Majestät verherrlicht. O, möge dein Name, Ewiger, unser Herr! unter uns geheiligt werden im Angesichte aller lebendigen Wesen, daß wir ihm ein neues Lied anstimmen, nach der Weise: „Singet dem Herrn, preiset seinen Namen, machet Bahn ihm, der durch die Himmelsräume fährt, Ewiger ist sein Name, frohlockt vor ihm!“ Einst wird sich unser Auge an der Anschauung weiden, wenn er wieder in die Residenz einzieht, wie verheißen ist: „Dem Auge wird die Anschauung zu Theil, wenn der Herr wieder einzieht in Zion.“ Fer-

חזן גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

קהל לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדוֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיּוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קְדֻשָּׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר

וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

ner heißt es: „Die Herrlichkeit Gottes wird sich offenbaren, und alles Fleisch wird vereint erkennen, denn der Mund des Herrn hat es so verheißen."

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵיתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנְּשׂוּאִים וְיָחוֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Er, der allbarmherzige Vater möge sich seines niedergebeugten Volkes erbarmen, möge des Bundes mit den Urvätern gedenken und unsere Seelen retten vor der Gewalt der bösen Stunde. Er möge die sündige Begierde von dem Sündenbelasteten verscheuchen und uns mit ewiger Rettung beglücken. O! möge er unsere Wünsche in vollem Maße des Heiles und der Liebe gewähren.

ומניחין הס"ת על הבימה, והחזן אומר ויעזור ויגן וכו'.

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרָב. יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן). בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

קהל וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

Vor der Vorlesung.

העולה בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

והעם עונים בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Gebenedeiet sei der Ewige, der in Ewigkeit Hochgepriesene!

וחוזר המברך ב"י"ה"ל"ו

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren, um uns deine Lehre zu übergeben. Gepriesen seist Du, Ewiger! Geber der Lehre!

Nach der Vorlesung.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott! Beherrscher der Welt! der Du uns die Lehre der Wahrheit ertheilt, und in uns das ewige Leben gepflanzt hast. Gepriesen sei der Ewige, Ertheiler der Lehre.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה׃

וקורין וה' פקד את שרה בפרשת וירא ה"ג, ובשבת נתחלק לז' גברי.

Der Ewige bedachte Sara, wie er gesprochen, der Ewige ließ der Sara geschehen, wie er zugesagt hatte. Sie ward nämlich schwanger und gebar dem Abraham einen Sohn in seinem Alter, zum Zeitpunkte, den Gott bestimmt hatte. Abraham nannte den Sohn, der ihm geboren worden, den ihm nämlich Sara geboren hatte, Jizchak. Abraham beschnitt seinen Sohn Jizchak, da er acht Tage alt war, wie ihm Gott geboten. Abraham aber war hundert Jahre alt, als ihm sein Sohn Jizchak geboren worden. Da sprach Sara: Zum Lachen ist es, was mir Gott gethan! Wer es hört, muß über mich lachen. Sie sprach ferner: Man sehe, wer dem Abraham zugesagt, daß Sara noch Kinder säugen wird! Nun habe ich ihm in seinem Alter einen Sohn geboren! Das Kind ward groß und entwöhnt, und Abraham machte ein großes Gastgebot an dem Tage, da Jizchak entwöhnt worden. Sara sah den Sohn der Mizrajitin Hagar, den sie dem Abraham geboren hatte, sein Gespötte treiben. Da sprach sie zu Abra-

וַיהוָה פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר׃ וַתַּהַר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֵּן לִזְקֻנָיו לַמּוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֹתוֹ אֱלֹהִים׃ וַיִּקְרָא אַבְרָהָם אֶת־שֶׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלַד־לוֹ אֲשֶׁר־יָלְדָה־לּוֹ שָׂרָה יִצְחָק׃ וַיָּמָל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנַת יָמִים כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים׃ לוי וְאַבְרָהָם בֶּן־מְאַת שָׁנָה בְּהִוָּלֶד לוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ׃ וַתֹּאמֶר שָׂרָה צְחֹק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כָּל־הַשֹּׁמֵעַ יִצְחַק־לִי׃ וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הֵינִיקָה בָנִים שָׂרָה כִּי־יָלַדְתִּי בֵן לִזְקֻנָיו׃ וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיִּגָּמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָדוֹל בְּיוֹם הִגָּמֵל אֶת־יִצְחָק׃ בשבת ג וַתֵּרֶא שָׂרָה אֶת־בֶּן־הָגָר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־יָלְדָה לְאַבְרָהָם מְצַחֵק׃ וַתֹּאמֶר

לְאַבְרָהָם גָּרֵשׁ הָאָמָה הַזֹּאת
וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִירַשׁ בֶּן־הָאָמָה
הַזֹּאת עִם־בְּנִי עִם־יִצְחָק׃ וַיֵּרַע
הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל
אוֹדֹת בְּנוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־
אַבְרָהָם אַל־יֵרַע בְּעֵינֶיךָ עַל־
הַנַּעַר וְעַל־אֲמָתֶךָ כֹּל אֲשֶׁר
תֹּאמַר אֵלֶיךָ שָׂרָה שְׁמַע בְּקֹלָהּ
כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא לְךָ זָרַע׃ ג ובשבת
ד וְגַם אֶת־בֶּן־הָאָמָה לְגוֹי
אֲשִׂימֶנּוּ כִּי זַרְעֲךָ הוּא׃ וַיַּשְׁכֵּם
אַבְרָהָם ׀ בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח־לֶחֶם וְחֵמַת
מַיִם וַיִּתֵּן אֶל־הָגָר שָׂם עַל־
שִׁכְמָהּ וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיְשַׁלְּחֶהָ וַתֵּלֶךְ
וַתֵּתַע בְּמִדְבַּר בְּאֵר שָׁבַע׃ וַיִּכְלוּ
הַמַּיִם מִן־הַחֵמֶת וַתַּשְׁלֵךְ אֶת־
הַיֶּלֶד תַּחַת אַחַד הַשִּׂיחִם׃
וַתֵּלֶךְ וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנֶּגֶד הַרְחֵק
כִּמְטַחֲוֵי קֶשֶׁת כִּי אָמְרָה אַל־
אֶרְאֶה בְּמוֹת הַיָּלֶד וַתֵּשֶׁב מִנֶּגֶד
וַתִּשָּׂא אֶת־קֹלָהּ וַתֵּבְךְּ׃ וַיִּשְׁמַע
אֱלֹהִים אֶת־קוֹל הַנַּעַר וַיִּקְרָא
מַלְאַךְ אֱלֹהִים ׀ אֶל־הָגָר מִן־
הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה־לָּךְ הָגָר
אַל־תִּירְאִי כִּי־שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל־
קוֹל הַנַּעַר בַּאֲשֶׁר הוּא־שָׁם׃
בשבת ה קוּמִי שְׂאִי אֶת־הַנַּעַר
וְהַחֲזִיקִי אֶת־יָדֵךְ בּוֹ כִּי־לְגוֹי גָּדוֹל
אֲשִׂימֶנּוּ׃ וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת־

ham: Jage diese Magd und ihren Sohn fort, denn der Sohn dieser Magd soll nicht mit meinem Sohne, nämlich mit Jizchak, erben. Dieses mißfiel in den Augen Abraham's, um seines Sohnes willen. Aber Gott sprach zu Abraham: Laß dir nicht bange sein um den Knaben und um deine Magd; was dir Sara sagen wird, gehorche, denn nur durch Jizchak soll dein Same genannt werden. Aber auch den Sohn der Magd will ich zu einem Volke machen, weil er dein Same ist. Da stand Abraham des Morgens früh auf, nahm Speise und einen Schlauch mit Wasser, gab es der Hagar, legte es nämlich auf ihre Schulter, wie auch das Kind, und schickte sie hinweg. Sie ging und verirrte sich in der Wüste Beer Scheba. Als das Wasser in dem Schlauche zu Ende war, warf sie das Kind unter einen von den Bäumen. Sie aber ging, setzte sich von Ferne, so weit wie ein Bogenschuß, denn sie sagte: Ich mag nicht zusehen, wenn das Kind stirbt. Sie saß also von Ferne, erhob ihre Stimme und weinte. Gott erhörte die Stimme des Knaben, und ein Engel Gottes rief der Hagar vom Himmel zu und sprach zu ihr: Was ist dir, Hagar? Fürchte dich nicht, denn Gott hat die Stimme des Knaben erhört, da wo er jetzt ist. Auf, nimm den Knaben und schließe ihn in deine Arme, denn ich will ihn noch zu einem großen Volke

machen! Da öffnete Gott ihre Augen, daß sie einen Brunnen sah. Sie ging also, füllte den Schlauch mit Wasser und ließ den Knaben trinken. Gott war mit dem Knaben, er wuchs heran, wohnte in der Wüste und ward ein Bogenschütze; er wohnte nämlich in der Wüste Paran und seine Mutter nahm ihm eine Frau aus dem Lande Mizrajim.

Es war um diese Zeit, da sprach Abimelech und sein Heerführer Phichol zu Abraham, wie folgt: Gott ist mit dir in Allem, was du thust. Nun schwöre mir bei Gott, daß du mir und meinen Kindern und Enkeln nicht falsch werden willst! Wie die Gewogenheit, welche ich dir erzeigt, so sollst du auch mir und dem Lande erzeigen, in welchem du dich aufgehalten hast. Abraham sprach: Ja, ich will schwören! Er stellte aber den Abimelech zur Rede wegen des Brunnens, den die Knechte Abimelech's geraubt hatten. Allein Abimelech sprach: Ich weiß nicht, wer dieses gethan hat, du hast mir auch nichts gesagt, und ich habe nichts davon erfahren außer heute. Abraham nahm Schafe und Rinder, gab sie dem Abimelech, und sie schloßen beide einen Bund. Abraham stellte sieben junge Schafe besonders. Da sprach Abimelech zu Abraham: Was bedeuten diese sieben jungen Schafe, welche du besonders gestellt hast? Jener antwortete: Daß du die

עיניה ותרא באר מים ותלך
ותמלא את־החמת מים ותשק
את־הנער: ויהי אלהים את־
הנער ויגדל וישב במדבר ויהי
רבה קשת: וישב במדבר פארן
ותקח־לו אמו אשה מארץ
מצרים: פ ר ובשבת ו
ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך
ופיכל שר־צבאו אל־אברהם
לאמר אלהים עמך בכל אשר־
אתה עשה: ועתה השבעה לי
באלהים הנה אם־תשקר לי
ולניני ולנכדי כחסד אשר־
עשיתי עמך תעשה עמדי ועם־
הארץ אשר־גרתה בה: ויאמר
אברהם אנכי אשבע: והוכח
אברהם את־אבימלך על־אדות
באר המים אשר גזלו עבדי
אבימלך: ויאמר אבימלך לא
ידעתי מי עשה את־הדבר הזה
וגם־אתה לא־הגדת לי וגם
אנכי לא שמעתי בלתי היום:
ויקח אברהם צאן ובקר ויתן
לאבימלך ויכרתו שניהם ברית:
ה ובשבת ז ויצב אברהם את־
שבע כבשת הצאן לבדהן:
ויאמר אבימלך אל־אברהם
מה הנה שבע כבשת האלה
אשר הצבת לבדנה: ויאמר כי

אֶת־שֶׁבַע כְּבָשֹׂת תִּקַּח מִיָּדִי
בַּעֲבוּר תִּהְיֶה־לִּי לְעֵדָה כִּי
חָפַרְתִּי אֶת־הַבְּאֵר הַזֹּאת׃ עַל־
כֵּן קָרָא לַמָּקוֹם הַהוּא בְּאֵר
שָׁבַע כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ שְׁנֵיהֶם׃
וַיִּכְרְתוּ בְרִית בִּבְאֵר שָׁבַע וַיָּקָם
אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ וַיָּשֻׁבוּ
אֶל־אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים׃ וַיִּטַּע אֵשֶׁל
בִּבְאֵר שָׁבַע וַיִּקְרָא־שָׁם בְּשֵׁם
יְהוָה אֵל עוֹלָם׃ וַיָּגָר אַבְרָהָם
בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים רַבִּים׃ פ

sieben Schafe von meiner Hand nehmen sollst, damit es mir zum Zeugniß diene, daß ich diesen Brunnen gegraben habe. Darum nannte man diesen Ort „Beer Scheba," denn allda hatten sie beide geschworen. Sie schloßen also einen Bund in Beer Scheba. Alsdann stand Abimelech und sein Heerführer Phichol auf, und kehrten in das Land Pelischtim zurück. Er pflanzte einen Wald in Beer Scheba und betete dort mit dem Namen des Ewigen, der ein Gott ist ewiger Zeiten. Abraham hielt sich im Lande Pelischtim lange Zeit auf.

חצי קדיש

למפטיר בפרשת פינחס.

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם
תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם
עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר
בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם׃
וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן
שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
לָאָיִל׃ וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים׃ וּשְׂעִיר־עִזִּים
אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם׃
מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ
וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם
כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה
לַיהוָה׃

Am ersten Tage des siebenten Monats sollt ihr heilige Verkündigung halten und keine Kunstarbeit verrichten, dieses soll euch ein Tag des Lärmblasens sein. Ihr habt dem Ewigen zu Ehren als ein ganzes Opfer zum angenehmen Geruch darzubringen: Einen Stier, einen Widder, sieben jährige Lämmer ohne Leibesfehler, dazu ihr Mehlopfer vom feinsten Mehle mit Oel eingerührt, drei Zehnttheile zum Stiere, zwei Zehnttheile zum Widder, ein Zehnttheil zu einem Lamme, und so zu allen sieben Lämmern. Einen Ziegenbock zum Sündenopfer, euch zu versöhnen; außer dem neumonatlichen Ganzopfer nebst seinem Mehlopfer, wie auch dem täglichen Ganzopfer nebst seinem Mehlopfer und dem zu beiden gehörigen Trankopfer nach ihrer Vorschrift, wird dieses dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch dem Feuer zu verzehren gegeben.

Beim Aufheben und Vorzeigen der Tora.

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד מֹשֶׁה׃ עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד׃ יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר׃

Dieses ist die Tora, welche Moscheh den Kindern Jisraels vorgelegt hat, die durch unmittelbaren Einfluß Gottes dem Moscheh überliefert wurde. Sie ist ein Baum des Lebens denjenigen, die fest an sie halten, und die ihr treu bleiben, werden glückselig. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Lehren friedlich. In ihrer Rechten liegt Unsterblichkeit, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will um die Aufrechthaltung seiner Gerechtigkeit, daß das Gesetz verbreitet und verherrlicht werde.

Vor der הפטרה wird dieses gesagt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת׃

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott, König der Welt, der Gefallen hat an ächten Propheten, und bewährt hat ihre Worte, die sie gesprochen in Wahrhaftigkeit.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק׃

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Gefallen hast an der Tora, und an Moscheh deinem Knechte, und an Jisrael deinem Volke, und an den Propheten der Wahrheit und des Rechtes.

הפטרה (בשמואל א׳ סימן א׳).

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן־הָרָמָתַיִם צוֹפִים מֵהַר אֶפְרָיִם וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן־יְרֹחָם בֶּן־אֱלִיהוּא בֶּן־תֹּחוּ בֶן־

Es war ein angesehener Mann zu Ramaßajim Zofim am Berge Ephraim, Namens Elkana, Sohn Jerucham's, Enkel Elihu's, Urenkel Tochu's und Ururenkel

des Zuf, der zwei Frauen hatte, von denen eine Channa, die andere Penina hieß. Penina besaß Kinder, Channa aber war kinderlos. Dieser Mann machte sich von Jahr zu Jahr aus seinem Wohnorte auf, um den Ewigen Zebaoth in Schiloh anzubeten und Opfer darzubringen, wo zwei Söhne Eli's, Chofni und Pinchas, Priester des Ewigen waren. Wenn nun der Tag erschien, daß Elkana opferte, dann gab er seiner Frau Penina, so wie all ihren Söhnen und Töchtern bestimmte Antheile; doch der Channa reichte er nur Einen Antheil mit sichtbarer Gemüthsbewegung, denn er liebte sie, aber der Ewige hatte ihren Mutterleib verschlossen. Ihre Neiderin Penina machte ihr nicht nur Verdruß, sondern auch den Kummer, daß sie ihr stürmisch laut vorwarf, der Ewige habe ihren Mutterleib verschlossen. Dies geschah von Jahr zu Jahr; so oft Channa mitzog in das Gotteshaus, so oft ward sie gekränkt von ihr — sie weinte und genoß nichts. Einst sprach ihr Mann Elkana zu ihr: Channa! warum weinest du? warum genießest du nichts? warum ist dein Gefühl beleidigt? bin ich dir nicht werther als zehn Kinder? Doch

צוּף אֶפְרָתִי׃ וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים
שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית
פְּנִנָּה וַיְהִי לִפְנִנָּה יְלָדִים
וּלְחַנָּה אֵין יְלָדִים׃ וְעָלָה
הָאִישׁ הַהוּא מֵעִירוֹ מִיָּמִים
יָמִימָה לְהִשְׁתַּחֲוֺת וְלִזְבֹּחַ
לַיהוָה צְבָאוֹת בְּשִׁלֹה וְשָׁם
שְׁנֵי בְנֵי־עֵלִי חָפְנִי וּפִנְחָס
כֹּהֲנִים לַיהוָה׃ וַיְהִי הַיּוֹם
וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה וְנָתַן לִפְנִנָּה
אִשְׁתּוֹ וּלְכָל־בָּנֶיהָ וּבְנוֹתֶיהָ
מָנוֹת׃ וּלְחַנָּה יִתֵּן מָנָה אַחַת
אַפָּיִם כִּי אֶת־חַנָּה אָהֵב
וַיהוָה סָגַר רַחְמָהּ׃ וְכִעֲסַתָּה
צָרָתָהּ גַּם־כַּעַס בַּעֲבוּר
הַרְּעִמָהּ כִּי־סָגַר יְהוָה בְּעַד
רַחְמָהּ׃ וְכֵן יַעֲשֶׂה שָׁנָה
בְשָׁנָה מִדֵּי עֲלֹתָהּ בְּבֵית
יְהוָה כֵּן תַּכְעִסֶנָּה וַתִּבְכֶּה
וְלֹא תֹאכַל׃ וַיֹּאמֶר לָהּ
אֶלְקָנָה אִישָׁהּ חַנָּה לָמֶה
תִבְכִּי וְלָמֶה לֹא תֹאכְלִי
וְלָמֶה יֵרַע לְבָבֵךְ הֲלוֹא
אָנֹכִי טוֹב לָךְ מֵעֲשָׂרָה בָּנִים׃

הרי"ש דגושה

וַתָּקָם חַנָּה אַחֲרֵי אָכְלָה
בְשִׁלֹה וְאַחֲרֵי שָׁתֹה וְעֵלִי
הַכֹּהֵן יֹשֵׁב עַל־הַכִּסֵּא עַל־
מְזוּזַת הֵיכַל יְהוָה׃ וְהִיא
מָרַת נָפֶשׁ וַתִּתְפַּלֵּל עַל־
יְהוָה וּבָכֹה תִבְכֶּה׃ וַתִּדֹּר
נֶדֶר וַתֹּאמַר יְהוָה צְבָאוֹת
אִם־רָאֹה תִרְאֶה ׀ בָּעֳנִי
אֲמָתֶךָ וּזְכַרְתַּנִי וְלֹא־תִשְׁכַּח
אֶת־אֲמָתֶךָ וְנָתַתָּה לַאֲמָתְךָ
זֶרַע אֲנָשִׁים וּנְתַתִּיו לַיהוָה
כָּל־יְמֵי חַיָּיו וּמוֹרָה לֹא־
יַעֲלֶה עַל־רֹאשׁוֹ׃ וְהָיָה כִּי
הִרְבְּתָה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי
יְהוָה וְעֵלִי שֹׁמֵר אֶת־פִּיהָ׃
וְחַנָּה הִיא מְדַבֶּרֶת עַל־
לִבָּהּ רַק שְׂפָתֶיהָ נָּעוֹת
וְקוֹלָהּ לֹא יִשָּׁמֵעַ וַיַּחְשְׁבֶהָ
עֵלִי לְשִׁכֹּרָה׃ וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ
עֵלִי עַד־מָתַי תִּשְׁתַּכָּרִין
הָסִירִי אֶת־יֵינֵךְ מֵעָלָיִךְ׃
וַתַּעַן חַנָּה וַתֹּאמֶר לֹא אֲדֹנִי
אִשָּׁה קְשַׁת־רוּחַ אָנֹכִי וְיַיִן
וְשֵׁכָר לֹא שָׁתִיתִי וָאֶשְׁפֹּךְ

Channa stand auf, nachdem man zu Schiloh gegessen und getrunken hatte — der Priester Eli saß eben auf einem Stuhle bei der Pfoste der heiligen Wohnung des Ewigen — denn sie war erbitterten Gemüths; so betete sie zu dem Ewigen und weinte immer fort. Sie that ein Gelübde und sprach: „Ewiger Zebaoth! Wenn Du das Elend deiner Magd ansehen, dich meiner erinnern, deiner Magd nicht vergessen und ihr einen männlichen Nachkommen schenken wirst, dann weihe ich ihn dem Ewigen für seine ganze Lebenszeit, und nie soll ein Scheermesser auf sein Haupt kommen!" Als sie noch fortfuhr, vor dem Ewigen zu beten, da ward Eli auf ihren Mund aufmerksam; denn Channa sprach in ihrem Innern, nur ihre Lippen regten sich, ihre Stimme aber war nicht hörbar, darum hielt sie Eli für betrunken. Und Eli redete sie an: Wie lange noch willst du deine Trunkenheit zur Schau tragen? Enthalte dich künftig des Weines! Aber Channa erwiederte und sprach: O nein, mein Herr! Ein schwermüthiges Weib bin ich wohl, aber dennoch habe ich weder Wein noch sonst etwas Berauschendes getrunken, mein Gemüth ergoß sich nur

vor dem Ewigen; halte deine Magd nimmer für eine verworfene Person, nur aus Übermaß meines Gefühls und meines Kummers habe ich bisher gesprochen. Eli entgegnete und sprach: So ziehe denn in Frieden! Der Ewige Jisrael's wird dir verleihen, was du von ihm erbeten hast. Jene sprach: Möge deine Dienerin ferner Gewogenheit in deinen Augen finden! — Worauf sie ihres Weges ging und wieder Speise genoß; auch zeigte ihr Aussehen keinen Kummer mehr. Nun machten sie sich des Morgens früh auf, warfen sich anbetend vor dem Ewigen nieder, kehrten dann zurück und kamen nach ihrer Heimath zu Rama. Elkana wohnte seiner Frau Channa bei, und der Ewige bedachte sie. Nach Ablauf der Zeit, daß sie schwanger geworden, gebar sie einen Sohn, den sie darum Schemuel (d. h. von Gott erbeten) nannte, denn (sie sagte): Ich habe ihn vom Ewigen erbeten! Als der Mann Elkana mit seiner ganzen Familie wieder hinzog, dem Ewigen das jährliche Opfer und was er sonst gelobte, darzubringen, ging Channa nicht mit, denn sie sagte zu ihrem Manne: Bis der Junge einmal entwöhnt sein wird, dann bringe ich ihn hin, daß er vor dem

אֶת־נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהוָה׃ אַל־
תִּתֵּן אֶת־אֲמָתְךָ לִפְנֵי בַּת־
בְּלִיָּעַל כִּי מֵרֹב שִׂיחִי וְכַעְסִי
דִּבַּרְתִּי עַד־הֵנָּה׃ וַיַּעַן עֵלִי
וַיֹּאמֶר לְכִי לְשָׁלוֹם וֵאלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל יִתֵּן אֶת־שֵׁלָתֵךְ
אֲשֶׁר שָׁאַלְתְּ מֵעִמּוֹ׃ וַתֹּאמֶר
תִּמְצָא שִׁפְחָתְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ
וַתֵּלֶךְ הָאִשָּׁה לְדַרְכָּהּ
וַתֹּאכַל וּפָנֶיהָ לֹא־הָיוּ־לָהּ
עוֹד׃ וַיַּשְׁכִּמוּ בַבֹּקֶר
וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי יְהוָה וַיָּשֻׁבוּ
וַיָּבֹאוּ אֶל־בֵּיתָם הָרָמָתָה
וַיֵּדַע אֶלְקָנָה אֶת־חַנָּה
אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרֶהָ יְהוָה׃ וַיְהִי
לִתְקֻפוֹת הַיָּמִים וַתַּהַר חַנָּה
וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ
שְׁמוּאֵל כִּי מֵיְהוָה שְׁאִלְתִּיו׃
וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה וְכָל־
בֵּיתוֹ לִזְבֹּחַ לַיהוָה אֶת־זֶבַח
הַיָּמִים וְאֶת־נִדְרוֹ׃ וְחַנָּה
לֹא עָלָתָה כִּי־אָמְרָה
לְאִישָׁהּ עַד־יִגָּמֵל הַנַּעַר
וַהֲבִאֹתִיו וְנִרְאָה אֶת־פְּנֵי

Ewigen erscheine und daselbst beständig bleibe. Darauf sprach ihr Gatte Elkana zu ihr: Thue, was deine Einsicht gut heißt; warte ab, bis du ihn wirst entwöhnt haben; fürwahr! der Ewige wird seine Bestimmung bekräftigen. — Die Frau wartete also ab — da sie ihren Sohn noch säugte — bis sie ihren Sohn entwöhnte. Sie nahm ihn aber gleich nach seiner Entwöhnung mit hinauf nebst drei Stieren, einem Epha Mehl und einem Schlauche Wein, und führte ihn in das Haus Gottes zu Schiloh, obwohl der Junge noch kindisch war. Nachdem die Eltern den Opferstier geschlachtet hatten, brachten sie den Knaben vor Eli, und sie sprach: Erlaube, mein Herr! bei deiner unsterblichen Seele, mein Herr! ich bin das Weib, die hier an deiner Seite gestanden, den Ewigen anzuflehen; diesen Knaben hier habe ich erfleht, denn der Ewige hat mir das gewährt, um was ich gebeten habe; aber eben darum auch verleihe ich ihn dem Ewigen; ja, so lange sein Dasein dauert, ist er dem Herrn verliehen! Worauf jener (Eli) sich vor dem Ewigen verneigte.

Channa erhob folgendes Gebet und sprach:

Froh wallt mein Herz zu dir, o Herr!

יְהוָה וְיָשַׁב שָׁם עַד־עוֹלָם׃
וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִישָׁהּ
עֲשִׂי הַטּוֹב בְּעֵינַיִךְ שְׁבִי עַד־
גָּמְלֵךְ אֹתוֹ אַךְ יָקֵם יְהוָה
אֶת־דְּבָרוֹ וַתֵּשֶׁב הָאִשָּׁה
וַתֵּינֶק אֶת־בְּנָהּ עַד־גָּמְלָהּ
אֹתוֹ׃ וַתַּעֲלֵהוּ עִמָּהּ כַּאֲשֶׁר
גְּמָלַתּוּ בְּפָרִים שְׁלֹשָׁה
וְאֵיפָה אַחַת קֶמַח וְנֵבֶל יַיִן
וַתְּבִאֵהוּ בֵית־יְהוָה שִׁלוֹ
וְהַנַּעַר נָעַר׃ וַיִּשְׁחֲטוּ אֶת־
הַפָּר וַיָּבִאוּ אֶת־הַנַּעַר אֶל־
עֵלִי׃ וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנִי חֵי
נַפְשְׁךָ אֲדֹנִי אֲנִי הָאִשָּׁה
הַנִּצֶּבֶת עִמְּכָה בָּזֶה
לְהִתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה׃ אֶל־
הַנַּעַר הַזֶּה הִתְפַּלָּלְתִּי וַיִּתֵּן
יְהוָה לִי אֶת־שְׁאֵלָתִי אֲשֶׁר
שָׁאַלְתִּי מֵעִמּוֹ׃ וְגַם אָנֹכִי
הִשְׁאִלְתִּהוּ לַיהוָה כָּל־
הַיָּמִים אֲשֶׁר הָיָה הוּא שָׁאוּל
לַיהוָה וַיִּשְׁתַּחוּ שָׁם לַיהוָה׃
וַתִּתְפַּלֵּל חַנָּה וַתֹּאמַר
עָלַץ לִבִּי בַּיהוָה רָמָה קַרְנִי

Mein Muth erhebet sich durch dich!
Frei spricht mein Mund Trotz meinen Feinden,
Denn deines Heils erfreu' ich mich!
Kein Heil'ger ist dem Ew'gen gleich,
Denn Niemand ist ja außer dir,
Es ist kein Hort wie unser Gott!
O sprecht nicht mehr mit kühnem Hochmuth,
Kein freches Wort entfahre eurem Mund!
Denn des Allwissens Herr ist Gott,
Er lenkt die Begebenheiten.
Wie der Bogen, brechen oft die Helden selbst,
Und die Gestürzten gürten sich mit frischer Kraft;
Die sonst geschwelgt, verdingen sich um's Brod,
Und die gedarbt, sind kummerlos;
Die nie gebar, wird Mutter siebenfach,
Die Kinderreiche — sie hat abgeblüht.
Der Ewige, er tödtet und belebt,
Er senkt in die Gruft, und läßt auferstehen;
Er, der Ewige, macht arm und reich,
Erniedrigt und erhöht.
Er richtet aus dem Staube den Gesunkenen auf,
Hebt aus dem Koth empor den Armen,
Ihn neben Fürsten hinzusetzen,
Und theilt Beiden zu, den Ehrensitz. —
Fürwahr! Der Erde Stützen sind des Ewigen,
Er setzte darauf die Welt;
Bewahrt da seiner Frommen Schritte,
Die Bösen schmachten hin in Dunkelheit,
Denn Menschenstärke hält nicht aus.
Der Ew'ge ist's! Ha! seine Widersacher, sie zerbersten!
Auf jeden schlägt, vom Himmel aus, den Donner er —

בַּיהוָה רָחַב פִּי עַל־אוֹיְבַי
כִּי שָׂמַחְתִּי בִּישׁוּעָתֶךָ׃ אֵין־
קָדוֹשׁ כַּיהוָה כִּי־אֵין בִּלְתֶּךָ
וְאֵין צוּר כֵּאלֹהֵינוּ׃ אַל־
תַּרְבּוּ תְדַבְּרוּ גְּבֹהָה גְבֹהָה
יֵצֵא עָתָק מִפִּיכֶם כִּי אֵל
דֵּעוֹת יְהוָה וְלֹא נִתְכְּנוּ
עֲלִלוֹת׃ קֶשֶׁת גִּבֹּרִים חַתִּים
וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ חָיִל׃ שְׂבֵעִים
בַּלֶּחֶם נִשְׂכָּרוּ וּרְעֵבִים חָדֵלּוּ
עַד־עֲקָרָה יָלְדָה שִׁבְעָה
וְרַבַּת בָּנִים אֻמְלָלָה׃ יְהוָה
מֵמִית וּמְחַיֶּה מוֹרִיד שְׁאוֹל
וַיָּעַל׃ יְהוָה מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׁיר
מַשְׁפִּיל אַף־מְרוֹמֵם׃ מֵקִים
מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים
אֶבְיוֹן לְהוֹשִׁיב עִם־נְדִיבִים
וְכִסֵּא כָבוֹד יַנְחִלֵם כִּי
לַיהוָה מְצֻקֵי אֶרֶץ וַיָּשֶׁת
עֲלֵיהֶם תֵּבֵל׃ רַגְלֵי חֲסִידָו
יִשְׁמֹר וּרְשָׁעִים בַּחֹשֶׁךְ יִדָּמּוּ
כִּי־לֹא בְכֹחַ יִגְבַּר־אִישׁ׃
יְהוָה יֵחַתּוּ מְרִיבָו עָלָו
בַּשָּׁמַיִם יַרְעֵם יְהוָה יָדִין

וְלוֹ קרי חֲסִידָיו קרי מְרִיבָיו קרי עָלָיו קרי

Der Ewige, er richtet alle Erden-
fernen,
Verleihet Sieg dem Könige, den er
gewählt,
Erhebet dessen Ruhm, den er gesalbt!

אַפְסֵי־אָרֶץ וְיִתֶּן־עֹז לְמַלְכּוֹ
וְיָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ׃

Nach der הפטרה werden diese ברכות gesagt.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott, König der Welt, Schutzfels aller Ewigkeiten, Rechtspfleger zu allen Zeiten, der allmächtig und wahrhaftig ist, der spricht und vollführt, der zusagt und hält; denn alle seine Aussprüche sind wahrhaft und gerecht.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם. שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק׃

Ja, wahrhaftig bist Du, Ewiger! unser Gott, und wahrhaft deine Aussprüche, und nicht eines deiner Worte kehrt in das Nichts zurück; denn Du bist ein allmächtiger, unwandelbarer König. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der allmächtig und wahrhaft ist in all seinen Aussprüchen.

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃

Erbarme dich über Zion; denn es ist die Burg unseres Lebens, und die betrübter Seele ist, stehe bei, bald, in unseren Tagen noch. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Zion erfreuet mit ihren Kindern.

רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ׃

Erfreue uns, Ewiger! durch Elijahu den Propheten, deinen Knecht, und durch das königliche Haus David's deines Gesalbten; möge er bald kommen und unser Herz erfreuen. Auf seinem Throne

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל כִּסְאוֹ

לֹא יֵשֵׁב זָר. וְלֹא־יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לּוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְעַל יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִקְדוּשָּׁה וְלִמְנוּחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת. עַל הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ. יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

sitze kein Fremder, kein Anderer nehme seine Würde ein; denn bei deinem heiligen Namen hast Du es ihm zugeschworen, daß nie sein Licht erlöschen werde in Ewigkeit. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Schild David's!

Ob der Gotteslehre, ob dem Gottesdienste, ob den Propheten und (ob diesem Sabbath und) ob diesem Tage des Gedächtnisses, den Du, Ewiger, unser Gott! uns gegeben (am Sabbath: zur Heiligung und zur Ruhe) zur Ehre und zur Verherrlichung — ob diesen allen, Ewiger, unser Gott! danken wir dir und preisen dich; gepriesen werde dein Name im Munde aller Lebenden für immer und in Ewigkeit. Dein Wort ist wahrhaft und unwandelbar. Gebenedeiet seist Du, Ewiger, König des Weltalls! der Du geheiligt hast (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

Am Sabbath wird nach der הפטרה dieses gebetet.

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיַּעְתָּא דִשְׁמַיָּא. וּבַרְיוּת גּוּפָא. וּנְהוֹרָא מַעַלְיָא: זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוּק. וְדִי לָא יִבְטוּל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא: לְמָרָנָן וְרַבָּנָן חֲבוּרָתָא קַדִּישָׁתָא. דִּי בְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלָּה. וּלְרֵישֵׁי גַלְוָתָא. וּלְרֵישֵׁי

Vom Himmel werde beschieden Befreiung, Gunst, Gnade, Erbarmen, Lebensdauer, reichliche Nahrung, himmlische Obhut, körperliche Gesundheit und heilsame Erleuchtung, eine lebenskräftige und dauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, für die nie schwinde und nie untergehe der hohe Sinn der heiligen Lehre — unsern Meistern, Lehrern der frommen Gemeinden, im Lande Jisrael's und in Babel, den Vorgesetzten zur Verkündigung des göttlichen Wortes, den Häuptern

Gebet

für das Wohl

Sr. Maj. des **Kaisers**, Ihrer Maj. der **Kaiserin**, des ganzen Kaiserhauses, der Behörden und des Vaterlandes.

Herr der Welt und König der Könige, dessen Reich sich erstreckt über Alles im Himmel und auf Erden, der Du den Sterblichen hast mitgetheilt von dem Glanze deiner Majestät! Segne aus der Fülle deiner himmlischen Gnade unsern erhabenen

Kaiser

Ferdinand den Ersten!

Verleihe Ihm Kraft, Gesundheit und langes Leben, gib allen seinen Unternehmungen zum Heile seiner Völker deinen Schirm und deinen Beistand!

תפלה

בעד שלום

המלך והמלכה יר"ה, ושלום זרע המלוכה, ויועצי המלך, ושלום ארצות ממשלתו.

אֵל עוֹלָם מֶלֶךְ מְלָכִים. הַמּוֹשֵׁל בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת. אֲשֶׁר אָצַלְתָּ מֵהוֹד הֲדַר מַלְכוּתְךָ עַל בְּנֵי תְמוּתָה. פְּתַח אוֹצַר בִּרְכַּת שָׁמֶיךָ. וּמְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לַאֲדוֹנֵנוּ הַמְּרוֹמָם

קייזער

פֶּערדינַאנד הָרִאשׁוֹן

חַזְּקֵהוּ וְאַמְּצֵהוּ וְהַאֲרֵךְ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו. הַצְלִיחֵהוּ בְּכָל דְּרָכָיו. תְּמוֹךְ אֲשׁוּרָיו בְּכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה לִדְרוֹשׁ טוֹב לְעַם הַחוֹסִים בְּצִלּוֹ:

Für Sabbath.

der zerstreuten Glaubensbrüder, den Vorstehern der Schulen und den Stiftern des Friedens, allen ihren Jüngern und Schülern und allen, die das heilige Gesetz verbreiten. Der Weltregent segne sie, lasse ihr Leben fruchtbringend, ihre Tage viel und ihr Dasein verlängert werden. Er schütze und schirme sie vor jedem Uebel und vor jedem Mißgeschicke. Der himmlische Gebieter sei ihr Schutz zu jeder Zeit und Stunde. Amen.

O, möge vom Himmel beschieden werden Befreiung, Gunst, Gnade, Erbarmen, langes Leben, reichliche Nahrung, himmlische Obhut, körperliche Gesundheit und heilsame Erleuchtung; eine lebenskräftige und dauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, der nichts schwinde und nichts untergehe vom hohen

מְתִיבָתָא. וּלְדַיָּנֵי דְבָבָא. לְכָל תַּלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל מַן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יַתְהוֹן. יַפִּישׁ חַיֵּיהוֹן. וְיַסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָא לִשְׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל עָקָא. וּמִן כָּל מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא. יְהֵי בְסַעְדְּהוֹן. כָּל זְמַן וְעִדָּן וְנֹאמַר אָמֵן:

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיַּעְתָּא דִשְׁמַיָּא. וּבַרְיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוּק. וְדִי לָא יִבְטוּל

בָּרֵךְ נָא הָאֵל. הַגְּבִירָה הַמְפוֹאָרָה הַמַּלְכָּה

מַארִיאַ אַננאַ קַארָאלִינַא

וְכָל נִטְעֵי נַעֲמָנִים זֶרַע הַמְּלוּכָה: גַּם יוֹעֲצֵי הַמֶּלֶךְ אַנְשֵׁי סוֹדוֹ. וְכָל הָעוֹמְדִים עַל פְּקוּדָּתוֹ בְּרוּכִים יִהְיוּ לַיְיָ. רוּחַ חָכְמָה עֵצָה וּגְבוּרָה

Segne und erhalte unsere erhabene

Kaiserin

Maria Anna Carolina

und

die sämmtlichen Sprößlinge des erlauchten Kaiserhauses.

Segne die Minister, Räthe und alle Behörden, gib ihnen

Für Sabbath.

מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא: לְכָל קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין. רַבְרְבַיָּא עִם זְעֵרַיָּא. טַפְלָא וּנְשַׁיָּא: מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יַתְכוֹן. יַפִּישׁ חַיֵּיכוֹן. וְיַסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָּא לִשְׁנֵיכוֹן. וְתִתְפָּרְקוּן וְתִשְׁתֵּזְבוּן. מִן כָּל עָקָא. וּמִן כָּל מַרְעִין בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵי בְסַעְדְּכוֹן. כָּל זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת כָּל הַקָּהָל הַקָּדֹשׁ הַזֶּה. עִם כָּל קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ. הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמְּיַחֲדִים בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת לִתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה. וּפַת לָאוֹרְחִים. וּצְדָקָה לַעֲנִיִּים. וְכָל מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם. וְיָסִיר מֵהֶם כָּל מַחֲלָה. וְיִרְפָּא לְכָל גּוּפָם. וְיִסְלַח לְכָל עֲוֹנָם. וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. עִם כָּל יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם וְנֹאמַר אָמֵן: תפלה למלכות יר"ה.

Sinne der heiligen Lehre — dieser ganzen frommen Gemeinde, den Vornehmsten und den Geringsten, den Kindern und den Weibern. Der Weltregent segne euch, und lasse euer Leben fruchtbringend, euere Tage viel und euer Dasein verlängert werden. Er schütze und schirme euch vor jedem Uebel und vor jedem Mißgeschicke. Der himmlische Gebieter sei euer Schutz zu jeder Zeit und Stunde. — Amen!

Er, der unsere Urväter Abraham, Jizchak und Jakob gesegnet hat, der segne diese ganze fromme Gemeinde und alle andern frommen Gemeinden; sie, ihre Weiber, ihre Söhne, ihre Töchter und alle ihre Angehörigen. Er segne diejenigen, welche der Andacht Bethäuser weihen, so wie jene, welche dahin kommen zu beten; er segne diejenigen, welche Lichter zur Beleuchtung und Wein zum Kidusch und Habdalah [1]), Brod den Wanderern und Almosen den Armen spenden, so wie alle, welche das Gemeinwesen gewissenhaft verwalten. Der Heilige, Hochgelobte vergelte ihnen nach ihrem Verdienste, wende ab von ihnen jede Krankheit, heile ihre körperliche Gebrechlichkeit, vergebe alle ihre Sünden und verleihe Segen und Glück allen ihren Unternehmungen, wie auch allen Brüdern in Jisrael. Amen.

1) Wein zum Segensspruch beim Ein- und Ausgange des Sabbaths und der Feiertage

Kraft und Einsicht, daß sie ihren Beruf zum Heile der Gesammtheit erfüllen.

Wende in deiner Barmherzigkeit von unserem Vaterlande, von dieser Stadt und allen ihren Bewohnern jegliches Unheil ab, jegliche Krankheit und Plage, jegliche Gefahr und Unruhe, auf daß Segen und Gedeihen, Friede und Ruhe herrsche im Lande und in unserer Mitte.

Also sei es dir wohlgefällig. — Amen!

עֲלֵיהֶם תָּנוּחַ. לְמַעַן יִשְׁמְרוּ אֶת מִשְׁמַרְתָּם לַעֲשׂוֹת הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר לְכָל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.

אָנָּא הָאֵל! הָסֵר נָא בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים מִיּוֹשְׁבֵי הָעִיר הַזֹּאת וּמִכָּל שׁוֹכְנֵי אַרְצֵנוּ. כָּל חֳלִי וְכָל מַדְוֶה. כָּל נֶגַע וְכָל פֶּגַע רָע. יִפְרֶה יֶשַׁע וְיִפְרַח שָׁלוֹם בְּאַרְצֵנוּ. וְשֹׂבַע שְׂמָחוֹת יִשְׁכּוֹן בְּקִרְבֵּנוּ.

כֹּה יוֹסִיף יְיָ וְכֹה יִתֵּן. אָמֵן.

סדר תקיעות שופר

נק"ק אומרים מזמור זה ז' פעמים קודם תקיעת שופר.

מז לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי־יְיָ עֶלְיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: יַדְבֵּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהֵב סֶלָה: עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמֵּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ זַמֵּרוּ: כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: מָלַךְ אֱלֹהִים עַל גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב ׀ עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מָגִנֵּי־אֶרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

תחנה לתוקע קודם התקיעות

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי אלהי השמים ואלהי הארץ אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא שתשלח לי המלאכים הקדושים והטהורים נאמנים משרתים ונאמנים בשליחותם חפצים ורצוים לזכות את ישראל ואת המלאך הגדול (פצפ"ציה) הממונה להוציא זכיותיהן של ישראל בעת שתוקעים היום בשופר ואת המלאך הגדול (תש"בש) הממונה להשמיע זכיותיהן של ישראל ולהבעית השטן בתקיעתם ואת השרים הגדולים הממונים על השופר (אנקת"ם) (פסת"ם) ומלאכים הגדולים (הדרני"אל וסנדל"פון) הממונים על תקיעתנו המעלים את תקיעתנו לפני כסא כבודך ואת המלאך (שמשי"אל) הממונה

על התרועה ואת המלאך (פרס"טא) הממונה על קשר"ק להיותם מזומנים בשליחותם להעלות תקיעתנו לפני הפרוכת ולפני כסא כבודך והמלא על עמך ישראל ברחמים ותכנס להם לפנים משורת הדין ותנהג עם בניך במדת רחמים ותעלה תקיעתנו לפני כסא כבודך והסתכל באפרו של יצחק הצבור על גבי המזבח וזכור לנו היום עקדתו של יצחק כי אל מלך נאמן וזוכר הברית אתה, ברוך זוכר הברית:

העתק משל"ה צריך התוקע לכסות השופר בשעת הברכה ובין כל סי' וסי'. ב"ח:

צריך לומר קודם התקיעה דמיושב אלו פסוקים כדי למתק הדינים:

קוֹלִי שָׁמָעְתָּ אַל תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרַוְחָתִי לְשַׁוְעָתִי: (איכה ג' נ"ו)

רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ: (תהלים קי"ט ק"ס)

עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל יַעַשְׁקֻנִי זֵדִים: (תהלים קי"ט קכ"ב)

שָׂשׂ אָנֹכִי עַל אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: (תהלים קי"ט קס"ב)

טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: (תהלים קי"ט ס"ו)

נִדְבוֹת פִּי רְצֵה נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: (תהלים קי"ט ק"ח)

ואחר אלו הפסוקים יאמר תפלה זו:

יהי רצון מלפניך ה' אלהי אלהי המשפט שעתה יהיה עת רצון לפניך ותקרע ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים כל המסכים אשר הם מבדילין בינך ובין עמך ישראל היום הזה והעבר מלפניך כל המשטינים והמקטריגים על עמך ישראל. סתום פה שטן ואל ישטין עלינו כי אליך תלויות עינינו. ארוממך אלהי המלך אלהי המשפט שמע קול תפלות ותרועות עמך ישראל היום ברחמים אמן:

ומתחיל התוקע הברכות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

שב

יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שתקיעות ק"ש"ר"ק שאנחנו תוקעים היום תעשה ממנה עטרה על יד הממונה שרשי"ה להיות עולה ולישב בראש אלהי ויעשה עמנו אות לטובה וימלא עלינו רחמים. ברוך בעל הרחמים:

תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:

שב

יהי רצון מלפניך ה׳ אלהי ואלהי אבותי שתקיעות ק״ש״ק שאנחנו תוקעים היום תהא מרוקמת על היריעה על יד הממונה טרטיא״ל כשם שקבלת על יד אליהו זכור לטוב וישו״ע שר הפנים ושר מטטרו״ן והמלא עלינו רחמים. ברוך בעל הרחמים:

תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה גדולה:

ובכן יהי רצון מלפניך ה׳ אלהינו ואלהי אבותינו שיעלו אלו המלאכים היוצאים מן השופר ומן התקיעה ומן השברים ומן התרועה ומן ק״ש״ר״ק ומן ק״ש״ק ומן ק״ר״ק לפני כסא כבודך וימליצו טוב בעדינו לכפר על כל חטאתינו:

ואח״כ מתחיל הש״ץ בקול רם אשרי העם וגו׳. ובשבת אין אומרים:

אַשְׁרֵי הָעָם יֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן:

*) אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:

*) Die Uebesetzung von אַשְׁרֵי siehe Seite 2.

מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ
יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־
מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃
רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־
כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי
וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

Der Vorbeter beim Zurücktragen der Tora.

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Alles lobe des Ewigen Namen! denn sein Name allein ist hocherhaben.

והקהל עונים הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

(Die Gemeinde.) Seine Majestät überstrahlt Erde und Himmel. Er hebet seines Volkes Glück, den Ruhm aller seiner Lieblinge, sie, die Sprossen Jisraels, seines ihm verwandten Volkes. Hallelujah.

Am Sabbath wird das unten stehende מזמור לדוד gesagt.

כד לְדָוִד* מִזְמוֹר לַייָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי הוּא עַל יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי יַעֲלֶה בְהַר יְיָ וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃ נְקִי כַפַּיִם

(Psalm 24.) Psalm Davids. Des Ewigen ist die Erde und was sie füllt, die Welt und ihre Bewohner. Er hat an Meeren sie gegründet, und sie an Strömen fest gesetzt. Wer darf den Berg des Herrn besteigen? wer stehen auf seiner heiligen Stätte? — Wer

*) כט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַייָ בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַייָ כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַייָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים׃ קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר׃ קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְיָ אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃ וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים׃ קוֹל־יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ׃ קוֹל יְיָ יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד׃ יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

*) Die Uebersetzung vom 29. Psalm siehe Seite 15.

וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשׁוֹ וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה׃ יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים ׀ רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃

reiner Hände und lauteren Herzens, der nie zur Falschheit seine Seele trägt, und nie dem Truge zugeschworen. Er empfängt Segen vom Ewigen und Tugendlohn von dem Gotte seines Heils. Also ist sein aufstrebendes Geschlecht — so Jakob's — die dein Antlitz suchen. — Erhebet, Pforten, euere Häupter empor; erhebet euch, ewige Thore! daß einziehe der König der Herrlichkeit. — Wer ist der König der Herrlichkeit? — Gott ist's, der Mächtige und Starke — Gott, der Starke in Schlachten. Erhebet, Pforten, euere Häupter empor; erhebet euch, ewige Thore! daß einziehe der König der Herrlichkeit. — Wer ist der König der Herrlichkeit? Gott Zebaoth ist der König der Herrlichkeit — Selah!

Beim Hineinstellen der Tora in die heilige Lade.

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה יְיָ לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל תַּעֲזוֹבוּ׃ עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ ׀ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

Als die Lade niedergesetzt war, sprach Moscheh: „Ruhe nunmehr, o Ewiger! unter der Menge der Tausende Jisraels! Ziehe ein, o Herr! in deinen Ruhesitz — Du und die Lade deiner Herrlichkeit. Laß Tugend deine Priester kleiden, laß deine Lieblinge frohlocken. Deines Knechtes David willen, verweigere nicht, was dein Gesalbter flehet. — Eine heilsame Lehre habe ich euch gegeben, verlaßt nicht mein Gesetz. — Sie ist ein Baum des Lebens denjenigen, die fest an sie halten, und die ihr treu bleiben, werden glückselig. Ihre Wege sind Wege der Wonne und ihre Bahn ist friedlich. Führe uns zu dir zurück, o Ewiger! damit wir zu dir kehren; erneuere unsere Tage, gleich jenen der glücklichen Vorzeit.

תפלת מוסף

תפלה לש"ץ תמצא בתחלת המחזור

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָּא וּלְעֵילָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

כי שם יי אקרא הבו גדל לאלהינו׃
*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה.

*) Die Uebersetzung von אדני שפתי bis זכר ליציאת מצרים siehe Seite 26 — 29.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל־כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ. וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל־כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן־פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ. וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ. וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדָּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ. וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ. בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ. יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן. שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ. גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה

Ach! unserer Sünden willen sind wir vertrieben aus unserem Lande, verbannt von unserem Erdreiche hinweg, und wir können nicht unsere Pflicht erfüllen in dem von dir erwählten Tempel, in jenem großen und heiligen Wohnsitze, der deinen Namen geführt, wegen der Gewalt, welche entzügelt eindrang in dein Heiligthum. Möge es dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott! Gott unserer Urväter! allbarmherziger König! dich unser und deines Heiligthumes wieder liebreich anzunehmen, aus der Fülle deiner Barmherzigkeit. O, erbaue es bald wieder, und vergrößere seine Herrlichkeit. Unser Vater! Unser König! enthülle den Glanz deiner Herrschaft über uns,

וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ. לְעֵינֵי כָּל־חָי. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה. וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה. כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ. עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ. מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כָּאָמוּר:

לשבת וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ: זֶה קָרְבַּן שַׁבָּת וְקָרְבַּן הַיּוֹם כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה

erscheine und erhebe dich über uns vor den Augen aller Lebenden, vereine unsere Zerstreuten aus den Völkern, und sammle unsere Versprengten wieder aus den fernsten Gegenden der Erde. Bringe uns nach Zion, deiner Residenz in Jubel, und nach Jeruschalajim, deinem heiligen Tempel, zur ewigen Freude! Dort wollen wir unsere Pflichtopfer zubereiten, die täglichen Opfer nach ihrer Ordnung, und die Zugabsopfer nach ihrer Vorschrift; auch die Zugabsopfer (dieses Sabbaths und die Zugabsopfer) dieses Tages des Andenkens wollen wir zubereiten und dir in Liebe darbringen, nach dem Geheiße deines Willens, wie Du uns vorgeschrieben hast in deiner Lehre, durch Moscheh deinen Knecht, wie er es aus dem Munde deiner Herrlichkeit vernommen, welches also lautet:

(Am Sabbath.) „Am Sabbathtage (opfert) einjährige Lämmer zwei ohne Fehler, und zwei Zehnttheil feines Mehl als Opfergabe mit Oel eingerührt, nebst dem dazu bestimmten Trankopfer. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbath, außer dem täglichen Ganzopfer und dem dazu gehörigen Trankopfer.“ Dieses ist die Vorschrift für das Sabbathopfer, jene für das heutige lautet also:

„Am ersten Tage des siebenten Monats sollt ihr heilige Verkündigung halten, und

keine Kunstarbeit verrichten; dieser soll euch ein Tag des Lärmblasens sein. Ihr habt dem Ewigen zu Ehren, als Ganzopfer zum angenehmen Geruche darzubringen: einen jungen Stier, einen Widder, sieben einjährige Lämmer ohne Leibesfehler." Dazu ihr Mehl= und Trankopfer nach der Vorschrift, drei Zehntel zum Stiere, zwei Zehntel zum Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe, Wein zum Trank=opfer, zwei Böcke zur Versöhnung und die zwei täglichen Opfer nach der Vorschrift. „Außer dem neumondlichen Ganzopfer und dessen Mehl=opfer, und außer dem täglichen Ganzopfer und dessen Mehl=opfer, nebst den zu beiden gehörigen Trankopfern nach Vorschrift, wird dieses zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren, dem Feuer zu verzehren gegeben."

(Am Sabbath.) Sie freuen sich deiner Herrschaft, die den Sabbath beobachten, und ihn eine Seligkeit nennen. Einem Volke, das den siebenten Tag heiliget, wird allgemein der Vollgenuß und die Wonne deiner Güte zu Theil; denn den siebenten Tag zeichnetest Du wohlgefällig aus, heiligtest ihn, und nanntest ihn den Anmuthigsten der Tage, zum Andenken der ersten Schöpfung.

Uns liegt es ob, den Herrn des Weltalls zu preisen, den Hervorbringer der Schöpfung zu verherrlichen, daß er uns nicht den Heidenvölkern ein=

לָכֶם. כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ. יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד. אַיִל אֶחָד. כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה. תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדֻבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם: מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ:

לשבת יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג. עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים. אוֹתוֹ קָרָאתָ. זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת

verleibt, und uns nicht den niedrigen Kasten [1]) gleichgestellt hat; daß er uns nicht mit ihnen gleiche Bestimmung gegeben, und uns ein besseres Ziel, als jener Menge gesetzt; denn wir knieen hin, werfen uns nieder, und beten an, den König aller Könige, den hochgelobten Heiligsten, der die Himmel ausgespannt, und die Erde gegründet. Der Thron seiner Herrlichkeit ist oben im Himmel, die Residenz seiner Allmacht in unermeßlichen Höhen. Er allein ist unser Gott, sonst keiner. Wahrlich! unser Weltherrscher ist Er — sonst Niemand. So heißt es auch in seiner heiligen Lehre: Erkennet also, und nehmet wohl zu Herzen, daß der Ewige, er allein die Allmacht sei, oben im Himmel und unten auf Erden — keiner sonst.

Darum hoffen wir auf dich, Ewiger, unser Gott! bald die Herrlichkeit deiner Allmacht zu schauen, daß die Gräuel von der Erde verbannt, und die Götzen ausgerottet werden; daß die Welt vervollkommnet werde durch das Reich des Allmächtigen, alle Kinder des Fleisches deinen Namen an=

וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ. כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ. לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת

1) Siehe Anmerkung Seite 36.

rufen, und alle Frevler der Erde sich zu dir wenden. Mögen alle Weltbewohner erkennen und einsehen, daß zu dir allein jedes Knie sich beugen, jede Zunge schwören müsse. Vor dir, Ewiger! unser Gott! werden sie dann hinknieen, niederfallen, die Hoheit deines Namens verherrlichen, vereint das Joch deiner Herrschaft freudig aufnehmen, und Du wirst nun für ewige Zeiten ihr Herrscher sein; denn dein ist das Reich, für Ewigkeiten wirst Du in Herrlichkeit regieren.

So wie es deine heilige Lehre ausdrückt: „Der Ewige wird immer und ewig regieren.“ (2. M. 15, 18.) Ferner heißt es: „Man schauet kein Unglück für Jakob, man sieht kein Elend für Jisrael, der Ewige, sein Gott, ist mit ihm, des Königs Neigung ist für ihn.“ (4. M. 23, 26.) Auch heißt es: „Da ward er König über Jeschurun, als sich die Häupter des Volkes versammelten, vereint mit den Stämmen Jisraels.“ (5. M. 33, 5.) Und in den dir geweihten Gesängen heißt es: „Des Ewigen ist das Reich, er herrschet über die Völker.“ (Psalm 52, 29.) Ferner: „Der Herr ist König, geschmückt in Majestät, geschmückt ist der Ewige, mit Macht gerüstet; nun steht fest die Welt gegründet, und wanket nimmer.“ (Psalm 93, 1.) Auch

אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל. כִּי־לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עוֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב. וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל. יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ. וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ. בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם. יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה. וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר. אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:

heißt es: „Erhebt das Haupt, ihr Thore, erweitert die ewigen Pforten, laßt ihn einziehen, den König des Ruhmes! — Wer ist der König des Ruhmes? Der Herr, der mächtig ist und siegreich. Der Herr ist Siegesheld! — Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erweitert die ewigen Pforten! laßt ihn einziehen, den König des Ruhmes! — Wer ist der König des Ruhmes? Gott, des Weltalls Herr! Er ist der König des Ruhmes — Selah!" (Ps. 24. 6—9.) Durch deine Diener, die Propheten, ward Folgendes verzeichnet: „So spricht der Ewige, Jisrael's König und sein Erlöser, der Herr der Heerschaaren: Ich bin der Erste, ich der Letzte, und außer mir ist keine Gottheit." (Jes. 44, 6.) Ferner: „Erretter werden hinauf wallen auf Zions Berg, um zu richten das Gebirg Esaw's, und das Reich wird des Herrn sein." (Obadjah 1, 21.) So heißt es auch: „Einst wird der Ewige als König der ganzen Erde anerkannt, da wird der Ewige einig und sein Name einig sein." (Sach. 14, 9.) Und in deiner Lehre steht der Ausruf: „Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!" (5. M. 6. 4.)

וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים ׀ רָאשֵׁיכֶם. וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם. וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד. יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים ׀ רָאשֵׁיכֶם. וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם. וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד. יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת. אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן. וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו. וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ ׀ אֶחָד:

Unser Gott und Gott unserer Vorfahren! herrsche über das ganze Weltall in deiner Herrlichkeit, erhebe dich ob der ganzen Erde in deiner Majestät, und erscheine im Lichtglanze deines höchsten Triumphes über alle deine Weltbewohner hienieden; damit jedes Werk erkenne, daß Du sein Meister, und jedes Geschöpf begreife, daß Du sein Schöpfer bist; dann wird Alles, was Odem hat, ausrufen: „Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König; und sein Reich umfaßt das All." (Am Sab.: Unser Gott und Gott unserer Vorfahren! zeige Wohlgefallen an unserem Ruhetage.) Heilige uns durch deine Gebote, und verleihe uns die in deiner Lehre verheißene Bestimmung, erquicke uns durch deine Allgüte, erfreue uns durch dein Heil. (Am Sab.: Laß uns, Ewiger, unser Gott! in Liebe und Wohlwollen deinen heiligen Sabbath zu Theil werden, daß Jisrael, die deinen Namen heiligen, in ihm Ruhe finden.) Läutere unser Herz, dich in Wahrheit anzubeten; denn Du bist ein Gott der Wahrheit, und deine Verheißung ist Wahrheit und ewig unwandelbar. Gepriesen seist Du, Ewiger! König der ganzen Erde! der Du heiligest (den Sabbath,) Jisrael und den Tag des Andenkens.

Du gedenkest jedes Ereigniß der Vorwelt, Du erinnerst dich aller Geschöpfe der Urzeit;

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלוֹךְ עַל כָּל־־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ. עַל־כָּל־־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ. יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:

לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ.

לשבת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ. וְיָנוּחוּ־־בוֹ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ:

וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים | אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם. וּפוֹקֵד כָּל־־יְצוּרֵי קֶדֶם.

enthüllt sind vor dir alle Heimlichkeiten und die Menge der Geheimnisse, die von Anbeginn gewesen; Vergessenheit findet nicht Statt vor dem Throne deiner Herrlichkeit, nichts bleibt deinen Augen verborgen. Du gedenkest jede That, ja dir entgeht keine einzige Regung, alles ist offenbar und bekannt vor dir, Ewiger, unser Gott! Du durchschauest und blickest bis an das Ende aller Zeitalter. So führst Du herbei den Zeitpunkt der Erinnerung, um heimzusuchen jeden Geist und Körper, um in's Andenken zu bringen die mannigfaltigen Handlungen und das innere Streben der zahllosen Wesen. Von Anbeginn hast Du dieses angedeutet, in der Vorzeit schon dieses dargethan. Mit diesem Tage begann deine Schöpfung, er ist daher ein Andenken an den ersten Welttag; nun blieb er festgesetzt für Jisrael, ein Gerichtstag vom Gotte Jakob's. Da ergehet über die Länder der Spruch, welches zum Kriege, welches zum Frieden, welches zur Noth, welches zum Ueberfluße bestimmt ist. Auch über die Geschöpfe wird verhängt, sie dem Leben oder dem Tode zu weihen; wer wird nicht erwähnt an diesem Tage? Die Anregung jedes Gedankens

לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת. וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית. כִּי אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחַד מִמֶּךָּ. הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ. לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית. מֵרֵאשִׁית כָּזֹאת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא. מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵיזוֹ לַחֶרֶב וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵיזוֹ לָרָעָב. וְאֵיזוֹ לָשֹׂבַע. וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת. מִי לֹא נִפְקַד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי־זֵכֶר כָּל־

kömmt vor dich, das Wirken eines jeden Menschen und die Befolgung seines Berufes, Jedermanns Handlungen und Schritte, und das Dichten, Denken, Treiben und Streben der Erdensöhne. Heil dem Manne, der dich nie vergißt, dem Menschensohne Heil! der fest sich an dir hält. Gewiß! jene, die dir nachstreben, werden nie straucheln, und die auf dich vertrauen, werden nie zu Schanden kommen; denn die Erinnerung an alle Werke kommt vor dich, und Du untersuchest die Handlungen Aller. Auch des Noach warst Du in Liebe eingedenk, und gedachtest seiner in der Verheißung des Heils und der Erbarmung, als Du die Sündfluth brachtest, um alle Geschöpfe zu verderben wegen ihrer Lasterthaten, da kam auch sein Andenken vor dich, Ewiger, unser Gott! und so wuchs seine Nachkommenschaft an wie Staub der Erde, und seine Sprößlinge wie Sand am Meere, wie es in deiner Lehre verzeichnet ist: „Gott dachte an Noach, an alles Thier und an alles Vieh, welches mit ihm in der Arche war, und der

הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה
אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת
מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת
אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי
מַעַלְלֵי אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ ׀
שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָּ וּבֶן־אָדָם
יִתְאַמֶּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ
לְעוֹלָם לֹא יִכָּשֵׁלוּ. וְלֹא
יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים
בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים
לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ
מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם ׀ אֶת־נֹחַ
בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ
בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים.
בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל ׀
לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רוֹעַ
מַעַלְלֵיהֶם. עַל כֵּן זִכְרוֹנוֹ
בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.
לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת
תֵּבֵל. וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם:
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיִּזְכֹּר
אֱלֹהִים ׀ אֶת־נֹחַ. וְאֵת כָּל־
הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה. וַיַּעֲבֵר

Herr führte einen Wind über die Erde, und die Gewässer legten sich." (1. M. 8, 1.) Ferner: „Gott hörte ihr Jammern, und der Herr gedachte seines Bundes mit Abraham, Jizchak und Jakob." (2. M. 2, 25.) Ferner: „Ich werde gedenken meines Bundes mit Jakob, auch meines Bundes mit Jizchak und meines Bundes mit Abraham eingedenk sein, und werde das Land bedenken." (3. M. 25, 42.) In den dir geweiheten Lobgesängen lautet es, wie folgt: „Ein Andenken stiftet er seinen Wundern, der Gnädige, der Barmherzige, der Ewige!" (Psalm 111, 4.) Ferner: „Seinen Frommen gibt er Nahrung, denkt ewig seines Bundes." (Das. 111, 5.) Ferner: „Er gedachte ihnen seines Bundes, und änderte seinen Rathschluß nach der Fülle seiner Güte." (Das. 104, 6.) Durch deine Diener, die Propheten, wird verkündigt: „Gehe hin und rufe laut in die Ohren Jeruschalajim's: So spricht Gott: Ich gedenke dir deine jugendliche Zärtlichkeit, deine bräutliche Liebe, da du mir nachfolgtest in die Wüste, in unfruchtbares Land." (Jere. 2. 2.) Ferner: „Ich will eingedenk sein meines Bundes, den ich

אֱלֹהִים רוּחַ עַל־־הָאָרֶץ. וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים ו אֶת־־נַאֲקָתָם. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים ו אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם ו אֶת־יִצְחָק. וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־ בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־־ בְּרִיתִי אַבְרָהָם ו אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו. חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו. יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־ יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר. כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ ו חֶסֶד נְעוּרַיִךְ. אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ. לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי

mit dir schloß in deiner Jugend, und will ihn dir bestätigen als ewig unauflöslich." (Ezech. 16, 6.) Ferner: „Ist etwa Ephrajim ein mir theuerer Sohn oder ein mir lustgewährendes Kind, daß, erwähne ich seiner nur, ich immerfort an ihn gedenken muß? Doch mein Innerstes ist bewegt für ihn, ich muß mich seiner liebevoll erbarmen, spricht der Ewige." (Jerem. 31, 20.)

Unser Gott und Gott unserer Urväter! Gedenke unser durch eine heilsame Erinnerung, bedenke uns durch die Fürsorge des Heils und des Erbarmens aus deinen höchsten Himmelshöhen, und sei eingedenk für uns, Ewiger, unser Gott! des Bundes, der Liebe und des Schwures, den Du zugeschworen unserem Vater Abraham auf dem Berge Moriah, und laß dir gegenwärtig sein die Hingebung, mit welcher unser Vater Abraham seinen Sohn Jizchak gebunden hatte auf dem Altare, als er sein Mitleid unterdrückte, um dein Geheiß zu vollziehen mit ganzem Herzen. Möge also deine Barmherzigkeit deinen Unwillen wider uns besiegen, möge deine Allgüte deinen Zorn abwenden von deinem Volke, von deiner Stadt und von deinem Eigenthume. Erfülle uns, Ewiger, unser

נְעוּרָיִךְ. וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם | אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים. כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד. עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ. רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים | מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם | אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם | אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ. וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֶּם־

Gott! die Verheißung, welche Du uns zugesichert hast in deiner Lehre durch Moscheh, deinen Knecht, der es aus dem Munde deiner Herrlichkeit vernommen, welche also lautet: „Ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Vorfahren, die ich herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim vor den Augen der Völker, um ihr Gott zu sein, ich der Ewige.“ (3. M. 26, 45.) Denn Du bist es, der Du alles der Vergessenheit Heimgefallene gedenkest von Ewigkeit her; denn Vergessenheit findet nicht Statt vor dem Throne deiner Herrlichkeit. O, mögest Du die Hingebung Jizchak's heute seinen Nachkommen in Liebe gedenken. Gepriesen seist Du, Ewiger! der Du des Bundes eingedenk bist.

Du offenbartest dich in deinem majestätischen Lichtgewölke deinem heiligen Volke, um selbst mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab ließest Du Allen deine Donnerstimme vernehmen, und erschienest ihnen in Glanzgewölken. Das Weltall erdröhnte vor deiner Erscheinung, und alle Wesen der Schöpfung erbebten vor dir, als Du dich, o König! offenbartest auf dem Berge Sinai, dein Volk zu lehren Weisheit und Religion. Du ließest ihnen ertönen deine majestätische Stimme, und deine heiligen

לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר. וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים. אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: כִּי זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם. וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכֹּר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ. עַל־עַם קָדְשְׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם. מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַלֵּי טֹהַר. גַּם הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ מִמֶּךָּ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדַבְּרוֹת קָדְשְׁךָ

מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ. בְּקוֹלוֹת
וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ.
וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם
הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ
וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת
הַבֹּקֶר. וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים
וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר. וְקֹל
שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־
הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר.
וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק
מְאֹד. מֹשֶׁה יְדַבֵּר. וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־
הָעָם רֹאִים ׀ אֶת־הַקּוֹלֹת
וְאֶת־הַלַּפִּידִם. וְאֵת קוֹל
הַשֹּׁפָר. וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן.
וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ. וַיַּעַמְדוּ
מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ
כָּתוּב לֵאמֹר. עָלָה אֱלֹהִים
בִּתְרוּעָה. יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר:
וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל
שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי ׀ הַמֶּלֶךְ
יְיָ: וְנֶאֱמַר. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ ׀
שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי
חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט

Reden aus Feuerflammen. Unter Donner und Blitzen zeigtest Du dich ihnen, und strahltest über sie unter Posaunenschall, wie es in deiner heiligen Schrift verzeichnet ist: „Es war am dritten Tage, als der Morgen anbrach, da war Donner und Blitz und dichtes Gewölk auf dem Berge; auch war ein sehr starker Posaunenschall zu hören, da erzitterte alles Volk im Lager." (2. M. 19, 16.) Ferner heißt es: „Der Posaunenschall ward immer stärker, Moscheh redete, und Gott antwortete mit lauter Stimme." (Das. 19, 19.) Ferner: „Das ganze Volk bemerkte die Donnerstimme, die Feuerflamme, den Posaunenschall und den rauchenden Berg; als es das Volk gewahrte, da erbebten alle und standen von Ferne." (Das. 20, 17.) Und in den dir geweiheten Gesängen heißt es: „Gott fährt empor unter schmetternden Tönen, der Ewige unter Posaunenschall." (Ps. 47, 6.) Ferner heißt es: „Laßt Trompeten und Posaunenschall ertönen vor dem Könige, dem Ewigen." (Das. 98, 6.) Ferner: „Blaset am Neumonde die Posaune, am Feiertage unseres Festes; denn Gesetz ist es in Jisrael, Verordnung vom

Gotte Jakob's." (Das. 8, 4.) Ferner: „Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume! lobet ihn in seiner Allmacht Veste! lobet ihn in seinen Wunderthaten! lobet ihn nach seiner großen Herrlichkeit! lobet ihn mit Posaunenklang! lobet ihn mit Harf' und Psalter! lobet ihn mit Pauke und Reigen! lobet ihn mit Saitenspiel und Flöten! lobet ihn mit hellem Glockenklang! lobet ihn mit hellem Jubelschall! Alles, was Odem hat, lobe den Ewigen! Hallelujah!" (Psalm 150.) Und durch deine Diener, die Propheten, wird verkündet: „Ihr Weltbürger, ihr Erdbewohner alle! ihr werdet einst sehen, wie das Panier über Berge ragt, und werdet hören, wie der Posaunenschall ertönt." (Jes. 18. 3.) Ferner: „An jenem Tage wird in die große Weltposaune gestoßen, und es werden herbei eilen die Verirrten im Lande Aschur und die Zerstreuten im Lande Mizrajim, und werden den Ewigen anbeten auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim." (Das. 27, 13.) Ferner heißt es: „Der Ewige selbst wird über ihnen erscheinen, wie Blitz wird dahinfahren sein Pfeil; Gott der Herr wird in die Posaune blasen, und wird daher ziehen in

לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר
הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ
הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו. הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל.
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב:
הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי שָׁמַע.
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ
הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר כָּל־
יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ
כִּנְשֹׂא נֵס הָרִים תִּרְאוּ
וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ.
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה ׀ בַּיּוֹם הַהוּא
יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ
הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר
וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ
בִּירוּשָׁלָםִ: וְנֶאֱמַר וַייָ עֲלֵיהֶם
יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ
וַאדֹנָי אֱלֹהִים בַּשּׁוֹפָר
יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת

Stürmen des Südens; der Herr der Heerschaaren wird sie beschützen." (Zach. 9. 14, 15.) So mögest Du auch beschützen dein Volk Jisrael durch deinen Frieden.

Unser Gott und Gott unserer Vorfahren! laß die große Posaune zu unserer Befreiung ertönen! erhebe das Panier, die Zerstreuten zu vereinen. Vereine unsere Zerstreuten aus den Völkern, und sammle unsere Versprengten wieder aus den fernsten Gegenden der Erde. Bringe uns nach Zion, deiner Residenz, in Jubel, und nach Jeruschalajim, deinem heiligen Tempel, zur ewigen Freude; dort wollen wir unsere Pflichtopfer zubereiten, wie uns befohlen worden in deiner Lehre durch Moscheh, deinen Knecht, wie er es aus dem Munde deiner Herrlichkeit vernommen, welches also lautet: „An euern Freudentagen, Festen und Neumonden sollt ihr mit den Trompeten blasen, bei euern Ganzopfern und bei euern Freudenopfern; so sollen sie euch zum Andenken sein vor euerem Gotte; ich der Ewige euer Gott." (4. M. 10, 10.) Denn Du hörest den Posaunenschall, vernimmst den schmetternden Ton, und Niemand ist dir gleich! Gepriesen seist Du, Ewiger!

תֵּימָן יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם׃ כֵּן תָּגֵן עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ. כִּמְצֻוָּה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ. עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כָּאָמוּר׃ וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁכֶם. וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם. וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם׃ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר. וּמַאֲזִין תְּרוּעָה. וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה

יְיָ. שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

der Du hörest den schmetternden Posaunenschall deines Volkes Jisrael mit Erbarmen.

*) רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ: וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

*) Die Uebersetzung siehe Seite 31.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

תפלה לשליח ציבור בקול

פותחין הארון — אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

*) מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים.
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן
פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

סוגרין הארון

מיוסד ע"פ א"ב.

אֶפֶד מֵאָז לְשֶׁפֶט הַיּוֹם. בְּחוֹן מַעֲשֵׂה כָל יוֹם. גִּישַׁת יְקוּמִים פְּנֵי אָיוֹם. דִּינָם בּוֹ לְפַלֵּס לְפִדְיוֹם: הָרִאשׁוֹן

Dieser Tag ward von Anbeginn zum Weltgerichte eingesetzt, die täglichen Handlungen zu prüfen; da treten hin die Geschöpfe vor das Angesicht des Allfurchtbaren, das schwankende Urtheil zum Freispruch hinzuneigen. Dieser Tag

*) Die Uebersetzung von מסוד siehe oben Seite 109.

war der Schöpfungstag des ersten Menschen, an dem ein Gebot erging, das er — nicht befolgte, aber dieser Tag war sein Schutzredner und befreiete ihn vom Drangsal [1]); da ward er zum Gerichtstage bestimmt und der Nachwelt aufbewahrt. Auch die Lustpflanzen des Weltbildners, jene Hügel und Felsen [2]), entstanden an diesem Tage; als Urpflanzen sind sie zum Schutz der Fortpflanzung eingesetzt, um die Befangenen (Jisrael) kräftig zu vertheidigen. Dieser Monat wird darum mit dem Namen Ethanim [3]) bezeichnet, ein schützendes Panier für hohe und niedrige Wesen. Die Bücher werden aufgeschlagen, die Handlungen stellen sich dar, ziehen vor dir vorüber und legen Rechenschaft ab. Dieser Monat ist als Fürst deiner angeordneten Feste eingesetzt, er führt mit dem Hirtenstabe dir deine Heerde vor. Wenn die Zeugen deiner Einheit das Horn ertönen lassen, dann sei, Erbarmungsvoller! des Eides eingedenk, den Du deinen Dienern (den Erzvätern) zugeschworen.

Wir lassen Posaunenschall mit dem inbrünstigsten Gebete

אָדָם בּוֹ נוֹצָר. וְצֻוָּה חוֹק
וְלֹא נָצָר. זֶה מֵלִיץ כְּהִרְחִיב
בַּצָּר. חֻקְקוֹ לְמִשְׁפָּט
וְלַדּוֹרוֹת מוּנְצָר: מִטַּעַת
חוֹצֵב גְּבָעוֹת וְצוּרִים. יֻלָּדוּ
בּוֹ מֵרֹאשׁ צוּרִים. כְּיוֹשְׁבֵי
נְטָעִים הֵמָּה הַיּוֹצְרִים.
לְלַמֵּד בּוֹ צֶדֶק לַעֲצוּרִים:
מְיוּחָס שְׁמוֹ בְּשֵׁם אֵיתָנִים.
נֵס לְהִתְנוֹסֵס עֶלְיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים. סְפָרִים נִפְתָּחִים
וּמַעֲשִׂים ומִתַּנִּים. עוֹבְרִים
לְפָנֶיךָ וְחֶשְׁבּוֹן ונוֹתְנִים:
פָּקִיד הוּכַן לְתִקּוּן מוֹעֲדֶיךָ.
צֹאן לְהַעֲבִיר בְּשֵׁבֶט עֲדֶיךָ.
חזן קֶרֶן בְּמָשְׁכָם (בשבת קֶרֶן בְּזָכְרָם)
הַיּוֹם ועֵדֶיךָ. רַחוּם זְכוֹר
שְׁבוּעַת עֲבָדֶיךָ:
קהל נַעֲלֶה שׁוֹפָר עִם תַּחֲנוּן.

[1]) Diese Stelle beruht auf die Midraschlegende (Wajikra Rabba sect. 29), die erzählt, der erste Mensch sei an dem Tage, der zum Jahresanfang bestimmt, erschaffen worden, an ihm ward das Verbot jenes Fruchtgenußes, an ihm übertrat er es, und der Tag selbst war sein Fürsprecher bei Gott, der ihn von der augenblicklichen Vernichtung errettete. Die Idee, welche den Tag allegorisch zum Fürsprecher des ersten Menschen macht, entsteht aus der Bedeutung dieses Neujahrstages, an welchem Gott Gericht über die Menschen hält, und mit der Gerechtigkeit zugleich seine Allgüte walten läßt. [2]) Die Erzväter. [3]) איתנים, der Name des Monat Tischri (1. Könige 8, 2), d. h. nach den Rabbinen der Monat der Gewaltigen, der Erzväter nämlich, die Jisrael beschützen.

שַׁדַּי לְפַתּוֹתְךָ בָּם בְּחִנּוּן.
חזן תָּשִׁיב לְנִדָּן בְּרַק הַשָּׁנוּן.
תַּחֲזִיק מָגֵן לְגָנְנִי בְּגִנּוּן:

aufsteigen, um deine Gnade, Allmächtiger! zu erringen. O, führe dein strafeblitzendes Schwert wieder in die Scheide zurück, und ergreife, uns zu schützen, deinen schirmenden Schild!

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מיוסד ע"פ תשר"ק

תֵּפֶן בְּמָכוֹן לָכֶם שֶׁבֶת. שָׁעוֹן וּמוּסָר כְּעָלוּ בְּמַחֲשֶׁבֶת. רָם תְּהִי אָזְנְךָ קַשֶּׁבֶת. קוֹל שׁוֹפָר שְׁעוֹת מְנוּשֶּׁבֶת: צָרַת אֹמֶר לֹא יָדוֹן. פַּעֲמַיִם לֹא תָקוּם לַאֲבַדּוֹן. עוֹלָם אֲשֶׁר בְּאַרְבָּעָה נִדּוֹן. סְמוֹךְ בְּחַסְדְּךָ וּבַאֲמִתְּךָ אָדוֹן: נוֹעָדִים בְּיוֹם קְרָב וְנִלְחָמִים.

O wende dich in deinem Himmelszelte, wenn Strafe und Züchtigung in Absicht treten, zum Gnadenthrone. Neige, Erhabenster! dein Ohr dem aufsäuselnden Ton der Posaune. — Nimmer walte ein verhängnißvoller Unheilsspruch; nie verfalle die Erde wieder dem Untergange. Erhalte, o Herr! die Welt, die zu vier Jahreszeiten gerichtet wird [1]), mit deiner Huld und Gnade. — Vereint stehen wir heute an diesem Tage des Kampfes, streitend wider den

[1]) Nach der Mischna (Rosch Haschana 1, 2.) wird in vier Jahresabschnitten über die Welt Gericht gehalten und entschieden, u. z. am Peßachfeste: des Getreides wegen (ob es gerathen soll), am Wochenfeste (Schebuoth) wegen der Baumfrüchte; am Neujahrstage über die Weltbewohner; und am Laubhüttenfeste wegen des Wassers, d. h. des Regens und seiner Wirkung.

מוּל אֶבֶן נֶגֶף מִתְלַחֲמִים. לְיַבּוּב תְּרוּעָתָם שְׁעֵה מִמְּרוֹמִים. כִּסֵּא דִין לְהָמִיר בְּשֶׁל רַחֲמִים: יָחִיד אֲשֶׁר בְּעֵקֶד נִשְׁפָּט. טְלָאָיו בּוֹ יְחָנְנוּ מִלְּהִשָּׁפֵט. חָלִילָה לְּךָ אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט. זְכוֹר לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט: וְאִם כְּאָדָם עָבְרוּ בְרִית. הָאֵל כָּאֵל הַבֵּט לַבְּרִית. חזן דִּבְרוֹת אֵלֶּה דִּבְרֵי הַבְּרִית. גַּלֵּה בְּזִכְרוֹן שְׁלוֹשׁ בְּרִית:

Stein des Anstoßes[1]). Höre von deinen Himmelshöhen die jammernden Posaunentöne, und vertausche den Richterstuhl mit dem Throne der Milde. Sei um des Einzigen willen, der zum Opfer gebunden und geweihet war[2]), seinen Lämmchen[3]) gnädig, daß sie nicht verurtheilt werden; und sei eingedenk des Fürsprechers Wort: Es sei ferne dem göttlichen Richter, strenge zu richten![4]) Und haben wir auch als schwache irdische Wesen den Bund übertreten, so schaue Du, Allmächtiger! auf jenen Bund, der festgestellt und eingetragen im Buche des Bundes ist[5]) — den dreifachen Bund laß hervortreten ins Angedenken.

קהל עוֹלָם בְּבַקְרָךְ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. בְּהַכְרָעַת צֶדֶק תַּכְרִיעַ שָׁנָה. חזן אֲסוּמָה טְלוּלָה. גְּשׁוּמָה אִם שְׁחוּנָה. אֲטוּמִים לְהַחֲיוֹת בְּטַלְלֵי שֵׁנָה:

Wenn Du die weltlichen Handlungen an diesem neuen Jahre zählend prüfest, o so gib den Besseren dann das Uebergewicht! Gib uns ein Jahr voll Speichersegen, reich an Thau, und eine durch Regen gemilderte Sonnenwärme! O, belebe die im Grabe Verschlossenen mit aus dem Todesschlummer weckendem Thau.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

מיוסד ע"פ א"ת ב"ש.

אַף אֹרַח מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ

Auch im Laufe deines ausübenden Strafgerichtes, Ewiger! ist unsere Hoffnung zu

[1]) Der Ankläger, der unsichtbare Verführer, der die Leidenschaften erweckt, zur Befriedigung reizt, und dann vor Gott wider die Menschen zeugt. [2]) Jizchak. [3]) Dessen Nachkommen. [4]) 1. M. 18, 25. [5]) Ich werde an meinen Bund mit Jakob, und an meinen Bund mit Jizchak und an meinen Bund mit Abraham denken, und das Land bedenken. 3. M. 26. 42.

קוינוך. תאות לב בצר
פקדנוך. ברי לבב מאתמול
קדמנוך. שופר תרועה
טרם שמענוך: גזרה חקקתה
מיצירת בראשית. ראש
דרכך תשובה להשית.
דין טרם הוערך מראשית.
קדמה למלט שובבים ׀
מחרישית: היוצר יחד שני
לבביהם. צופה ומביט
סרעף קרביהם. ואם און
נראה במחבואיהם. פקוד
תפקוד למו קרוביהם:
זכר הסרת שכם ׀ מסבל.
עבד כהוחפש מענוי כבל.
חניטיו אם תעתעו בתבל.
שיחו יחוננם לחיי הבל:
טמינת לב ונקימת קץ.
נדחים לאסוף בו בקץ.
יום ׀ מוכן עתים להקץ.
מימים ימימה ומקץ לקץ:
כסה להקפות חדש ליקוב.

dir unerſchütterlich, des Herzens Sehnen im Drangſal biſt Du, zu dir iſt unſere Zuflucht. — Gereinigten Herzens ſind wir ſchon geſtern vor dir erſchienen, bevor wir den ſchmetternden Schall des Horns vor dir ertönen ließen. Haſt Du auch bei der Schöpfung Anfang eine rächende Vergeltung eingeſetzt, ſo haſt Du dagegen die Buße zur erſten deiner Verheißungen gemacht. Ehe noch ein ſtrafendes Gericht begann, kam ſie dieſem zuvor, den Reuigen aus ſeinem Sturme zu retten. O, Du Schöpfer zweier widerſprechenden Neigungen [1]), der Du ſieheſt und erſchaueſt die innerſte Regung, wenn ein lichtſcheuer Frevel daſelbſt ſich zeigt — dann ſei der edlen Ahnen eingedenk! Das Andenken jenes druckentlaſteten Sklaven, der ſich von den Feſſeln der Leidenſchaft befreiete [2]), fromme ſeinen Sprößlingen, wenn ſie in böſen Lüſten ſich verſtricken, ſeine Vorbitte erwirke ihnen Gnade für dieſes thörichte Sündenleben! — O, bringe Alles, was ein tiefes Zeitgeheimniß iſt — das rächende Welt=Ende, das endliche Zuſammenführen der Zerſtreuten, den Tag, beſtimmt die Ereigniſſe zur Reife zu bringen, die ſich in gewiſſen Zeiträumen und Abſchnitten entwickeln — ja bringe dieſe Weltgeheimniße im Kreislaufe die=

[1]) יצר טוב (Trieb zum Guten) und יצר הרע (Trieb zum Böſen). [2]) Joſeph's, der ſich bei der Frau des Potiphar der Verführung entzog.

כְּסוּחִים בְּלַהֲטוֹ לְהַבְהֵב לִרְקוֹב. חזן לְהָסִיר מִכְשׁוֹל מִלֵּב הֶעָקוֹב. לְהִזָּכֵר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

חזן וקהל אֵל אֱמוּנָה בְּעָרְכְּךָ דִּין. אִם תְּמַצֶּה עֹמֶק הַדִּין. מִי יִצְדַּק לְפָנֶיךָ בַּדִּין. קָדוֹשׁ:

חזן וקהל אִם לֹא לְמַעֲנוֹ יַעַשׂ. וְיָסִיר מֶנּוּ חֲרוֹן אַף וָכַעַס. אֵין לְבַקֵּר וְלִמְצֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ:

סס המחבר בראשי החרוזות אלעזר בירבי קליר כפול.

*) אֹמֶץ אַדִּירֵי כָל חֵפֶץ. בְּהִתְבַּקְּרָם בַּדִּין חָיְּבוּ לְנַפֵּץ. כְּלֹא נִמְצָא בָהֶם חֵפֶץ: אָדָם יְצִיר עָפָר מֵאֲדָמָה. לְאֵלִי מָרוֹם אוֹתוֹ דִּמָּה. לֹא בָן וְלַהֶבֶל דָּמָה: לַעֲבוֹד וְלִשְׁמוֹר גַּן הִפְרִישׁוֹ. וְעָבַר עַל צִוּוּיוֹ

ses Mondes zur öffentlichen Kunde, daß die Dornen (Bosheiten) aufflammen und verlodern, daß der verführende Sündenreiz dem trügerischen Herzen entfalle, und so das Andenken an Abraham, Jizchak und Jakob gefeiert werde.

Der Herr wird ewiglich regieren, dein Gott, o Zion! zu allen Zeiten. Hallelujah!

Dir, Allerheiligster! der Du unter den Lobgesängen Jisrael's thronst, dir, Allmächtiger! trage ich meine Bitte vor!

Gott der Treue! wenn Du, einleitend das Gericht, mit äußerster Strenge waltest im Gericht, wer könnte sich dann vor dir reinigen im Gerichte? — wer? o Allerheiligster!

Geschähe es um deinetwillen nicht,
Von uns zu wenden Zorn und Strafgericht,
Was dann — da eigenes Verdienst gebricht? —
O Allerheiligster!

Als der Allgewaltige die Helden der Frömmigkeit in ein strenges Gericht führte, da wurden auch sie straffällig erklärt, denn auch sie wurden nicht tadellos befunden. Adam, das staubgeborene Geschöpf, den er den himmlischen Wesen gleichgestellt, hat sich einsichtslos der Nichtigkeit Preis gegeben; ihm ward die Obhut des Paradieses anvertraut, aber er überschritt die ihm gegebene

*) אמץ Der fromme Dichter macht einen Flug durch die Geschichte gottfürchtiger Männer vom ersten Menschen (Adam) bis zum Könige Joschija, dem Zerstörer des Götzenwesens und Hersteller des wahren Gottesdienstes, und beweiset, daß der schwache Mensch, wenn auch fromm, doch nicht makelfrei sei.

וַיְגֹרְשׁוּ. וְיוֹם זֶה לְיֹשֶׁר
דְּרָשׁוּ: לְעֵת הָעִיר אֶזְרַח
מִמַּאֲפֵל. עוֹלָם הָיָה תֹהוּ
וָאֹפֶל. עֶשְׂרִים דּוֹר בָּזוּי
וְשָׁפֵל: עִקְּשִׁים בְּאֹרַח
מִישׁוֹר מַסְלוּל יָדַע. וְעַל
נְאָמוֹ בַּמָּה אֵדַע. נִדּוֹן בְּקַו
יָדֹעַ תֵּדַע: עוֹבְרִים בְּעֵמֶק
הַבָּכָא לְהִבָּדֵק. אִם בְּפָעֳלָם
בְּרִיב יְדֻקְדָּק. לִפְנֵי שׁוֹפֵט
מִי יִצְטַדָּק: זַךְ הַמַּשְׁלִים
בְּעֶקֶד נֶפֶשׁ. בְּזֹקֶן לֹא מָצָא
נֹפֶשׁ. וַתִּכְהֶיןָ עֵינָיו בְּעָשָׁן
טֹפֶשׁ: זַרְעוֹ רֶגֶל בְּאָהֳלֵי
תוֹרָה. וְעַל אָמְרוֹ דַּרְכִּי
נִסְתְּרָה. נִכְסָה מִנּוּ פּוֹרָת
בִּסְתִירָה: רָשָׁע אֲשֶׁר

Weisung, und er ward hinausgestoßen; — nur dieser Tag konnte ihm die Nachsicht erwecken. [1]) — Als jener Morgenländer (Abraham) eine Helle aus der Dunkelheit erweckte, — denn die Welt war in Nacht und Grauen verfallen [2]) durch zwanzig entartete und verworfene Geschlechter — da wußte er die Verirrten auf die Bahn der Tugend zu leiten; aber seiner mißtrauischen Frage: „Wie werde ich meines Lohnes sicher?" [3]) folgte die strafende Antwort: „Du sollst es erfahren!" [4]) O, ihr zur Untersuchung reifen Wanderer im sündigen Jammerthale! Wenn die Werke Jener einem strengen Verfahren unterliegen, was könnte euch vor dem Weltrichter entschuldigen? — Jener seelenreine (Jizchak), der sich ganz zum Opfer hingab, fand im Alter keine erheiternde Erholung, sein Auge ward geblendet durch den dem Götzendienste geweiheten Opferrauch [5]). Auch ihm (Jakob), der seine Kinder in den Tempel des wahren Glaubens führte, entfuhr der Zweifel: „Sollte etwa mein Wandel der Gottheit verborgen sein?" [6]) Dafür ward ihm sein Lieblingssprosse (Joseph) entführt und verborgen. —

[1]) Siehe oben Seite 186 Anmerkung 1. [2]) D. h. in Götzendienst und Unsittlichkeit versunken. [3]) S. 1. M. 15, 8. [4]) Daselbst 15, 13. Nach der Tradition erhielt er diese Antwort zur Strafe auf jene Frage, und hat dadurch eine vierhundertjährige Sklaverei über seine Nachkommen verursacht. [5]) Nach der Midraschsage trieben die Frauen des Esaw im Hause Jizchak's den Götzendienst und opferten Weihrauch. Jizchak, der sich darob kränkte, verlor das Augenlicht, damit er diese Abgötterei nicht mehr sehe. [6]) Der Midrasch legt diese Worte (Jes. 40, 27) Jakob in den Mund, womit er ein Mißtrauen gegen die Vorsehung angedeutet haben soll.

בְּמַחְבָּא יַחְתֵּר. צֶדֶק לְפָנָיו
יְהַלֵּךְ וַיִּנָּתֵר. אוּלַי בְּיוֹם
אַף יִסָּתֵר: רֵעִים שְׁנֵים
עָשָׂר כְּהִבְדִּיק. בְּרִיב אוֹתָם
לֹא הִצְדִּיק. עַל מִכְרָם
בַּכֶּסֶף צַדִּיק: בְּנֵי בְלִי שֵׁם
בְּמָכְרָם עֲמוּסִים. בַּזּוֹנָה
וּבַיַּיִן וּבְשׁוֹד חֲמָסִים. אֵיךְ
בַּדִּין יִהְיוּ נֶעֱמָסִים:
בְּהִתְיַצְּבוּ לְרִיב בְּעָמְדוֹ
לְדִין. עַל זֹאת אֹתָם יָדִין.
לְמַעַן יֵדְעוּן שַׁדּוּן בַּדִּין:
יֶרֶד אֲשֶׁר הוֹרִיד אֲמָרִים.
וְהִדְרִיר בְּכוֹר שׁוֹר
מֵחֲמוֹרִים. וְנֶעֱנַשׁ בְּשָׁמְעוֹ
נָא הַמּוֹרִים: יַעַן אֲשֶׁר
נוֹקַשׁ בְּעֶשֶׂר. נֶחֶרְתוּ בוֹ
מִיתוֹת עֶשֶׂר. וּכְגָע גְּבוּל
כָּבֻל בְּאֹסֶר: רָאשֶׁיהָ אֲשֶׁר
בְּשֹׁחַד יִשְׁפֹּטוּ. אֵיךְ בְּקַו
צֶדֶק יִשָּׁפֵטוּ. כִּי אִם כְּמוֹ

Wie wird es erst dem Sünder ergehen, der im Finstern sein Unwesen treibt, die Unschuld verfolgt und zerrüttet? Sollte er etwa am Tage des Zorngerichts verschont bleiben? — Als über jenen Zwölfverein (die Stämme) ein Sittengericht erging, blieb ihre Hadersucht nicht ungeahndet, denn sie verkauften um schnödes Geld den Frommen. — Wie erst ihr, ihr ehrlosen Seelenverkäufer, um Wollust, Wein, räuberischer Habsucht willen! Wie werdet ihr im Gerichte schuldbelastet da stehen! Ha! schon ist er zur Rache bereit! Die Vergeltung beginnt! Schon ereilt sie die Strafe, damit sie erkennen, daß Gerechtigkeit im Gerichte waltet. — Er, des göttlichen Gesetzes Ueberbringer (Mosches), der Befreier Jisrael's aus thierischer Sklaverei, fiel der Strafe heim, weil er Jisrael „Empörer" [1]) nannte. — Ihm, der sich verfänglich dachte wegen jener Zehn, ward zehnmal der Tod verkündet; [2]) und als er die Gränze (des gelobten Landes) berührte, umschlangen ihn des Todes Fesseln. — O, ihr Richter, die ihr durch Bestechung das Urtheil lenkt, könnet ihr nach einem andern Maßstabe gerichtet werden, als wie ihr

[1]) S. 4 M. 20, 10. [2]) Die Gesetztafeln mit den zehn Geboten, die er zerbrochen hatte, und wofür er zur Strafe nicht ins verheißene Land kommen durfte. Nach Midrasch Rabba erwähnt die heilige Schrift die Verkündigung seines Todes zehnmal, um auch dieses Vergehen anzudeuten, ungeachtet die Ursache seines Lebensschlußes 5. M. 32, 51 deutlich angegeben wird.

selbst gerichtet? — Jene Jünglinge (Nadab und Abihu), die ungeweihtes Feuer darbrachten [1]), traf des Zornes schweres Verhängniß, als warnendes Beispiel für leichtfertige Sünder. — Dennoch lüstete jenen Gottlosen (Achan) nach Gott geweihtem Gute [2]); er aber und all sein Habe wurden der Vernichtung Preis. — O, ihr Betrüger und Räuber! Was frommt euch dies? Im Strafgerichte nützet Reichthum nimmermehr, aber inbrünstiges Gebet zu ihm, der aufrichtige Buße lehrt. — Wenn jene Hand (des Priesters Usa) [3]), die verwegen, aber absichtslos, die heilige Lade erfaßte, einem fürchterlichen Rechtsspruch unterlag, was steht Jenen bevor, die, wie stolze Kinder der Freiheit, das Heiligste verletzen? — Jener göttliche Sänger (David) rief kühn aus: „Prüfe mich, o Herr!“[4]) Aber er ward der Versuchung Opfer; da flehete er: „O, sei mir gnädig, wenn auch unverdient, und gehe nicht in's Gericht mit mir!“[5]) — Auch wir brechen im lauten Gebete unter dem Schall der Posaune aus: „Sollen die Sünden all im Gerichte aufgezählt werden, dann möge dieser Tag, wenn auch unverdient, uns Vergebung erwirken.“ — Jener Fürst (Usiahu) eignete sich, vom Hochmuthe verleitet, den Opferdienst zu; auf einmal erschien der Aussatz auf seiner

שָׁפְטוּ: רוֹבִים עֲלֵי אֵשׁ
זָרָה. פָּגְעָה בָם בְּאַף גְּזֵרָה.
לְלַמֵּד בָּם פּוֹשְׁעֵי פְזוּרָה:
בַּעַר חָמַד מִן הַחֵרֶם.
וְנִלְכַּד הוּא וְכָל אֲשֶׁר לוֹ
בַּחֵרֶם. מִגָּדִישׁ וְעַד קָמָה
וְכֶרֶם: בּוֹגֵד וְשׁוֹדֵד מַה
מוֹעִיל. הוֹן בְּעֶבְרָה לֹא
יוֹעִיל. כִּי אִם לְחַלּוֹת פְּנֵי
מְלַמֵּד לְהוֹעִיל: יָד שָׁלַח
אֱחוֹז בָּאָרוֹן. נַעֲשָׂה בוֹ
מִשְׁפָּט וְחָרוֹן. מַה יַּעֲשׂוּ
עוֹבְרֵי כִּבְנֵי מָרוֹן: יוֹדֵעַ
נַגֵּן כְּפֵץ בְּחָנֵנִי. נִבְחַן וְנָם
חִנָּם חָנֵּנִי. וְאַל תָּבֹא
בְּמִשְׁפָּט לְדִינֵנִי: קוֹרְאֵי
בְּגָרוֹן וְקוֹל שׁוֹפָר. אִם
פְּשָׁעִים בַּדִּין יְסֻפָּר. בְּמַתְּנַת
חִנָּם הַיּוֹם יְכַפֵּר: קָצִין
כְּגָאָה לְקַטֵּר לַשֵּׁם. נָגַע
בְּמִצְחוֹ זָרַח לְהֵרָשֵׁם.

[1]) 3 M. 10. 1 [2]) Jehoschua 7. [3]) Siehe 2. Samuel 6, 7. [4]) Ps. 26, 2. [5]) Ps. 51, 2.

Stirne als ein erniedrigendes Merkmal [1]). So ward er unversehens für die Schuld gerichtet und bestraft. — Naht einst der Gottgeliebten Heil heran, das sie hinträgt in den Gott geweihten Tempel, wird der Stolzen Uebermuth gefällt. — Auch die Heuchlerbrut wird einst gegeißelt, untersucht und überführt durch ein Rache übendes Strafgericht; dann wird der Heuchler Mund verstummen. — Jenem in Tugend und Wahrheit wandelnden Frommen (Chiskijahu) hatte, trotz seiner Handlungen und seiner Treue, die allgerechte Gottheit ein Versehen angerechnet [2]). — Jenem Lieblinge (Joschijahu), der unter allen Königen vor und nach kaum seines Gleichen in der Anhänglichkeit an Gott fand [3]), sah er keine Mängel nach. — Begreifet nun, vernünftige Wesen der Welt! Wenn es so erging den Grundsäulen der Welt, was haben zu erwarten die Auswürflinge der Welt? — Sehet doch an, jene reich belaubten Haine! Wenn das Feuer die saftigen Pflanzen erfaßt, wie müssen erzittern die dürren Gesträuche. — Sieh, o Herr! Es ist kein Würdiger da, Heil für das Menschengeschlecht zu erflehen, darum will ich Dir, übermenschliches, allerhöchstes

וְנִשְׁפַּט בְּלֹא יָדַע וְאָשֵׁם:
לְעֵת יְשׁוּעַת עַם יְדִידִים.
אֲשֶׁר עַד בֵּית אֱלֹהִים
יְדַדֵּם. יִבָּצְרוּ רוּחַ נְגִידִים:
לְעֵת יְבֻקְּרוּ פּוֹעֲלֵי שֶׁקֶר.
לְהִשָּׁפֵט בְּוִכּוּחַ אַף וְהֶקֶר.
יִסָּכֵר פִּי דּוֹבְרֵי שָׁקֶר: יָשָׁר
מִתְהַלֵּךְ לְפָנָיו בֶּאֱמֶת. אֵיךְ
אַחֲרֵי הַדְּבָרִים וְהָאֱמֶת.
חִשַּׁב פָּעֳלוֹ אֱלֹהִים אֱמֶת:
יְדִיד אֲשֶׁר לְפָנָיו וְאַחֲרָיו.
לֹא קָם כָּמוֹהוּ בִּבְחִירָיו.
וְאַחֲרֵי כָּל זֹאת דִּקְדֵּק
אַחֲרָיו: יָבִינוּ כָּל יְצוּרֵי
אֶרֶץ. אִם כָּךְ בִּמְצוּקֵי אֶרֶץ.
מַה יַּעֲשׂוּ רִשְׁעֵי אָרֶץ: רָאֹה
יִרְאוּ יַעֲרֵי שִׂיחִים. אִם אֵשׁ
אֲחוּזָה בְּלַחִים. אָז יָנוּעוּ
יְבֵשִׁים כְּסוּחִים: רְאֵה כִּי
אֵין אִישׁ. לְהַפְגִּיעַ בְּעַד
בְּנֵי אִישׁ. וְאַתָּה אֵל וְלֹא

[1]) Von ihm heißt es (2. Chron. 26, 16): Mit seiner Macht stieg sein Hochmuth so, daß er ihn ins Verderben stürzte; er drang in den Tempel des Herrn, zu räuchern auf dem Rauchaltare—da brach, Angesichts der Priester, der Aussatz an seiner Stirn hervor (das. 19). [2]) Von diesem Könige heißt es (2. Ch. 32, 24—25.): Als ihn Gott von seiner todesgefährlichen Krankheit gerettet, wurde er hochmüthig, so daß der Zorn Gottes über ihn kam, bis er wieder in Demuth wandelte. [3]) S. 2. Kön. 23, 25.

אִישׁ: חזן רָשׁוּם בִּכְתַב אֱמֶת אֲשַׁנְּנָה. מַעֲשֵׂה כָל יְמוֹת הַשָּׁנָה. לְרַצּוֹתְךָ בַּשּׁוֹפָר (בְּזִכְרוֹן שׁוֹפָר) בְּזֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

Wesen! bekennen, was mit dem Griffel der Wahrheit verzeichnet ist — meine Handlungen des ganzen Jahres, — will Dich mit Posaunentönen erbitten an diesem Tage des neuen Jahres.

פותחין הארון

וּבְכֵן וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ:

Wohlan, wir huldigen dem, der in Jeschurun König ward!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
אֵל דָּר בַּמָּרוֹם.
אַדִּיר בַּמָּרוֹם.
אֹמֶץ יָדוֹ תָּרוּם.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchste König,
Gott, der thront in Himmelshöhen,
Mächtiger in Himmelshöhen,
Dessen Hand mit Kraft gebeut,
Er regiert in Ewigkeit.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
גִּבּוֹר לְהָקִים.
גּוֹזֵר וּמֵקִים.
גּוֹלֶה עֲמוּקִים.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchste König,
Allgewaltig im Erhalten,
Im Beschließen und Gestalten,
Bringt, was tief — zur Sichtbarkeit,
Er regiert in Ewigkeit.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
הַמְדַבֵּר בִּצְדָקָה.
הַלּוֹבֵשׁ צְדָקָה.
הַמַּאֲזִין צְעָקָה.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchste König,
Der mit Rechtlichkeit entscheidet,
In Gerechtigkeit sich kleidet,
Den erhört, der zu ihm schrei't,
Er regiert in Ewigkeit.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
זוֹכֵר צוּרִים.
זַכּוֹת יְצוּרִים.
זוֹעֵם צָרִים.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchste König,
Denket jener Tugendvesten [1]),
Stets zu der Geschöpfe Besten;
Der den Drängern furchtbar dräut,
Er regiert in Ewigkeit.

[1]) Die Erzväter werden die Vesten oder Säulen der Tugend und Frömmigkeit genannt.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
טוֹב שׁוֹכֵן עַד.
טוּבוֹ לָעַד.
טִפַּח שְׁמֵי עַד.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchſte König,
Der voll Güt' im Himmel thronet,
Der voll Milde immer lohnet,
Himmel ſpannt' auf alle Zeit,
Er regiert in Ewigkeit.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
כַּשַּׂלְמָה עוֹטֶה אוֹר.
כָּל מְאוֹרֵי אוֹר.
כַּבִּיר וְנָאוֹר.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchſte König,
Lichtglanz legt er um, als Hülle,
Aller Leuchten Flammenfülle,
Dauernd und voll Herrlichkeit,
Er regiert in Ewigkeit.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
מֶלֶךְ עוֹלָמִים.
מְפַעֲנֵחַ נֶעֱלָמִים.
מֵשִׂיחַ אִלְּמִים.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchſte König,
Bleibet König aller Zeiten,
Der enthüllt die Heimlichkeiten,
Der den Stummen Worte leih't,
Er regiert in Ewigkeit.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
סוֹבֵל הַכֹּל.
סָב וּמְבַלֶּה כֹּל.
סוֹקֵר הַכֹּל.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchſte König,
Der da trägt ſo Welt als Weſen,
Läßt veralten und verweſen,
Er durchſchaut ſo Raum als Zeit,
Er regiert in Ewigkeit.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
פְּאֵרוֹ עֻזּוֹ.
פֹּעַל יְמִינוֹ תְעוֹז.
פּוֹדֶה וּמָעוֹז.
לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

Er, der allerhöchſte König,
Seine Herrlichkeit zeigt Stärke,
Seine Recht' übt Wunderwerke —
Der befreit und Schutz verleih't,
Er regiert in Ewigkeit.

Er, der allerhöchste König,	מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
Dessen Engel gluthdurchzogen,	קְדוֹשָׁיו לַהַב.
Der gebietet Meereswogen,	קוֹרֵא מֵי רַהַב.
Ist dem Beter mild bereit,	קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בְּאַהַב.
Er regiert in Ewigkeit.	לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:
Er, der allerhöchste König,	מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
Schlaf kann nicht sein Wirken stören,	שֵׁנָה אֵין לְפָנָיו.
Eintracht herrscht in seinen Sphären,	שֶׁקֶט בִּפְנִינָיו.
Und sein Schatz birgt Seligkeit —	שֶׁבַח טוֹב בְּמַצְפּוּנָיו.
Er regiert in Ewigkeit.	לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:

סוגרין הארון

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. בָּלָה וְיָרַד שַׁחַת. בִּשְׁאוֹל וּבְתַחַת. בְּלֵיאוּת בְּלִי נַחַת. עַד מָתַי יִמְלוֹךְ:

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. תְּנוּמָה תְעוּפֶנּוּ. תַּרְדֵּמָה תְּעוֹפְפֶנּוּ. תּוֹהוּ יְשׁוּפֶנּוּ. עַד מָתַי יִמְלוֹךְ:

ופותחין הארון מיד

Er, der allerhöchste König,	אֲבָל מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
Seine Macht, sie endet nimmer,	תָּקְפּוֹ לָעַד.
Seine Majestät — für immer,	תִּפְאַרְתּוֹ עֲדֵי עַד.
Und sein Ruhm durch alle Zeit,	תְּהִלָּתוֹ עוֹמֶדֶת לָעַד.
Er regiert in Ewigkeit.	לַעֲדֵי עַד יִמְלוֹךְ:
Und nun erhebe sich zu dir die Weihe der Heiligung, denn Du bist unser Gott, o König!	וּבְכֵן וּלְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:
Laßt uns preisen die allgewaltige Heiligkeit des Tages, der so schauerlich und furcht=	*) וּנְתַנֶּה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת הַיּוֹם. כִּי הוּא נוֹרָא וְאָיוֹם. וּבוֹ

***) Sagenhafte Entstehung des Gebetes ונתנה תקף.**

Der Ursprung dieses Gebetes beruhet auf eine Sage, die sich seit undenklichen Zeiten fast in allen alten und neuen Auflagen der Neujahrsgebete fortpflanzt, und auch Herr Prediger Mannheimer, in den Festgebeten der Israeliten, nach der gottesdienstlichen Ordnung im israelitischen Bethause zu Wien (Wien 1840, 2. Band S. 327), nacherzählt. Nach der Mittheilung des Rabbi Gedalja Jachia im Schalscheleth Ha=

תִנָּשֵׂא מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב עָלָיו בֶּאֱמֶת. אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא דַיָּן וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד. וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם (וְסוֹפֵר וּמוֹנֶה.) וְתִזְכּוֹר כָּל הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח אֶת סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת. וּמֵאֵלָיו יִקָּרֵא. וְחוֹתָם יַד כָּל אָדָם בּוֹ. וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע. וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים יֵחָפֵזוּן. וְחִיל

bar ist! — An ihm zeigt sich dein Reich erhaben, auf Gnade gründet sich dein Thron, und huldvoll sitzest Du darauf. Wohl bist Du es, der da richtet und überführt, der erkennet und der da zeugt, der verzeichnet und der beschließt, der vorträgt und bestimmt; denn Du denkest alles, was vergessen schon, Du schlägst auf, die Denkrolle, die laut den Inhalt selbst verkündet, bestätiget von des Menschen eigener Hand. Da ertönt der Posaune starker Schall, und eine leise dumpfe Stimme gibt sich kund. — Die Engel werden aufgeregt; ergriffen von

kabbala (Amsterd. J. d. W. 5457 S. 44), fand man nachstehende Geschichte unter den Papieren des Rabbi Ephrajim ben Rabbi Jakob aus Vienne (in Frankreich) aufgezeichnet:

Rabbi Amnon, einer der Reichsten und Angesehensten seiner Zeit, genoß die Gunst des Kurfürsten von Mainz in hohem Grade. Die Höflinge drangen unaufhörlich in ihn, sich zu bekehren, und selbst der Kurfürst bot seine Beredsamkeit auf, ihn zur Abschwörung seines väterlichen Glaubens zu bewegen. Amnon konnte diesen eindringlichen Worten nicht widerstehen, und erbat sich drei Tage Bedenkzeit. Auf dem Wege nach Hause fand er in dieser vorschnellen Aeußerung eine fast zusagende Andeutung, ein sträfliches Wanken in seinen früher ausgesprochenen Grundsätzen. Trostlos und von Gewissensbissen gefoltert, durchseufzte er die drei Tage. Die Frist verstrich, er ging nicht; er wurde vorgeladen, er kam nicht; endlich trat die Gewalt ein, er wurde abgeholt. Vor den Fürsten gebracht, wurde er hart angefahren und über seinen Wortbruch zu Rechenschaft gezogen. Ich will — sprach er gefaßt — mir selbst das Urtheil sprechen: die Zunge, die gelogen, werde herausgeschnitten. Nein — entgegnete der Fürst — nicht die Zunge, sondern die Füße, die nicht kommen wollten, sollen abgehauen und dein ganzer Körper gefoltert werden. Diese Strafe wurde wirklich vollzogen, und er sodann nach Hause getragen. Standhaft und geduldig ertrug er diese Schmerzen, denn sie waren ihm eine verdiente Buße. Als bald darauf der Neujahrstag erschien, ließ er sich sammt den abgehauenen Gliedmaßen in die Synagoge tragen, und die Bahre, auf welcher er lag, neben dem Vorbeter niederstellen. Bei dem Gebete Keduscha (קדושה) rief der Verstümmelte ihm zu, er möge inne halten, denn er wolle den Namen Gottes verherrlichen (מקדש השם sein). Darauf begann er das Gebet ונתנה תקף mit lauter Stimme und feierlicher Andacht, und mit dem Ende dieses Gebetes, endete auch er wunderbarer Weise. — Nach drei Tagen erschien er dem berühmten Rabbi Kilonimos ben Rabeuu Meschulam, Nachts im Traume, lehrte ihn dieses Gebet, und trug ihm auf, es in allen Gemeinden Jisrael's zu verbreiten. — Diese Geschichte soll im Anfange des dreizehnten Jahrhunderts vorgefallen sein. Der Geschichtschreiber Jost, der sie als eine Sage abfertigt, bemerkt, daß Basnage (Hist. de Juifs) sie glaubhaft findet.

Angst und Beben verkünden sie: „Siehe da! der Tag des Gerichtes naht!“ Das himmlische Heer selbst wird zur Rechenschaft gezogen, denn vor deinem Richterstuhle erscheinen auch sie nicht rein. — Und alle Erdenwaller werden dir, gleich einer Heerde Schafe, vorgeführt; wie der Hirt seine Heerde überschauet und unter seinem Stabe sie musternd führt, so musterst Du, zählst und ordnest, verhängst über alle Seelen, bestimmest aller Wesen Lebensziel und verzeichnest ihr beschiedenes Geschick.

Am Neujahrstage wird verzeichnet und am Versöhnungstage wird beschlossen, wie viel vergehen und wie viel entstehen sollen, wer fortleben und wer sterben, wer sein Ziel erreichen und wer es nicht erreichen, wer durch Wasser umkommen, wer durch Feuer, wer durch Krieg, wer durch reißendes Gethier, wer durch Hungersnoth, wer durch Ungewitter, wer durch Pest, wer erwürgt und wer verschüttet werden soll, wer ausrasten, wer unstät herumschweifen, wer beruhigt bleiben, wer beunruhigt werden, wer froh sein und

וּרְעָדָה יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד עַל צְבָא מָרוֹם בַּדִּין. כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ בַּדִּין. וְכָל בָּאֵי עוֹלָם יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ כִּבְנֵי מָרוֹן. חזן כְּבַקָּרַת רוֹעֶה עֶדְרוֹ. מַעֲבִיר צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ. כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר וְתִמְנֶה. וְתִפְקוֹד נֶפֶשׁ כָּל חָי. וְתַחְתּוֹךְ קִצְבָה לְכָל בְּרִיּוֹתֶיךָ. וְתִכְתּוֹב אֶת גְּזַר דִּינָם:

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה יַעַבְרוּן. וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן. מִי יִחְיֶה. וּמִי יָמוּת. מִי בְקִצּוֹ. וּמִי לֹא בְקִצּוֹ. מִי בַמַּיִם. וּמִי בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב. וּמִי בַחַיָּה. מִי בָרָעָב. וּמִי בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ. וּמִי בַמַּגֵּפָה. מִי בַחֲנִיקָה. וּמִי בַסְּקִילָה: מִי יָנוּחַ. וּמִי יָנוּעַ. מִי יִשָּׁקֵט. וּמִי יִטָּרֵף. מִי יִשָּׁלֵו. וּמִי

יִתְיַסַּר. מִי יֵעָנִי. וּמִי יֵעָשֵׁר.
מִי יִשָּׁפֵל. וּמִי יָרוּם:

צוֹם קוֹל ממון
וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה וּצְדָקָה
מַעֲבִירִין אֶת רֹעַ הַגְּזֵרָה:

כִּי כְּשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ.
קָשֶׁה לִכְעוֹס וְנוֹחַ לִרְצוֹת.
כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת.
כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מֵחַטָּאתוֹ
וְחָי. וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה
לוֹ. אִם יָשׁוּב מִיַּד תְּקַבְּלוֹ:

חזן אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא
יוֹצְרָם. וְאַתָּה יוֹדֵעַ יִצְרָם.
כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם: אָדָם
יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ לֶעָפָר.
בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ. מָשׁוּל
כַּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר. כְּחָצִיר
יָבֵשׁ. וּכְצִיץ נוֹבֵל. וּכְצֵל
עוֹבֵר. וּכְעָנָן כָּלָה. וּכְרוּחַ
נוֹשָׁבֶת. וּכְאָבָק פּוֹרֵחַ.
וְכַחֲלוֹם יָעוּף:

wer leiden soll, wer arm und wer reich, wer erniedrigt und wer erhöht werden soll.

Aber Reue, Gebet und Wohlthätigkeit

entfernen das böse Verhängniß.

Denn wie dein Name, so dein Lob, schwer zu erzürnen, leicht zur Gnade; denn Du verlangst nicht den Untergang des Todes Schuldigen, sondern, daß er seinen Wandel verlasse und fortbestehe — ja Du wartest ihm sogar bis zu seinem Sterbetage; bekehrt er sich, dann nimmst Du ihn sogleich gnädig auf. — Wahrlich! Du, der Menschen Schöpfer! Du kennst ihre Triebe — sie sind ja Fleisch und Blut! Der Irdische entsteht aus Staub und wird zum Staube, in seiner Seele trägt er selbst den Kampf [1]); er gleicht einer zerbrechlichen Scherbe, dem dürren Grase, der welken Blüthe, dem weichenden Schatten, der schwindenden Wolke, der Dauer eines Athemzuges, gleicht dem fliegenden Stäubchen, einem flüchtigen Traume.

[1]) Mein unmittelbarer Vorgänger als Uebersetzer und hebr. Kommentator des Machsor, der verewigte Heidenheim, übersetzt בנפשו יביא לחמו nach Klgl. 5, 9. „Muß Futter suchen mit Lebensgefahr". Ich habe meine Uebersetzung im hebr. Kommentar (s. erste Ausgabe v. J. 1834) mit der zweiten Bedeutung des Stw. לָחַם streiten, kämpfen, wie אז לחם שערים: Da war Kampf in den Thoren (Richt. 5, 8.) gerechtfertigt. Die Paitanim geben oft Stellen der heil. Schrift eine ihrem Gegenstande angemessene Wendung. Hier drückt der fromme Verfasser mit biblischen Worten den Kampf des Physischen mit dem Geistigen im Menschen aus, um die Schwäche und Nichtigkeit des Erdensohnes vollends auszumalen.

Aber Du, o König! bist ein allmächtiges, lebendiges und unvergängliches Wesen!

Ziellos sind deine Jahre, unendlich deiner Tage Dauer, unzählig das Gefolge deiner Majestät, unerforschlich der verborgene Sinn deines Namens; dein Name ist im herrlichsten Einklange mit dir, so wie Du mit deinem Namen; und auch uns legtest Du deinen Namen bei.

Darum gewähre uns deines heiligen Namens Willen und verherrliche ihn ob Jenen, die ihn heiligen.

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם.

אֵין קִצְבָה לִשְׁנוֹתֶיךָ. וְאֵין קֵץ לְאֹרֶךְ יָמֶיךָ. וְאֵין לְשַׁעֵר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ. וְאֵין לְפָרֵשׁ עִלּוּם שְׁמֶךָ. שִׁמְךָ נָאֶה לְךָ. וְאַתָּה נָאֶה לִשְׁמֶךָ. וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ בִּשְׁמֶךָ:

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל־מַקְדִּישֵׁי שְׁמֶךָ. בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ. הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ. דָּרֵי מַעְלָה עִם דָּרֵי מַטָּה:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר

קהל וחזן **קָדוֹשׁ ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:**

קהל כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

סוגרין הארון

מיוסד ע"פ א"ב ובסוף חתום שם המחבר אלעזר.

*) **וְחַיּוֹת אֲשֶׁר הֵנָּה מְרֻבָּעוֹת כִּסֵּא. בְּמָאתַיִם וַחֲמִשִּׁים וָשֵׁשׁ מַכְנִיפוֹת כִּסֵּא. גּוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹכְכָם פָּנִים לְפָנִים לַכִּסֵּא. דְּמוּת רָקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכִּסֵּא. הוּא כְּעֵין הַקֶּרַח וּבוֹ שְׁבִיב כִּסֵּא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה דְּמוּת כִּסֵּא. זָעוֹת**

*) וחיות Folgender Piut ist eine kabbalistische Schilderung der Engelschaaren, die den Thron Gottes umgeben. Eine Uebertragung würde die Gluth morgenländischer Phantasie verkohlen und zur Verständlichkeit nichts beitragen.

בְּלִי לֵאוּת מֵהִיל כִּסֵּא. חזן חָשׁוֹת בְּרָצוֹא וָשׁוֹב מֵרְעִישׁוֹת (נ"א מַרְעִישׁוֹת) כִּסֵּא. טָסוֹת כַּבָּזָק וְלֹא מְזִיזוֹת הוֹד כִּסֵּא. יוֹדְעוֹת כִּי כָל מָקוֹם לֹא יָכִיל מְקוֹם כִּסֵּא:

קהל כַּף רֶגֶל חֲמֵשׁ מֵאוֹת חָמֵשׁ עֶשְׂרֵה יְשָׁרָה לַכִּסֵּא. לְעֵת תְּרֻשֶׁינָה לְפָאֵר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכִּסֵּא. מִתְעַלְּפוֹת מִפַּחַד רָם יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא. נִרְאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵם נִשּׂוּאוֹת עִם כִּסֵּא. סְבָלוֹת מִתַּחַת זְרוֹעוֹת עוֹלָם לַכִּסֵּא. עֲתִירַת זוּ כְּתַעַל תְּרַפֶּינָה כְּנַף כִּסֵּא. פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׂיקוֹת כִּסֵּא. צוֹרֵר כִּי יַסְטִין יְפַרְשֵׁז עֲנַן כִּסֵּא. קוֹל שׁוֹפָר לְעֵת יַעַל מְאַחֵז פְּנֵי כִּסֵּא. רַחֲמִים יָלִין בְּעַד רְשׁוּמִים בַּכִּסֵּא. שׁוֹפֵט יִרְצֶה מִשֶּׁבֶת בְּאוּלָם הַכִּסֵּא. תַּבְנִית תָּם יִפֶן חֲקוּקָה בַּכִּסֵּא. אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנֻשָּׂאוֹת עִם כִּסֵּא. חזן לְבִלְתִּי לְנַבֵּל מְעוֹנוֹ כִּסֵּא. עוֹד יִפְצֶה פֶּה וַיַּפְגִּיעַ כִּסֵּא. זְכוֹר לְיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכִּסֵּא:

רַחֵם מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שַׂמְתָּ הֲדוֹם וְכִסֵּא. וְאָז יִתְרַעַם הַגַּלְגַּל וְיִתְרַעַשׁ הַכִּסֵּא. וְאוֹפַן לְאוֹפַן וּכְרוּב לִכְרוּב וְחַיָּה לְחַיָּה לְעֻמַּת כִּסֵּא:

חזן כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קהל וחזן בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

קהל מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

מיוסד ע"פ תשר"ק ובסוף חתום שם המחבר אלעזר.

וְעַמְּךָ תְּלוּאִים בִּתְשׁוּבָה לְהִתְיַחֵד. שְׁנֵי לְבָבוֹת לְךָ כְּאֶחָד לְאֶחָד. רַחֵץ בְּנִקָּיוֹן כַּפַּיִם נְשׂוֹא לֵב אֶחָד. קוֹל שׁוֹפָר כָּפוּף כְּפוּף לֵב אֶחָד. צִיּוּן שׁוֹפָר פָּשׁוּט פְּשׁוּט לֵב אֶחָד. פּוֹר יָמִים יוּצָּרוּ בָּם לָבוֹר אֶחָד. עוֹבְרִים בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד. חזן סְמוּכִים בְּצִדְקַת אָב הָיָה אֶחָד. נִשְׁעָנִים בְּסִבְךְ יָחִיד וּמְיוּחָד. מוּבְטָחִים בְּתָם (נ"א בְּתוֹם) וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד:

קהל לְהִזָּכֵר לָמוֹ עֲנִיַּת קוֹל אֶחָד. כְּשִׁבְתּוֹ בְּכִסֵּא שְׁפוֹט גּוֹי אֶחָד. יַעֲמִיד מֵלִיץ יֹשֶׁר מִנִּי אֶלֶף אֶחָד. טוֹבוֹת לְהַגִּיד בַּשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד. חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לְמִשְׁפָּט אֶחָד. זַךְ וָרָע מֵהַיּוֹם וּמוֹדַע דִּינָם לְאֶחָד. וַאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו שְׁקוּלִים עַד עָשׂוֹר יוּאֲחָד. הוּא כְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְשׁוּבָה יִיחַד. דֶּלֶת פְּתוּחָה לַשָּׁבִים תֵּת צֳרִי לְכָל אֶחָד. גּוֹלֶה זְכוּת וָרֶשַׁע לְהַגִּישׁ אֶחָד בְּאֶחָד. בִּקּוּר חֶשְׁבּוֹן לִמְצוֹא אֶחָד לְאֶחָד. חזן אִם יַשְׁקִיט וּמִי יַרְשִׁיעַ לַהֲשִׁיבֵנוּ וְהוּא בְּאֶחָד. אֱמֶת חוֹתָמוֹ לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא אֶחָד. לְעֵת תָּמוּט וּכְכַל יַד עַם אֶחָד:

עוֹד יִזְכּוֹר לָמוֹ מַטַּת שְׁכֶם אֶחָד. זֹאת הַמִּתְמֶדֶת שְׁמַע פֶּה אֶחָד. רוֹגֶשֶׁת נֶשֶׁף וָשַׁחַר לְיַחֵד לְאֶחָד:

חזן מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים. וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

חזן וקהל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

קהל אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

מיוסד ע"פ א"ת ב"ש.

וְאַתָּה אֱזוֹן קוֹל מְפָאֲרֶיךָ בְּכָל אֵיבְרֵיהֶם. תִּכֵּן מִצְוֹת מַעֲשֵׂיהֶם בְּמָאתַיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמֹנָה אֵיבְרֵיהֶם: בְּזֶה חֹדֶשׁ תִּקּוֹעַ שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּכַף רַגְלֵיהֶם: שֵׁי מוּסְפֵי יוֹם עֲשָׂרָה. כְּמוֹ עֲשָׂרָה בְּקַרְסֻלֵּיהֶם: גָּשִׁים פְּנֵי תֵיבָה שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם. כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם: רְשׁוּמִים קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בִּרְכֵּיהֶם: דְּרוּשִׁים תְּקוֹעַ בַּכֶּסֶה בְּאֶחָד. כְּמוֹ אֶחָד בְּיַרְכוֹתֵיהֶם: קֶרֶן יִמְשְׁכוּ לְשַׁלְּשׁוֹ שְׁלֹשָׁה. כְּמוֹ שְׁלֹשָׁה בְּקוֹטָלֵיהֶם: הֵן מוּסְפֵי חֹדֶשׁ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם: צִקּוּן לַהֲשֵׁם בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבִּזְרוֹעוֹתֵיהֶם: וּמַלְכִיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּפִסַּת יְדֵיהֶם: פִּלּוּל תְּמִידִים שְׁמֹנָה עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שְׁמֹנָה עֶשְׂרֵה חוּלְיוֹת שֶׁבִּשְׁדְרוֹתֵיהֶם: זִבְחֵי תְמִידִים תְּקִיעוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִשְׁעָה שֶׁבְּרָאשֵׁיהֶם: עֲתִירוֹת שְׁתַּיִם שָׁחוּחַ בָּם שְׁמוֹנָה. כְּמוֹ שְׁמוֹנָה שֶׁבְּצַוָּארֵיהֶם: חָק דָּתָם סְפָרִים חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבִּנְקָבֵיהֶם:

חזן שָׂם הֲלִיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה. כְּמוֹ שִׁשָּׁה בִּלְבָבֵיהֶם: טוּחוֹת וְכֶסֶל וְשֶׂכְוִי וְסַרְעַף וּבֶטֶן

וָקֶרֶב וְעֶשְׁתּוֹנוֹתֵיהֶם: נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה. עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וְעַצְמוֹתֵיהֶם:

יִשְׂאוּ עַיִן וְיַכִּירוּ אֹזֶן וְיִפְצְחוּ פֶה וְלָשׁוֹן וְנִיב שִׂפְתוֹתֵיהֶם. מִכַּף רֶגֶל וְעַד רֹאשׁ נְתוּכְחוּ פְּרוֹט מַעֲשֵׂיהֶם. כְּתִקּוּעַ שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחְפְּרוּ שׂוֹטְנֵיהֶם. לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוּעַ שֵׁנִית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

חזן אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קהל וחזן אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

קהל אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

מיוסד ע״פ תשר״ק וגלס ע״פ קלי א״ב.

*) תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ. אָמְצָךְ מְלֹא כָל הָאָרֶץ. שִׁמְעֲךָ דִּין מִשָּׁמַיִם. בְּכֵן יָרְאָה וְשָׁקְטָה הָאָרֶץ. רַעַשׁ יוֹם מִשְׁפָּט. גָּעֲשׁוּ תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ. קוֹל שׁוֹפָר חָזָק. דִּבֵּר וַיִּקְרָא אָרֶץ. צְבִי לַצַּדִּיק בְּזֶמֶר. הִשְׁמִיעַ

Deiner Herrlichkeit, deiner Allmacht Ruhm,
Erfüllet die Räume der Erde;
Die Kunde wird laut vom Himmelsgericht,
Feierlich still bangt drob die Erde.
Der Tag des Gerichtes donnert heran,
Es wanken die Tiefen der Erde;
Der Posaune so gewaltiger Schall,
Erwecket laut mahnend die Erde.
Dem Frommen ertönet herrlicher Sang,
Aus jeglicher Ferne der Erde.

*) תהלות Der gelehrte Rabbiner Rappoport war der Erste, der auf diese erhabene poetische Schilderung des Weltgerichts den hebräischen Leser aufmerksam machte, so wie ich der erste gewesen, der gleich bei der ersten Ausgabe meines mit hebräischem Commentare und deutscher Uebersetzung (mit jüdischen Lettern im Jahre 1832) erschienenen Machsor diesen Piut übersetzte. Hr. Dr. Michael Sachs hat in seinem vortrefflichen Werke: Die religiöse Poesie der Juden in Spanien (Berlin 1845) bei Gelegenheit der Besprechung über die Synagogen-Poesie des Kalir, von diesem Piut gleichfalls eine metrische Uebersetzung geliefert.

מִכְּנַף הָאָרֶץ. פַּחַת וָפַחַת. וָפַח יַבְעִיתוּ אָרֶץ. עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט. וְעוּם כָּל אַפְסֵי אָרֶץ. חזן סוּרוּ מֶנִּי דֶרֶךְ יְנוֹבְבוּ. חֲרֵדִים מַחֲרִדַּת הָאָרֶץ. נָאוֹר וְאַדִּיר. טַעַם תָּשִׁיב לָאָרֶץ. מַה תִּירְאִי אֲדָמָה. יָרִיעוּ תַּחְתִּיּוֹת אָרֶץ:

לְהִתְוַדַּע וּלְהִגָּלוֹת. כִּי הוּא מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ. כְּמוֹ פֵּאֲרוּהוּ מֵאָז בַּשַּׁחַק. יוֹרְשׁוּ בְחוּנָיו לְפָאֲרוֹ בָאָרֶץ:

Aber welch Schrecken, Verderben und Fall,
Überraschen die Bösen der Erde —
Denn Du, Herr! stehest nun auf zum Gericht,
Strafend an allen Seiten der Erde —
Sie stammeln: Schaffet doch Raum uns zur Flucht —
Aufgeschreckt vom Beben der Erde!
Doch der Allerleuchter und Allmächtigste,
Beruhigt mit Milde die Erde.—
„Was ist's — warum banget, o Land! dir,
Was dröhnen die Tiefen der Erde?"
Zu offenbaren, zu zeigen, daß er —
Er allein sei König der Erde.—
Wie sie von je im Himmel ihn preisen,
Sei Geprüften vergönnt ihn zu preisen auf Erden.

חזן אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵנוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

ק״וח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

חֲמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ. וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ. וְיֹאמְרוּ לְךָ חוֹסֶיךָ. בְּצַדֶּקְךָ עֲמוּסֶיךָ. תּוּקְדַּשׁ אָדוֹן עַל כָּל מַעֲשֶׂיךָ:

Erbarme dich doch der Geschöpfe dein,
Und mögest Du dich deiner Schöpfung freu'n,
Drob deine Schützlinge dich preisen,
Sprichst deine Schuldbeladenen Du frei:
„Geheiliget bist Du, o Herr!
Ob deiner ganzen Schöpfung."

כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדוּשָּׁתְךָ
קִדַּשְׁתָּ. נָאֶה לְקָדוֹשׁ פְּאֵר
מִקְּדוֹשִׁים: וּבְכֵן יִתְקַדֵּשׁ
שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. עַל יִשְׂרָאֵל
עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ.
וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ.
וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד
מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ:

עוֹד יִזְכּוֹר לָנוּ אַהֲבַת
אֵיתָן אֲדוֹנֵנוּ. וּבַבֵּן הַנֶּעֱקַד
יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ. וּבִזְכוּת
הַתָּם יוֹצִיא לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי
קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדוֹנֵנוּ:

בְּאֵין מֵלִיץ יֹשֶׁר מוּל
מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב
דְּבַר חוֹק וּמִשְׁפָּט. וְצַדְּקֵנוּ
בַּמִּשְׁפָּט. הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

פותחין הארון מיוסד ע"פ א"ב כפול

*) הָאוֹחֵז בְּיָד מִדַּת מִשְׁפָּט.

Denn sie, die dich verherrlichen,
Hast Du geweiht mit deiner Heiligkeit. —
Dem Heiligsten ist angemessen
Die Huldigung der Heiligen.
Wohlan, so werde geheiligt dein Name,
Ewiger unser Gott!
Ob Jisrael, deinem Volke,
Ob Jeruschalajim, deiner Residenz,
Ob Zion, dem Sitze deiner Majestät,
Ob dem Reiche des Hauses David, deines Gesalbten,
Ob deiner Veste und deinem Tempel.

So mög' er uns gedenken
Die Liebe unser's Ahnherrn, des Glaubensfesten, [1])
Und um des Opfergebundenen Sohnes [2]) willen,
Mög' er entkräften uns'ren Beschuldiger;
Und um des Frommen [3]) Reinheit willen
Mög' er erlassen unser Urtheil zum Heil —
Denn heute ist der Tag heilig dem Herrn.

Fehlt ein wackerer Fürsprecher
Dem Ankläger gegenüber,
Dann sprich Du für Jakob
Das Wort des Gesetzes und des Rechts,
So daß Du uns freisprichst im Gerichte,
O König des Weltgerichts!

Er ist's, der in Händen hält die Wage des Gerichtes,

[1]) Abraham wird Ethan (der Glaubensfeste) genannt, weil er in zehn Prüfungen seinen festen Glauben an Gott bewährt hat. [2]) Jizchak. [3]) Jakob heißt Tam (der Fromme) nach 1. M. 25, 27.

*) האוחז Dieser Piut wird abwechselnd vom Vorbeter und der Gemeinde gesagt.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
אֵל אֱמוּנָה:
הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גִּנְזֵי נִסְתָּרוֹת.
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
בּוֹחֵן כְּלָיוֹת:
הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת.
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
גּוֹאֵל חָזָק:
הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם.
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
דַּיָּן אֱמֶת:
הֶהָגוּי בְּאֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה.
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
הָיָה וְיִהְיֶה:
הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ.
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
וְאֵין בִּלְתּוֹ:
הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת.
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
זוֹכֵר הַבְּרִית:
הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל חָי.
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
חַי וְקַיָּם:
הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים.
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
טוֹב לַכֹּל:

Ihm vertrauen alle, denn er ist ein Gott der Treue.

Er ist's, der prüft und erforscht die tiefsten Heimlichkeiten,
Ihm vertrauen alle, denn er erspäht die geheimsten Falten.

Er ist's, der vom Tod' erlöst und vom Verderben rettet,
Ihm vertrauen alle, denn er ist der mächtigste Erlöser.

Er ist's, der allein richtet die Waller dieser Welt,
Ihm vertrauen alle, denn er ist ein gerechter Richter.

Er ist's, der sich offenbarte, als der Ewige unwandelbar,
Ihm vertrauen alle, denn er ist, war und wird sein.

Er ist's, der seinen Namen gleich seinem Ruhme bewährt,
Ihm vertrauen alle, denn außer ihm ist kein Gott.

Er ist's, der mit Wohlthaten bedenkt, die seiner eingedenk sind,
Ihm vertrauen alle, denn er ist des Bundes eingedenk.

Er ist's, der bestimmt das Leben aller Wesen,
Ihm vertrauen alle, denn er ist ewig und beständig.

Er ist's, der allgütig den Bösen, wie den Guten wohlthätig ist.
Ihm vertrauen alle, denn er ist der Allgütige.

Er ist's, der die Neigung aller Wesen kennt,	הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל יְצוּרִים.
Ihm vertrauen alle, denn er bildete sie im Mutterleibe schon.	וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבָּטֶן:
Er ist's, der Allvermögende, Allumfassende,	הַכֹּל יָכוֹל וְכוֹלְלָם יַחַד.
Ihm vertrauen alle, denn er ist allmächtig.	וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יָכוֹל:
Er ist's, der unsichtbar im Schatten seiner Allmacht wohnt,	הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי.
Ihm vertrauen alle, denn er ist der einzig Unerforschliche.	וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא לְבַדּוֹ הוּא:
Er ist's, der Könige einsetzt und allein die Herrschaft hat,	הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוּכָה.
Ihm vertrauen alle, denn er ist der Weltenkönig.	וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא מֶלֶךְ עוֹלָם:
Er ist's, der mit Huld die Geschlechter alle leitet,	הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ כָּל דּוֹר.
Ihm vertrauen alle, denn er bewährt seine Huld.	וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נוֹצֵר חָסֶד:
Er ist's, der langmüthig und nachsichtig gegen Zügellose ist,	הַסּוֹבֵל וּמַעֲלִים עַיִן מִסּוֹרְרִים.
Ihm vertrauen alle, denn er ist versöhnungsvoll.	וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא סוֹלֵחַ סֶלָה:
Er ist's — der Allerhöchste, der seinen Gnadenblick seinen Frommen zuwendet,	הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל יְרֵאָיו.
Ihm vertrauen alle, denn er erhört leises Flehen.	וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא עוֹנֶה לָחַשׁ:
Er ist's, der die Gnadenpforte öffnet, die reumüthig an sie pochen,	הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר לְדוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה.
Ihm vertrauen alle, denn seine Hand ist immer offen. [1]	וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא פְּתוּחָה יָדוֹ:
Er ist's, der nachsieht dem Bösen und verlangt, daß er sich bessere,	הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע וְחָפֵץ בְּהִצָּדְקוֹ.

1) Die Reumüthigen aufzunehmen.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא צַדִּיק וְיָשָׁר:	Ihm vertrauen alle, denn er ist gerecht und wahr.
הַקָּצַר בְּזַעַם וּמַאֲרִיךְ אַף. וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא קָשֶׁה לִכְעוֹס:	Er ist's, der die Strafe abkürzt und Langmuth übt, Ihm vertrauen alle, denn er ist schwer zu erzürnen.
הָרַחוּם וּמַקְדִּים רַחֲמִים לְרֹגֶז. וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא רַךְ לִרְצוֹת:	Er ist's, der Allerbarmer, der die Milde dem Zorne vorzieht. Ihm vertrauen alle, denn er ist leicht zu versöhnen.
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן וְגָדוֹל. ק"וּ וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא שׁוֹפֵט צֶדֶק:	Er ist's, der mißt uns klein wie groß nach gleichem Maßstab, Ihm vertrauen alle, denn er ist ein gerechter Richter.
הַתָּם וּמִתַּמָּם עִם תְּמִימִים. וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא תָּמִים פָּעֳלוֹ:	Er ist's, der den Aufrichtigen zur Vollkommenheit geleitet, Ihm vertrauen alle, denn sein Wirken ist vollkommen.
תִּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלוֹךְ עַל כֹּל בְּיִחוּד:	Du allein nur bist erhaben, einzig Du regierst das All.

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: סוגרין הארון

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל־כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ. וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל־כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן־פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ. וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְיֶאֱתָיוּ כֹּל לְעָבְדֶךָ. וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ. וְיַגִּידוּ בָאִיִּים צִדְקֶךָ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יְדָעוּךָ. וִיהַלְלוּךָ כָּל אַפְסֵי אָרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְיָ. (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת זִבְחֵיהֶם) וְיִזְנְחוּ אֶת עֲצַבֵּיהֶם. וְיַחְפְּרוּ עִם פְּסִילֵיהֶם. וְיַטּוּ שְׁכֶם אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיִירָאוּךָ עִם שֶׁמֶשׁ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ. וְיַכִּירוּ כֹּחַ מַלְכוּתֶךָ. וִילַמְּדוּ תוֹעִים בִּינָה. וִימַלְלוּ אֶת גְּבוּרָתֶךָ. וִינַשְּׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ. וִיסַלְּדוּ בְחִילָה פָּנֶיךָ. וִיעַטְּרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה. וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְיִצְהֲלוּ אִיִּים בְּמָלְכֶךָ. וִיקַבְּלוּ עוֹל מַלְכוּתְךָ עֲלֵיהֶם. וִירוֹמְמוּךָ בִּקְהַל עָם. וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים

Einst kommen alle anzubeten dich,
Den Ruf zu preisen deiner Herrlichkeit;
Dein Heil verkünden sie an fernen Küsten. —
Nach dir verlangen Völker, die dich nie gekannt,
Dir huldigen der Erden Enden all.
Sie sprechen: „Unaufhörlich zeigt sich Gottes Macht!“
Dir bringen sie dann ihre Opfer dar,
Und schleudern ihre Götzen weg,
Und schämen sich ob ihrer Bilder,
Und neigen sich, einmüthig dir zu dienen,
Verehren dich mit Sonnenaufgang, verlangend stets nach dir;
Denn sie erkennen deiner Herrschaft Macht —
Zur Einsicht kommen Schwärmer durch Belehrung,
Besprechen über deine Allmacht sich,
Erheben dich hochragend über jedes Haupt,
Begeistern sich, um dich in Ehrfurcht anzufleh'n,
Und krönen dich mit des Ruhmes Krone.
Auf Bergen brechen sie in Jubel aus,
An Küsten jauchzen sie zu deiner Huldigung,
Und übernehmen deiner Herrschaft Joch,
Erheben hoch dich in der Volksversammlung.

וְיָבֹאוּ. וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה:

Die Fernen hören es und kommen,
Und reichen dir der Herrschaft Diadem.

וְתִמְלוֹךְ ׀ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ ׀ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ. וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה. זִכְרוֹן תְּרוּעָה. מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ. וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ. וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ. בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ ׀ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ. יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן. שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ. גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה. וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ. לְעֵינֵי כָּל־חָי. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה. וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ. תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה. כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כָּאָמוּר:

לשבת וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ: זֶה קָרְבַּן שַׁבָּת וְקָרְבַּן הַיּוֹם כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ. יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַייָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד. אַיִל אֶחָד. כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה. תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדֻבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם: מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַייָ:

לשבת יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג. עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ. זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

פותחין הארון

כשמגיע הש"ץ לכל המונם סוגרין, וכשמתחיל ואנחנו פותחין.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: סוגרין

בשעה שהצבור אומר הוא אלהינו וכו' אומר הש"ץ אלו הפסוקים בלחש.

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: הֵן לַייָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמָיִם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

והלכנו אומרים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד:

אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ. כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם ׀ מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: והש"ץ חוזר בקול רם הוא אלהינו וכו'.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֱיֵה עִם פִּיפִיּוֹת שְׁלוּחֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. הָעוֹמְדִים לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים ׀ מִלְּפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה יֹּאמֵרוּ. הֲבִינֵם מַה יְּדַבֵּרוּ. הֲשִׁיבֵם מַה שֶּׁיִּשְׁאָלוּ. יַדְּעֵם הֵיאָךְ יְפָאֵרוּ. בְּאוֹר פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן. בֶּרֶךְ לְךָ יִכְרָעוּן. עַמְּךָ בְּפִיהֶם יְבָרְכוּן. וּמִבִּרְכוֹת פִּיךָ כֻּלָּם יִתְבָּרְכוּן: עַמְּךָ לְפָנֶיךָ יַעֲבִירוּן. וְהֵם בַּתָּוֶךְ יַעֲבוֹרוּן. עֵינֵי עַמְּךָ בָּם תְּלוּיוֹת. וְעֵינֵיהֶם לְךָ מְיַחֲלוֹת: גָּשִׁים ׀ מוּל אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ בְּאֵימָה. לְשַׁכֵּךְ כַּעַס וְחֵימָה. וְעַמְּךָ מְסַבְּבִים אוֹתָם כַּחוֹמָה. וְאַתָּה מִן הַשָּׁמַיִם

Unser Gott und Gott unserer Urväter! verleihe einen ergreifenden Vortrag den Abgesandten deines Volkes, welche vor dir stehen, dich zu erbitten und Erbarmung von dir zu erflehen für Jisrael; erwecke Du in ihnen, was sie sprechen, offenbare Du ihnen, was sie reden sollen; erfülle, was sie wünschen, unterrichte sie, dich würdig zu preisen; laß sie wandeln im Lichte deines Angesichtes, sie, die das Knie dir beugen. Wenn sie mit ihrem Munde dein Volk segnen, dann lasse Allen von den Segnungen deines Mundes den Segen zuströmen. Dein Volk führen sie dir vor, und sie treten als Vermittler auf. — Die Blicke deines Volkes sind unverwandt auf sie gerichtet, während ihre Augen hoffend aufschauen zu dir. Mit heiliger Scheu nahen sie sich der heiligen Lade, Zorn und Rache zu bannen und dein Volk umgibt sie wie eine Mauer. O blicke auch Du aus deinen Hö-

תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם לְרַחֲמָה: עַיִן וְנוֹשְׂאִים לְךָ לַשָּׁמַיִם. לֵב שׁוֹפְכִים נִכְחָךְ כַּמַּיִם. וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם: שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ בִלְשׁוֹנָם. וְלֹא יִנָּקְשׁוּ בְשִׁנּוּנָם. וְלֹא יֵבוֹשׁוּ בְּמַשְׁעֵנָם. וְלֹא יִכָּלְמוּ בָם שְׁאוֹנָם. וְאַל יֹאמְרוּ פִיהֶם דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ: כִּי חֲנוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הֵמָּה חֲנוּנִים. וּמְרוּחָמֶיךָ הֵמָּה מְרוּחָמִים. כְּמָה שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת אֲשֶׁר תָּחוֹן יוּחָן. וְאֶת אֲשֶׁר תְּרַחֵם יְרוּחָם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ (וַיֹּאמֶר אֲנִי אַעֲבִיר כָּל טוּבִי עַל פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם יְיָ לְפָנֶיךָ.) וְחַנֹּתִי אֶת אֲשֶׁר אָחוֹן וְרִחַמְתִּי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וְנֶאֱמַר אַל יֵבוֹשׁוּ בִי קֹוֶיךָ אֲדֹנָי אֱלֹהִים צְבָאוֹת אַל יִכָּלְמוּ בִי מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

hen erbarmend auf sie herab! — Das Auge erheben sie sehnsüchtig himmelauf zu dir, ihre Empfindungen ergießen sich dir gleich Wasserströmen. O, erhöre sie, himmlischer Vater! hemme nicht ihrer Zunge Regung, breche nicht ihrer Rede Kraft, daß sie in ihrer Bestimmung nicht beschämt werden, daß ihre aufgeregte Gemeinde nicht durch sie eine Schmach treffe! O laß ihrem Munde kein dir mißfälliges Wort entfahren, denn nur deine Günstlinge, Ewiger, unser Gott! nur sie sind begünstigt, nur deine Geliebten sind geliebt, wie Du es uns kund gethan! Nur der ist begünstigt, dem Du Gunst verleihest; der nur ist geliebt, dem Du Liebe schenkst, denn es heißt in deiner heiligen Schrift: 1) „Ich wende Gunst zu, dem ich gewogen bin, und nehme dessen mich liebreich an, den ich liebe." — Ferner heißt es: 2) „O, laß nicht beschämt sein, die dir vertrauen, Herr, Gott Zebaoth! O laß nicht zu Schanden werden, die sich an dich wenden, allmächtiger Gott Jisraels!"

1) 2. M. 33. 19. 2) Ps. 69, 7.

פותחין הארון

אוֹחִילָה לָאֵל. אֲחַלֶּה פָנָיו. אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ מַעֲנֵה לָשׁוֹן: אֲשֶׁר בִּקְהַל עָם. אָשִׁירָה עֻזּוֹ. אַבִּיעָה רְנָנוֹת. בְּעַד מִפְעָלָיו: לְאָדָם מַעַרְכֵי לֵב. וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן: אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

סוגרין הארון

Vertrauen will ich dem Allmächtigen, ihn anflehen und von ihm erbitten einen Andacht erweckenden Vortrag. In volkreicher Versammlung stimme ich seiner Allmacht ein Lied an, verkünde in Gesängen seiner Schöpfung Ruhm. Dem Menschen gehört die innere Regung nur, aber der Ewige verleiht der Sprache Kraft. — Darum, Herr! öffne Du meine Lippen, damit mein Mund dein Lob verkünde, daß sie dir gefallen mögen die Ausdrücke meines Mundes und die Regung meines Herzens, dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

Am Sabbath wird anstatt אנסיכה das unten stehende אהללה gebetet.

מיוסד ע"פ א"ב מרובע.

אַנְסִיכָה מַלְכִּי. לְפָנָיו בְּהִתְהַלְּכִי. אֲמִצּוֹ בְּהַמְלִיכִי. יֶאְזוֹר עוֹז וְיִמְלוֹךְ: אֱלִיל בְּהַשְׁלִיכִי. לִפְנֵי בֹּא יוֹם מַלְכִּי. אִישׁ מַלְאָכִי. יִשְׁלַח וְאָז יִמְלוֹךְ: בְּבוֹאוֹ לַהֲלוֹךְ.

Ich soll meinen König als Herrscher erheben? ich, der ich vor ihm im Staube wandle? ich seiner Allgewalt huldigen? Er umgürtet sich selbst mit Herrlichkeit, und zeigt, daß er herrscht. Wenn ich nur den Abgott meiner Sinnlichkeit abwerfe, dann sendet er vor jenem Tage der feierlichen Offenbarung meinen Propheten, [1]) und zeiget, daß er herrscht. O wenn dieser herannahet, dann

[1]) Die Phrase ist eine Anspielung auf die Stelle in Melachai 3, 23: „Sehet, ich sende euch den Propheten Elijah, bevor der Tag des Herrn erscheint, der Große und Furchtbare."

Für Sabbath.

אֲהַלְלָה אֱלֹהַי. אָשִׁירָה עֻזּוֹ. אֲסַפְּרָה כְּבוֹדוֹ. אֲאַפְּדֶנּוּ מְלוּכָה: אֲשַׂגֵּב לְפוֹעֵל. אֲשֶׁר שָׂח וּפָעַל. אֲנַוֵּהוּ. כִּי לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה: בְּעֻזּוֹ נֶצַח אֲשַׁנֵּן. כִּי צְבָאוֹ אָנִי. וְלִי נָאָה

wird die Heuchelei vom Throne gestoßen, des Stolzes Tempel stürzt zusammen, sein Reich endet, und nimmer, daß er herrscht. Er wandelt dann in meiner Mitte, glänzt als König herrlich, in seinem Reiche werde ich eingesetzt, denn er zeigt, daß er herrscht. Die Gebieterin der Reiche [1]) wird er, Herrschaften, Völker und Reiche zerstörend, in die Verwirrung stoßen und zeigen, daß er herrscht. Die Rolle der Ereignisse und das Merkbuch der Begebenheiten werden an jenem Tage aufgeschlagen zum Heile seiner Harrenden, zeigend, daß er herrscht. Jene grausame Gebieterin sprach mit schlauen, Gunst gewinnenden Thränen: „Ich allein bin für das Reich geschaffen! Wer sonst, der milde herrscht?" Die Entmuthigten, die am Tage des Gerichtes ihre Schuldlosigkeit erstreben, hält sie unterjocht, bis jener Hort einst herrscht. Sie, die dem Bel [2]) huldiget, wie kam sie zur Herrschaft? wer räumte

נְתוּשׁ חָנֵף מִמְּלוֹךְ׃ בֵּית גֵּאִים בְּלִי מְלוֹךְ׃ יִסַּח לְבַל יִמְלוֹךְ׃ בְּתוֹכִי יַהֲלוֹךְ׃ בְּהוֹפִיעוֹ לִמְלוֹךְ׃ בְּמַלְכוּתוֹ אֶמְלוֹךְ׃ וְאָז יִמְלוֹךְ׃ גְּבֶרֶת מַמְלָכוֹת. בְּמַגְּרוֹ מַמְלָכוֹת. גּוֹיִם וּמַמְלָכוֹת. יָהֹום וְהוּא יִמְלוֹךְ׃ גִּלָּיוֹן הֲלִיכוֹת. וְסֵפֶר תַּהֲלוּכוֹת. גַּל הַיּוֹם לְזַכּוֹת. חוֹכָיו לִמְלוֹךְ׃ דּוֹרֶכֶת נְסִיכוֹת. בְּתַחֲנוּן קוֹל בָּכוֹת. דִּבְּרָה אֲנִי בְּמַלְכוּת. וּמִי יוּכַל לִמְלוֹךְ׃ דַּכְּאֵי רוּחַ נְמִיכוֹת. מְחַפְּשֵׂי בְּיוֹם דִּין זְכוּת. דָּשָׁה בְּעוֹל מַלְכוּת. עַד צוּר יִמְלוֹךְ׃ הִלּוּךְ מַהֲלַךְ. חֲמֵשׁ מֵאוֹת הָלַךְ. הָדוּר עַד הוּמְלַךְ׃

[1]) Babel. [2]) Der Götze der Babylonier.

Für Sabbath.

שִׂיחַ. גֹּדֶל הַמְּלוּכָה: בַּקָּהָל אֲבַשֵּׂר. בְּרָב עָם אֲדַבֵּר. לְמִי שְׂאֵת וְיֶתֶר עָז. וּלְמִי הַמְּלוּכָה: גּוֹשׁוּ גּוֹיִם. וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת. רְאוּ מַה נֶּהְדָּר. בְּמֶצַח הַמְּלוּכָה: גַּדְּלוּהוּ אִתִּי. וּנְרוֹמְמֶנְהוּ יַחַד. וְאַל תִּתְגָּאוּ. בְּנֵזֶר הַמְּלוּכָה: דְּרָכִים בְּעֵת. נֶעֶשְׂתָה מְצוּלָה. הִתְבּוֹנְנוּ יַחַד. לְמִי נִזְרְקָה מְלוּכָה: דָּרַךְ סוּס בַּיָּם.

בְּעֻזּוֹ לִמְלוֹךְ: הֲבֵל הַמּוּמְלָךְ.
עַל מָה מָלָךְ. הֲלֹא בְּמִי
נִמְלָךְ. כִּי אָיִן לִמְלוֹךְ:
וּמִלִּפְנֵי מְלוֹךְ מֶלֶךְ. חַי
מִלְּפָנִים וּמָלָךְ. וְעַד תִּכְלָה
כָּל מֶלֶךְ. הוּא לְבַדּוֹ
יִמְלוֹךְ: וּמַה יָּעוֹז מֶלֶךְ.
בְּעוֹז מִשְׁפָּט מֶלֶךְ. וְכַעֲבוֹר
סוּפָה בְּהִילֶךְ. יַחֲלוֹף
מִמְּלוֹךְ: זָךְ דִּין בְּעָרְכוֹ.
יֹאחֵז דַּרְכּוֹ. זֵדִים בְּדָרְכּוֹ.
נָקָם יַעַט וְיִמְלוֹךְ: זֵר זֵד
בְּשַׁלְּכוֹ. יִתֵּן עוֹז לְמַלְכּוֹ.
זַכִּים בְּהַמְלִיכוֹ. עַל כֹּל
יִמְלוֹךְ: חִדְּשׁוּ מְלוּכָה. כַּדָּת

ihr das Recht ein, daß sie so drückend herrscht? Hat ja vor aller Reiche König gelebt ein Urweltkönig; und wenn einst alle jene enden, bleibt er allein, der herrscht. Was erdreistet sich der Götze Moloch? Ist er König durch Allmacht und Recht? Ein vorüber tosender Sturm faßt ihn und nimmer, daß er herrscht. Wenn einst der Allerreinste das Gericht anordnet, seine milde Weise einhält, dann zertritt er Frevler, erscheint in Rache gehüllt und zeiget, daß er herrscht; schleudert nieder die Kronen des Uebermuths und gibt seinem Erwählten Herrlichkeit, die Reinen huldigen ihm, der über Alle herrscht. Er verjüngt das Reich, wie Gesetz und

Für Sabbath.

כְּנֶגֶד שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב. וּמַה יּוֹעִיל גֶּבֶר. עוֹז בִּמְלוּכָה: הֶאֱזִינוּ
רוֹזְנִים. אָז וַיִּרְגָּזוּ. הִבִּיטוּ חֲתַת. וּמָאֲסוּ מְלוּכָה: הִגִּידוּ
כֹּחוֹ. לְאֻמִּים וְדִבְּרוּ. לָזֶה יִכָּתֵב. שֵׁם הַמְּלוּכָה: וְנִלְחַם
רֵאשִׁית. גּוֹיִם וְאָבַד. כִּי נִשְׁבַּע חַי. בְּכִסֵּא מְלוּכָה: וַיּוֹלַעַג
בְּכָל הוֹר. כִּי לֹא לָמַד. מִי נִלְחַם בַּיָּם. וְעָטָה מְלוּכָה: זָד
עַל אֲדוֹנָיו. עֶבֶד יוֹשֵׁב נֶגֶב. בְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ. בִּשְׂאֵת
עֶבֶד מְלוּכָה: זֶרַע בְּרוּכִים. הֶחֱרִימוּ אֲרוּרִים. כִּי נָתְנוּ
קוֹל. לְאַדִּיר בִּמְלוּכָה: חֶשְׁבּוֹן וּבָשָׁן. עוֹרְרוּ מִלְחָמָה.
בְּלִי לָתֵת דֶּרֶךְ. לִצְבָאוֹת מְלוּכָה: חֵילָם נִשְׁמַד. וְאַרְצָם
חֻלָּקָה. וּמֵעַל זְרוֹעָם. נָפְלָה מְלוּכָה: טָפְשׂוּ בְּנֵי כְנַעַן.

וְכַהֲלָכָה. הוֹטֵר מַמְלָכָה. בְּמִישׁוֹר יִמְלוֹךְ: חוֹבֵשׁ אֲרוּכָה. וְאֶרֶךְ יוֹם וּמְבוּכָה. חַתְלָה לְמַכָּה. יַעַל בְּעֵת יִמְלוֹךְ: טֹרַח מַלְכִיּוֹת. עֹבְדֵי מַשְׂכִּיּוֹת. טִמְּאוּ חֶמֶד שְׂכִיּוֹת. בְּגַאֲוָה לִמְלוֹךְ: טֹהַר זָכִיּוֹת. וְשַׁאַג קוֹל בְּכִיּוֹת. טֶבַע צוּל דְּכִיּוֹת. יִפֶּן וּבָם יִמְלוֹךְ: יַהַב מַשְׁלִיכִים. עָלָיו בְּנֵי מְלָכִים. יוֹם זֶה לוֹ מְחַכִּים. בָּא יָבוֹא

Ordnung es heischt; so sprießt das Reich empor, das nach Recht nun herrscht. Ein heilsamer Verband für den langen Tag der Leiden umgibt die Wunde; sie geneset dann mit der Zeit zugleich, indem er herrscht. Er zerstreuet die Reiche der Götzenanbeter, welche entweihten den mit kostbarer Pracht geschmückten Tempel, sie, die hochmuthsvoll geherrscht. Aufglänzend in Sittenreinheit, unter Thränen laut flehend, wird er die tief Gesunkenen schauen, ob denen er nun herrscht. Auf ihn vertrauen die Hingeschleuderten, erharren den von ihm verheißenen Tag, an dem er erscheint und herrscht.

Für Sabbath.

כִּי נָכְרִים הֵם. בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם. זֶרַע מְלוּכָה: טְבָחָם בִּן נוּן. עַד פָּנָה אֶרֶץ. לִפְנֵי אֲרוֹן הַבְּרִית. אֲרוֹן הַמְּלוּכָה: יוֹשְׁבֵי חֲרֹשֶׁת. אָז הִקְשָׁה לָחַץ. עֲזָרוּהוּ בְּלִי בֶצַע. אַפְסֵי מְלוּכָה: יָהּ הִלְחִים בָּם. צָבָא בְּלִי בֶצַע. כֵּן יֹאבְדוּ מַכְחִישָׁיו. וְלָאֵל הַמְּלוּכָה: כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן. אַשּׁוּר גָּדֵל. וְחָרַף אוֹרִיד. כַּבִּיר מִמְּלוּכָה: כְּלִיל אֵשׁ הֲמָמָם. בְּלֵיל שִׁמּוּרִים. וְאָז יָדְעוּ כֹל. כִּי לָאֵל הַמְּלוּכָה: לְשַׁחַת כָּרַע בֵּל. בְּחָשְׁבוֹ עֲלוֹת לְשַׁחַק. וְסָר מִנּוּ לְבַב אֱנוֹשׁ. וְרַד מִמְּלוּכָה: לְכַנּוּ הוֹשַׁב. וְכֹחַ אֵל הִכִּיר. לְמֵרִים וּמַשְׁפִּיל. הִשְׁלִים וּמְלוּכָה: מְגָרְדָה צֹאן לָטֶבַח. וְנִתְכְּנוּ עֲלִילוֹת. בִּלְבַשׁ צָעִיר. רוֹדֵם וּמְלוּכָה: מְכוּרֵי בְּלֹא הוֹן. פְּדוּיֵי בְּלֹא כֶסֶף. סִלּוּ לְמַטֵּה כַּמַּיִם. לֵב הַמְּלוּכָה: נִמְכְּרוּ יוֹנִים. לִבְנֵי יְוָנִים. וְרִחֲקוּם מֵעַל גְּבוּל מְלוּכָה: נֶאֶרוּ בְּרִית וָדָת. וְהִמְרִידוּ עִם בָּאֵל. וּמְגֹרוּם בְּלֹא

לִמְלוֹךְ: יַעַבְרוּ מִתְהַלְּכִים. לְפָנָיו כְּמַלְאָכִים. יַחַד מַמְלִיכִים. יְיָ יִמְלוֹךְ: כִּתִּים בְּכַתְּתוֹ. אִיִּים בְּהַהְכּוֹתוֹ. כֵּס מַמְלַכְתּוֹ. יְכוֹן וְיִמְלוֹךְ: כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ. וְקִדּוּשׁ הֲלִיכָתוֹ. כִּגְמֹר מְלַאכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל יִמְלוֹךְ: לְכָל גֹּבַהּ יַשְׁפִּיל. וְהַר וָגֶבַע יַשְׁפִּיל. לְכָל אוֹם יַאֲפִיל. וּכְאוֹר זָרוּעַ יִמְלוֹךְ: לְרָאֵי יַקְפִּיל. וַחֲדָשִׁים יַכְפִּיל. לְיוֹם זֶה

Die in Demuth Wandelnden treten engelrein vor ihn hin, rufen huldigend vereint: „Gott iſt's, der ewig herrſcht!“ Aufreibend die Chitim [1]), ihre Inſeln zerſtörend, ſeines Reiches Thron begründend, iſt er es allein, der herrſcht. Seiner Herrſchaft Majeſtät, ſeiner Leitung Heiligkeit, ſo wie ſeiner Schöpfung Ziel erſchauen Alle, wenn er herrſcht. Wenn er niederwirft den Stolz, wenn er Berg und Gipfel ſtürzt, wenn er Barbarenmacht umnachtet, erglänzt er hell und herrſcht; und rollt die Himmel zu und ſpannet neue auf, dann iſt dem Tage des Heiles Loos

[1]) Heidniſche Völkerſtämme.

Für Sabbath.

כַּח. מְכַהֲנֵי מְלוּכָה: שָׂעִיר הֶחֱנִיף. לְהוֹרֵהוּ בְּצֵדוֹ. וַיִּרַשׁ בְּקוֹל בֶּכִי. חֶרֶב וּמְלוּכָה: חזן שֶׂגֶב חֵלֶק. הֱיוֹת גְּבִיר לְאֶחָיו. וְעוֹד תִּסּוֹב. לִישֻׁרוּן מְלוּכָה:

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן. שֵׁם נוֹרָאוֹת. כְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה. בְּכִסֵּא מְלוּכָה: עוֹרֵר וְהָקֵץ. מְשׂוֹשׂ כָּל הָאָרֶץ. וְכוֹנֵן כִּסְאֲךָ בְּקִרְיַת מְלוּכָה: פְּנֵי מְאוֹר לְבָנָה. וְחַמָּה תַּחְפִּיר. וְיֵבֹשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ. בְּשְׂאֵתְךָ מְלוּכָה: פְּאֵר עִיר יוֹפִי. לְבָרָה כַּחַמָּה. וְגַלֵּה לְנָגְהֵנוּ. כְּבוֹד הַמְּלוּכָה: צִבְאוֹת גְּאוּלֵי צוֹעַן. שׁוֹרְרוּ בְּלֵיל חַג. וְהוּא לַיְלָה נִשְׁמָר. לְסַחֵף מְלוּכָה: צָעֲדוּ בְּמֵי שַׁעַל. צָפוּ כְּרוּחַ שֶׁכֶל. אָנָה יוּנְטָעוּ. וַיְקַבְּלוּ מְלוּכָה: קָמְטוּ שַׁעֲרֵי זְבוּל. בֵּית עוֹלָמִים. כִּי מְבִינֵימוֹ. שָׁבְתָה מְלוּכָה: קָדוֹשׁ יָבֹא בָם. לְעוֹלָמִים. וְאָז יִשְׂאוּ רֹאשׁ. בְּחַדְּשׁוֹ מְלוּכָה:

geworfen, daß er von Zion aus nun herrscht. Das Heidenthum, es stürzt; der kühne Stolz, er wimmert; der Hochmuth taumelt hin, denn der Erhabenste, er kommt nun und herrscht. Noch währt das Reich der Fische [1]), doch ihre Herrlichkeit entfällt, wenn der Völkerkönig sich nahet einst und herrscht. Die Edelsten der Völker werden einmüthig sich vereinen und jenes geringe Völkchen hin geleiten in ihre Heimath, wo er herrscht. Herrliche Gesänge ertönen wechselseitig, erheiternd jene Umdüsterten, die er erhebt, der nun ob ihnen herrscht. Sechot der Götze, so wie das Scheusal Chijun [2]) werden Äsern gleich geschleppt, geschleudert — keine Spur, daß sie geherrscht. In jenem, aller Götter Gott geweihten Kreise erscheint ihr, himmlische Mächte! stimmt an Gesang und Hymnen dem Herrn, der da herrscht. Wenn er die Hand seiner Allmacht schwingt, seinen Fürsten zu erheben und seine Schützlinge zu erhöhen, verherrlicht er sich und herrscht. Auf seines Ruh-

פּוּר הִפִּיל. מִצִּיּוֹן לִמְלוֹךְ:
מָטוּ גוֹיִם. הָמוּ גֵאִים.
מָעֲדוּ מִתְגָּאִים. גָּאָה בְּבֹאוֹ
לִמְלוֹךְ: מָלְכוּ דְגוּיִם. נָטְלוּ
סְגוּיִם. מֶלֶךְ הַגּוֹיִם. עֵת
אָתָא לִמְלוֹךְ: נְדִיבֵי
עַמִּים. יֵאָסְפוּ מֵעַמִּים.
נְשׂוּא מְעַטֵּי עַמִּים. אֶל
מְקוֹמָם יִמְלוֹךְ: נִגּוּן וּנְעִימִים.
לְמוּלָם וּמַנְעִימִים. נְשָׂאָם וּ
מֵעֲמָמִים. עֲלֵיהֶם לִמְלוֹךְ:
סִכּוּת אֱלִילִים. כִּיּוּן גִּלּוּלִים.
סָחוּב כְּמוֹ חֲלָלִים. יוּשְׁלָכוּ
בְּלִי לִמְלוֹךְ: סוֹד אֵל אֵלִים וּ
הָבוּ בְּנֵי אֵלִים. שְׂאוּ זִמְרָה
וְהִלּוּלִים. לְאָדוֹן כִּי יִמְלוֹךְ:
עִזּוּז יָד בְּהַשִּׂיאוֹ. לְהָרִים
נְשִׂיאוֹ. עֲמוּסָיו בְּנַשְּׂאוֹ.
יָעוֹז וְיִמְלוֹךְ: עַל רוּם

[1]) Darunter werden die alten Syrier verstanden, weil sie die Fische abgöttisch verehrten. [2]) Beide, Götzenbilder Babels.

Für Sabbath.

רָבְצָה עֲדִינָה. שָׁקְטָה מֵאַלְמוֹן. כִּי אָרַךְ לָהּ. קֵץ הַמְּלוּכָה:
רוֹצוּ מוֹשִׁיעִים. שְׂאוּ אֵדֶר מִתֵּימָן. וְשִׁיתוּ עַל אָדוֹן. הוֹד
הַמְּלוּכָה: שָׁוְא שָׂנֵא אֵל. וְהוּא עָלוּ לְשׁוֹנֵנוּ. בִּקֵּשׁ אֱמֶת וָאָיִן.

mes Gipfel trägt ihn seine Allgewalt; auf dem Throne seiner Majestät, da sitzt er und herrscht. Ha! wie dröhnt die Erde in den Fugen, Schrecken vor Vernichtung und Weltgericht rüttelt ihre Bewohner, er macht sie wanken, zeigend, daß er herrscht. Der Posaunen erschütternder Schall verdreifacht sich auf seinen Willen, und aus allen Erden-Fernen frohlockt der Ruf: „Er herrscht!“ Glanz steigt von der Erde auf, Pracht aus des Meeres Tiefen, Herrlichkeit von des Himmels Höhen, und alles singt: „Er herrscht!“ Der Geschöpfe zahllose Heere finden Heil für alle Mängel, des Preises Krone windend, jubelnd: „Sieh! der Allgerechte herrschet!“ Die gekrönten Fürsten, sie werfen ab den Purpurmantel und preisen huldigend den Herrn, der da herrscht. Die Berufenen, die ihm huldigen, sie folgen seinem Willen und schreiten vorwärts fort, denn an ihrer Spitze ist er, der ewig herrscht. Jenes tief verhüllte Geheimniß wird gelöst an jenem Tage, der zur bestimmten Zeit sich zeigt, an welchem er als Richter herrscht.

מַשָּׂאוֹ. יְדֵיהוּ בְּנַשְּׂאוֹ. עַל
הוֹד כִּסְאוֹ. יֵשֵׁב וְיִמְלוֹךְ:
פּוּר תְּפוֹרֵר אֶרֶץ. בְּכִלָּיוֹן
וְחָרֵץ. פַּח בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.
יִרְגְּזוּ וְיִמְלוֹךְ: פַּחַד שׁוֹפָרוֹת
עֶרֶץ. יְשַׁלֵּשׁ וּבָם יִרֶץ. פְּאֵר
מִכְּנַף הָאָרֶץ. יַעֲלוּ כִּי
יִמְלוֹךְ: צְבִי מֵהֲדוֹם יַעַל.
וְאֶדֶר מִשַּׁעַל. צַהַל מִשְּׁמֵי
מַעַל. יְרַנְּנוּ כִּי יִמְלוֹךְ:
צְבָאוֹת כָּל פֹּעַל. לְצַלְעָם
יַרְטִי תַעַל. צְפִירַת פְּאֵר
לְהַעַל. הֵן לְצֶדֶק יִמְלוֹךְ:
קְצִינִים אֲשֶׁר מָלְכוּ. אַדֶּרֶת
יַשְׁלִיכוּ. קוֹל יִתְּנוּ וְיַמְלִיכוּ.
לְאָדוֹן כִּי יִמְלוֹךְ: קְרוּאִים
יִמְלוֹכוּ. וְאַחֲרָיו יְהַלֵּכוּ.
קוֹמְמִיּוּת יֵלֵכוּ. וּבְרֹאשָׁם
יִמְלוֹךְ: רָז הַמּוּכְמָן. לְיוֹם
זֶה מְזֻמָּן. רִשּׁוּם לְמוֹעֵד
וּזְמָן. וּבוֹ נוֹקֵם יִמְלוֹךְ:

Für Sabbath.

וְרִחֲקָה מְלוּכָה: שַׁדַּי הָסֵר אָוֶן מִצְּבָאֶיךָ. וְיָרִיעוּ לְךָ. תְּרוּעַת
מְלוּכָה: תִּתְחַגּוֹר גֵּאוּת. תִּתְאַזָּר עֹז. לְבַל יִשְׁתָּרֵר. זָר

רוֹעֶה נֶאֱמָן. בְּבוֹאוֹ מִתֵּימָן. רוּחַ יִסְעִיר בְּתֵימָן. וּבְגִלְעָד יִמְלוֹךְ: שִׁנְאַן עֶלְיוֹת. וְסוֹד פְּלִיאִיּוֹת. שִׁיר מִתְלוֹלִיּוֹת. יִפְצְחוּ כִּי יִמְלוֹךְ: שְׁאִיּוֹת תַּחְתִּיּוֹת. וְהוֹד אוֹתִיּוֹת. שְׁאוֹן הֲמוֹן בְּרִיּוֹת. יָרִיעוּ כִּי יִמְלוֹךְ: תִּכֵּן כֵּס כַּשֶּׁמֶשׁ. שְׁמוֹ לִפְנֵי שֶׁמֶשׁ. תּוֹאֲרוֹ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ. בְּמָלְכוֹ יִמְלוֹךְ: חזן תּוֹמֶךְ מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ. וְעַד מְבוֹאַת שֶׁמֶשׁ. תַּמָּה בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ. יְרוֹמֵם וְיִמְלוֹךְ:

Wenn der treue Hirte von Süden aus erscheint [1]) und dort der Sturm erbraust, dann ist es Gilead, [2]) wo er herrscht. Jene erhabenen Wesen, der Kreis der Engelschöre stimmen an, den himmlischen Gesang und jubeln laut: „Er herrscht!" Die unterirdischen Räume, die prächtigen Himmelszeichen, die aufgeregten Weltgeschöpfe frohlocken, daß er herrscht. Gegründet wird des Gesalbten Thron, leuchtend wie die Sonne, er [3]), der berufen schon vor Beginn der Sonne, dessen Gestalt gleicht dem Morgenroth der Sonne, der durch Gottes Leitung herrschet; und der Welterhalter vom Aufgang der Sonne bis zum Niedergang der Sonne, wird jenes fromme Volk, welches dann rein wie die Sonne, erheben, denn er herrscht.

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ. לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת

[1]) Anspielung auf die Worte der Propheten Habakuk 3, 3. und Sacharja 9, 14. [2]) Darunter wird der Tempel verstanden. [3]) Das Reis aus dem Stamme David, von dem es heißt: „Sein Thron wird sein der Sonne gleich vor mir! (Ps. 89, 37), und: „Vor Beginn der Sonne glänzte sein Name!" (das. 72, 17) nach rabbinischer Auslegung.

Für Sabbath.

בִּמְלוּכָה: תִּכּוֹן תֵּבֵל. כִּי יוּנַעַר זָדוֹן. וְשָׂם צֶדֶק לְרַגְלָיו. וְיִצְנוֹף מְלוּכָה: תִּשְׁבּוֹר מַטֵּה רֶשַׁע. תַּעֲבִיר זָדוֹן וָפֶשַׁע. מוֹשֵׁל הַמְּלוּכָה: חזן תַּחֲלִיף אֱלִילִים. תּוּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ. תִּקָּרֵא נֶצַח. יָחִיד בִּמְלוּכָה:

הש"ץ אומר על כן נקוה וכו' עד מקדש השבת וישראל ויום הזכרון. ואומרים היום הרת עולם אבל אין אומרים ארשת שפתינו.

יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל. כִּי־לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם ׀ אֶת־עוֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם ׀ מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְיָ ׀ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל. יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ. וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ. בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם. יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה. וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר. אַף תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים ׀ רָאשֵׁיכֶם. וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם. וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד. יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים ׀ רָאשֵׁיכֶם. וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם. וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד. יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת. אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן. וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב. לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. יְיָ אֱלֹהֵינוּ. יְיָ ׀ אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ. עַל־כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל

אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ. יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: (לשבת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ. וְיָנוּחוּ־בוֹ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ:) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן: ותוקעין

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הקהל אומרים היום הרת עולם והש"ץ חוזר

*) הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט. כָּל יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים. אִם כַּעֲבָדִים: אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת. עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ אָיוֹם קָדוֹשׁ:

Heute ward die Welt geboren —

Tag, der zum Gericht erkoren,

Richtend weltliches Geschlecht—

Ob als Kinder, ob als Knecht'? —

Wenn als Kinder, schenk' uns Armen,

Wie ein Vater, dein Erbarmen;

Wenn als Knechte — blicken wir

Flehend auf, o Herr! zu dir,

Bis Du gnädig und gewogen

Unser Recht an's Licht gezogen.

Furchtbarster! Heiligster!

Am Sabbath wird ארשת nicht gesagt.

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין

Was uns'ren Lippen fromm entfließt,

Nimm, Herr! der hocherhaben ist,

Mit Wohlgefallen an —

*) היום הרת עולם Der Orient (Nr. 32. 6. August 1845) theilt nachstehende gelungene Uebersetzung von Herrn Moritz Frenzdorf, Religionslehrer zu Hannover, mit:

היום Heut' an dem Schöpfungstag der Welt,

Da werden vor's Gericht gestellt,

Die Wesen all' im Gottes Reich,

Wohl Kindern oder Knechten gleich.

Wenn Kindern gleich, in deinen Armen

Dann, heg' uns, Vater! mit Erbarmen!

Gleich Knechten aber — in Geduld;

Wir harren, Herr! auf deine Huld,

Bis Du uns deine Gnade schenkst,

Und unser Recht zum Lichte lenkst,

Du Mächtigster, Hochheiligster!

ארשת Ach unser heißes Fleh'n

Allgnädig, Herr! erhör',

Der Du in deinen Höh'n

Erhaben thronst und hehr —

Der Du nun merkst und hörst

Auf den Posaunenschall,

O daß Du gnädig wärst

Mit deiner Güte all',

Und mit Begnadigung

Nähmst unsre Huldigung!

וּמַבִּיט מַאֲזִין וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
תְּקִיעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים
וּבְרָצוֹן סֵדֶר מַלְכִיּוֹתֵנוּ:

Beachte, höre, schau, vernimm
Jetzt unserer Posaune Stimm,
Nimm auf mit Gunst und
mit Genehmigung,
Den frommen Vortrag uns'=
rer Huldigung!

Am Sabbath wird anstatt זכר das unten stehende אפחד gebetet.

מיוסד ע"פ תשר"ק מרובע אחר תיבת זכר

*) זְכֹר תְּחִלַּת כָּל מַעַשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל שָׁנָה נַעַשׂ.
תּוֹחַלְתָּם לְמֹאַס. יוֹצֵר בַּל יִזְכּוֹר: תּוֹכַחַת מַעַשׂ.
אִם יָצְאָה בְּכַעַס. תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ יַעַשׂ. וִיצוּרִים
יִזְכּוֹר: זְכֹר שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית. תְּבוּאַת רֵאשִׁית.
שֹׁרֶשׁ בְּכוּר וְרֵאשִׁית. יְרֵא וְיִזְכּוֹר: שֶׁצֶף חֲרִישִׁית.
אִם חָר לְהָשִׁית. שׁוּבָה אֲשֶׁר הֵשִׁית. לַשּׁוֹבָבִים
יִזְכּוֹר: זְכֹר וְרֹאשׁ עֲפָרוֹת. וְתוֹלְדוֹת סְפוּרוֹת.
רָשׁוּם סְפוּרוֹת. לְמִסְפַּר חוֹל יִזְכּוֹר: רוֹבַע
מִסְפָּרוֹת. מַחֲנֵי לְכַפָּרוֹת. רֶגֶשׁ וְשׁוֹפָרוֹת.
לְשַׁפְּרֵם יִזְכּוֹר: זְכֹר קְרִיאַת וְסֵפֶר. אֲשֶׁר גָּלְמִי

*) זכר תחלת כל מעש Dieser Piut bildet eine Variation des nachfolgenden Gebetes אתה זוכר (s. d. Uebersetzung S. 175) und gründet sich auf die Stelle Jeschaja 64, 7—8: „Du, o Herr! bist doch unser Vater; wir sind der Thon, Du unser Bildner, wir alle — deiner Hände Werk. O zürne nicht so sehr, mein Gott! und gedenke nicht für immer der Sünde; o blicke hernieder, wir sind ja alle dein Volk." Der Bitte: Vergehungen und Sünden nicht zu gedenken, folgt die Bitte: Vielmehr des Bundes mit den Patriarchen, der Frömmigkeit der Altvordern überhaupt u. a. m. eingedenk zu sein. Das hebräische Zeitwort זכר (denken) spielt so wie im אנסיכה das Zeitwort מלך (regieren, herrschen) und in dem nachfolgenden אשא das Hauptwort שופר (Posaune, Blashorn) den Schluß eines jeden Verses, nach Art der arabischen Gaselen, wo nach jeder Abtheilung ein und dasselbe Wort die Stelle des Reimes vertritt.

Für Sabbath. ע"פ א"ב כפול.

אֶפְחַד בְּמַעֲשַׂי. אֶדְאַג בְּכָל עֵת. אִירָא בְּיוֹם דִּין. בְּבוֹאִי
לְזִכָּרוֹן: אֶדְרוֹשׁ לְחַנּוּן. אֲחַלֶּה לְרַחוּם. אֲרַנֵּן לְחַק לִי. יוֹם
לְזִכָּרוֹן: בְּבוֹאִי לְמִשְׁפָּט. בְּמִי אֶשָּׁעֵן. וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי. צֶדֶק
לְזִכָּרוֹן: בָּאָבוֹת בָּטַחְתִּי. וּפָעֳלָם אָכַלְתִּי. וְהֵם הָיוּ לִי. קֶדֶם

שִׁפֵּר. קָצַב לוֹ בַּסֵּפֶר. בְּכָל דּוֹר וָדוֹר לִזְכּוֹר: קֶצֶף אִם הֶחֱרַט בַּסֵּפֶר. לְבִלְתִּי מְצוֹא כֹּפֶר. קִיּוּם זִכְרוֹן זֶה סֵפֶר. לְפָנָיו יִזְכּוֹר: זֵכֶר צִפּוּן מוֹרְדֵי אוֹר. תְּמִים דּוֹר כָּאוֹר. צִיָּה כְּחָר לֵאוֹר. קְנוּיָו יִזְכּוֹר: צִפּוּפִים פְּנֵי נָאוֹר. מִשְׁפָּטָם תֵּת לָאוֹר. צַחַן רוֹעַ שְׂאוֹר. בְּרִיב בַּל יִזְכּוֹר: זֵכֶר פְּעֻלַּת אֶזְרָח. הֶעֶרְתָה מִמִּזְרָח. פָּעֳלוֹ יִזְרַח. בְּקֶרֶב שָׁנִים יִזְכּוֹר: פַּח אִם הוּטְרַח. פְּרָחָיו לִמְרַח. פִּלּוּלוֹ יִצְרַח. בַּעֲדָם יִזְכּוֹר: זֵכֶר עֲקֵדַת מוֹרִיָּה. כְּהַיַּת רְאִיָּה. עֲדֵי עֵרוֹם וְעֶרְיָה. סִבּוּכוֹ יִזְכּוֹר: עֵצֶב טְרִיָּה. אִם כּוֹאֲבָה פּוֹרִיָּה. עֲתָרוֹ לִרְאִיָּה. וְלִזְכוּת יִזְכּוֹר: זֵכֶר סֻלָּם חָלָם. וְעָלָיו מְחוּלְלָם. שָׂרֵי אַרְבַּע וְעֻלָּם. בּוֹ כְּמֵאָז יִזְכּוֹר: שָׂרִיגָיו בְּמַעֲלָם. וְיֹאמַר לְגָעֳלָם. שִׂיחוֹ יוֹעִילָם. בְּרִית לִזְכּוֹר: זֵכֶר נְקוּבֵי מַטּוֹת. שְׁבוּעוֹת מַטּוֹת.

Für Sabbath.

לְזִכָּרוֹן: גְּבֻרָה זְרוֹעִי. כְּשָׂח מְחֵנִי נָא. לְבַל יִמַּח מֶנִּי. שֵׂם וְזִכָּרוֹן: גֶּבֶר אִם יַעֲמוֹד. לְפָנָיו הֲיוֹעִיל. בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מֶנִּי. זְכוּת וְזִכָּרוֹן: דַּצְתִּי בִּלְבוּשׁ אֵפוֹד. וְחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט. אֲשֶׁר בָּם הוּחַק. שְׁמִי לְזִכָּרוֹן: דִּלֵּג בְּמַחְתָּה. עַד יֵעָצֵר נֶגֶף. בְּגֶשֶׁת זָר מְכַהֵן. יָקוּד לְזִכָּרוֹן: הַבִּיטָה אֵל. בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ. אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ. תָּוִי לְזִכָּרוֹן: הֲיֵשׁ מִי יְפַלֵּל. וְיָשִׁיב חֵימָה. וְיוּחַק לְדוֹרוֹת. שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן: וּמִי שׂוֹנֵא בֶצַע. יְדַבֵּר עֲנוּ בִי. וַיַּעַן וְיֹאמַר עֵד. אָרוֹן לְזִכָּרוֹן: וּבִטְלֵה חָלָב. יְכַפֵּר בַּעֲדֵנוּ. וּכְנֶגֶד שְׁנֵי עֳפָרִים. יַעֲלוּ לְזִכָּרוֹן: זַעַף יֵרֵא

נְדִידוּת הַמַּטּוֹת. לְאַמְּצָם יִזְכּוֹר: נוֹשְׂאֵי עוֹל
מוֹטוֹת. אִם פָּץ לְהַמְטוֹת. נֶפֶץ חֲדַר הַמַּטּוֹת.
לְכִפּוּר יִזְכּוֹר: זֵכֶר מְצוּקִים. יְסוֹד מוּצָּקִים.
מִפְּעָלָם לְצוֹעֲקִים. בְּפוּט חָשׁ לִזְכּוֹר: מִפִּי יוֹנְקִים.
אֲשֶׁר בְּסוּף נוֹאֲקִים. מַאֲמַר בְּרִית וְחֻקִּים. דְּבַר
קָדְשׁוֹ יִזְכּוֹר: זֵכֶר לִין כְּפָרִים. וְאִמְרֵי שְׁפָרִים.
לִמְשַׁלְּמֵי פָּרִים. בְּשָׂפָה יִזְכּוֹר: לְעֵת בִּקּוּר
סְפָרִים. סְתָרִים מְסַפְּרִים. לִשְׁנֵי עֳפָרִים. לְצֶדֶק
יִזְכּוֹר: זֵכֶר כְּבוֹד מִשְׁכָּן. מְקוֹם דּוֹד שָׁכָן. כְּרוּבִים
בּוֹ שִׁכֵּן. חֶסֶד נְעוּרִים יִזְכּוֹר: כִּיּוֹר עִם כֵּן וְקוֹל
נֹעַם דּוֹכָן. כַּבִּיר בְּיוֹם וּמוּכָן. לִנְבוֹנִים יִזְכּוֹר:
זֵכֶר יְלִיד נוּן. וּמִשְׁפְּטֵי אוּרִי אֶפְנוּן. יִזָּכְרוּ בְּרִנּוּן.
פִּלְאָם לִזְכּוֹר: יָקֵשׁ בְּרַק הַשָּׁנוּן. אִם הֻשְׁלַךְ
לְתַאֲנוּן. יַקְשִׁיב תַּחֲנוּן. חֲנוּנָיו לִזְכּוֹר: זֵכֶר טַעַם
שׁוֹפְטִים. וְאוֹת קְצִיר חִטִּים. טֶפֶשׁ וְשׁוֹטִים. יְחַתֵּל

Für Sabbath.

וַיֹּאמַר. תְּהִי יָדְךָ בִּי. אֲשֶׁר כְּלֵב אֱלֹהָיו. הוּא לְזִכָּרוֹן:
זָעַק וְהֵשִׁיב. חֶרֶב אֶל נְדָנָהּ. וְהוּשַׁת לוֹ כַּשֶּׁמֶשׁ. כֵּם לְזִכָּרוֹן:
חִכֵּיתִי בְּעֵת עֹצֶר. לְפוֹתֵחַ וּמַמְטִיר. כְּמַשִּׁיב רוּחַ לַיֶּלֶד.
אָבוּר מִזִּכָּרוֹן: חַי לִרְאוֹת בְּרִית. בְּדַבְּרוֹ קִנֵּאתִי. כִּי עָזְבוּ
עָם. בְּרִית וְזִכָּרוֹן: טֶרֶם הָיָה לִי. מְכַפֵּר פָּנִים. מִנְחָה
הוֹלֶכֶת. כַּשַּׁחַר לְזִכָּרוֹן: טֶרֶף נֵרְדְּ וְסַמִּים. לְמֵסַב חֲדָרָיו. דַּם
וְחֵלֶב לְנִיחֹחַ. וְלֶחֶם (הַפָּנִים) לְזִכָּרֹן: יְצַגְתִּי עַל גֶּחָלֵי רִיקָה.
כִּי לֹא אַלְמָן. שַׁתִּי לְזִכָּרוֹן: יָהּ אֶבְטַח בָּךְ. וְלֹא בִנְדִיבִים.
כִּי הֵם בַּקֶּבֶר. וְלָנֶצַח שִׁמְךָ לְזִכָּרוֹן: כָּל אֵלֶּה סְמָכוּנִי.
וְרַחֲמֶיךָ בְּבַקָּשָׁתִי. לוּלֵא הֵם תַּמְתִּי. וְאֵינִי לְזִכָּרוֹן: כִּי הֵם

מִלִּזְכּוֹר: טֹרַח אַרְבַּעַת שְׁפָטִים. אִם נֶעֶנְשׁוּ
נִשְׁפָּטִים. טֶבַע מִשְׁפָּטִים. אֲשֶׁר שָׂם יִזְכּוֹר: זֵכֶר
חֲצוֹת לָיְלָה. וְתוֹדוֹת מִשְׁפְּטֵי לָיְלָה. חֹשֶׁךְ
בְּאִישׁוֹן לָיְלָה. נִגּוּנוֹ לָמוֹ יִזְכּוֹר: חֵקֶר מִפְקַד
לַיְלָה. יַגִּיהַּ בְּלַהַב לָיְלָה. חוֹק הֶגֶה יוֹמָם וָלָיְלָה.
לְגִיהָם יִזְכּוֹר: זֵכֶר זֶה זְבוּל. אֲשֶׁר בִּבְצָעֵי חָבוּל.
זְדוֹנוֹת וְסָבוּל. עוֹד בַּל יִזְכּוֹר: זַעַם כְּמַבּוּל. אִם
יָצָא לַחֲבוּל. זִכְרוֹן יֶרַח בּוּל. לְחֶמְלָה יִזְכּוֹר: זֵכֶר
וְכֹחַ כָּל פֹּעַל. בְּקַו וָפֶלֶס יַעַל. וְאִם בְּמֶרֶד וְאִם
בְּמַעַל. רַב חֶסֶד יִזְכּוֹר: וְאִם טוֹב וְאִם רָע. אֲשֶׁר בּוֹ
יֵאָרַע. וְסִתּוֹ יִפָּרַע. בְּסַאסְּאָה מִלִּזְכּוֹר: זֵכֶר הַחַיִּים.
עַד כַּמָּה הֵם חַיִּים. הֵן לַמָּוֶת אִם לַחַיִּים. חַי הַחַיִּים יִזְכּוֹר:
הֲמוֹן שְׁאוֹן בְּרוּאִים. יַעַבְרוּ לְפָנָיו כִּמְרִיאִים. הֲלֹא
כְּמוֹ רְאוּיִם. לְכָל אֶחָד יִזְכּוֹר: זֵכֶר דַּלּוּת וָעֹשֶׁר.

Für Sabbath.

בִּזְרֹעַ עָדֶיךָ לֹא בָאוּ. רוֹמְמוּתֶיךָ בְּפִיהֶם. שָׁמוּ לְזִכָּרוֹן:
לְיוֹם זֶה נִכְמָס. סֶכֶם חֶשְׁבּוֹנוֹת. תְּחִלָּה לְיָמִים. וְרֹאשׁ
לְזִכָּרוֹן: לְהִקָּרֵא בוֹ. כְּתַב עֵט וְשָׁמִיר. גָּלוּי וּבָאֵר. וְיָרוּעַ
לְזִכָּרוֹן: מָוֶת וְחַיִּים. שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת. צַחְצָחוֹת וְשֹׂבַע.
בָּאִים לְזִכָּרוֹן: מַעַלְלֵי גָבֶר. וּמִסְפַּר צְעָדָיו. נִשְׁכְּחוּ מֵאֱנוֹשׁ.
וְלָאֵל לְזִכָּרוֹן: נִסְתָּרָה דַרְכִּי. מִי יוּכַל שִׂיחַ. לַשָּׁוְא
נִכְתָּב לִי. חֵטְא לְזִכָּרוֹן: נֶגֶד פְּנֵי גָבֶר. מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ.
וַיַּעֲנֶה בּוֹ כַּחֲשׁוֹ. עַד לְזִכָּרוֹן: שִׂיחוּ מְזִמּוֹת אֵל. יַחַד כָּל
בְּנֵי אִישׁ. עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט. כַּצֹּאן לְזִכָּרוֹן: חזן סוֹגֵר
דֶּלֶת. בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם. עַד בֹּא קִצָּם. צֵאת לְזִכָּרוֹן:
עֹשֵׂה פֶלֶא לַחַיִּים. לְבַל יִהְיוּ כַּמֵּתִים. הֲיֵשׁ אֲמִתֶּךָ.

בַּצָּרֶת וְחֹשֶׁר. דּוֹפִי וְגַם יֹשֶׁר. בַּדִּין הוּא יִזְכּוֹר:
דְּבַר גָּלוּי וְסֵתֶר. בִּנְיָנוֹת וְסוֹתֵר. דֵּי חָסֵר וְיָתֵר.
לְקֶצֶב יִזְכּוֹר: זֵכֶר גְּנוּנִים לְיַשֵּׁב. בַּמִּדְבָּר וְיוֹשֵׁב.
גֶּשֶׁם וְרוּחַ לְנַשֵּׁב. מֵהַיּוֹם יִזְכּוֹר: גָּרוֹן לְהַקְשֵׁב.
מִשְּׁמוֹ חוֹשֵׁב. גָּלֻיּוֹת לְהָשֵׁב. בְּיוֹם תֶּקַע יִזְכּוֹר:
זֵכֶר בַּהַל וְהֵימָה. קְרָב וּמִלְחָמָה. בְּקוֹעַ חוֹמָה.
לְחוֹמַת יָם יִזְכּוֹר: בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה. אִם הוּקְנַס
מְהוּמָה. בְּצוּר קוֹל הוֹמָה. לַאֲדָמָה יִזְכּוֹר: זֵכֶר
אֱמוּנָה וָשֶׁקֶר. אִזּוּן שִׂיחַ וָסֶקֶר. אוֹת פְּקֻדַּת

Für Sabbath.

בַּבֹּקֶר לְזִכָּרוֹן: עוֹרַרְתָּ אָז בְּפֹעַל. עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא פֹעַל.
הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ. תַּעַשׂ לְזִכָּרוֹן: פְּנֵה אֱלֹהִים. בְּיֹשְׁבֵי
גַּנִּים. מַקְשִׁיב לְנִדְבָּרֵימוֹ. בְּרַת לְזִכָּרוֹן: פָּעֳלָם לְפָנֶיךָ.
וּשְׂכָרָם אִתָּךְ. אוֹכְלֵי לֶחֶם הָעֲצָבִים. בַּסֵּפֶר לְזִכָּרוֹן: צָצוּ
שְׁעָלִים. מְחַבְּלִים כְּרָמִים. לְהַכְרִית מִגֶּפֶן. שֹׁרֶשׁ וְזִכָּרוֹן:
צְרוּרִים בְּפֶרֶךְ. נָאֲקוּ וְנוֹשְׁעוּ. בְּכֹשֶׁר הַרְרֵי קֶדֶם. הוּחַק
לְזִכָּרוֹן: קֶדֶם בַּנְּתָה לְדוֹרוֹת. אֵין בָּהֶם חֵפֶץ. חִלַּפְתָּם
וְאִבַּדְתָּם. מִהְיוֹת לְזִכָּרוֹן: קַחְתָּה דוֹר מֵאֶלֶף. אֲמָרֶיךָ
הִנְחַלְתָּם. לְמַעֲנָם בְּכָל דּוֹר. חַקְתָּה לְזִכָּרוֹן: רָם חָשַׁק
מְאֹד. בִּכְלַת נְעוּרִים. הֲרוּגֶיהָ וַעֲנִיֶּיהָ. תַּתָּה לְזִכָּרוֹן: רָצָה
אַחֲרֶיךָ. בְּגֵיא צִיָּה וְצַלְמָוֶת. אַהֲבַת כְּלוּלוֹתֶיהָ. תַּעַשׂ
לְזִכָּרוֹן: שְׁתַחְתּוּ עַם זוּ. שְׂאֵת שִׁמְצָה בְּקָמֶיהֶם. שָׂם פֶּסֶל
וְלֹא אֵל. שָׁתוּ לְזִכָּרוֹן: שְׁכָלוּ כִּמְעַט רֶגַע. לוּלֵא קָם בַּפֶּרֶץ.
מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה. וּבְרִית לְזִכָּרוֹן: תִּעַבְתָּ מֵאָז. עֲדַת כָּל
לְאֻמִּים. חֲשַׁקְתָּנוּ מֵהֶם. עֵדוּת לְזִכָּרוֹן: תְּמוּר כֶּסֶף נִמְאָס.
דּוֹר נִשְׁכָּח קַחְתָּ. קִנְּנוּ שֵׁנִית. כִּי שְׁכַחְנוּ מִזִּכָּרוֹן: תָּר אִישׁ
תָּם. בְּמִי זַרְעוֹ יְכֻנֶּה. שִׂכֵּל יָדָיו. לְאוֹת וּלְזִכָּרוֹן: ייז תְּרַפֵּק

בֹּקֶר. לִרְגָעִים יִזְכּוֹר: חזן אִם לְזוּל אִם לְיֹקֶר. אִם לְטַעַת אִם לְעַקֵּר. אֱנוֹשׁ בְּדִקְדּוּק וָחֵקֶר. לַמִּשְׁפָּט יִזְכּוֹר:

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם. וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת. וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית. כִּי אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ. הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנָפֶשׁ. לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית. מֵרֵאשִׁית כָּזֹאת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא. מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵיזוֹ לַחֶרֶב וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵיזוֹ לָרָעָב. וְאֵיזוֹ לָשֹׂבַע. וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת. מִי לֹא נִפְקָד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי־זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָּ וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֶּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשֵׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל. וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ

Für Sabbath.

מִשּׁוּל אֶפְרַיִם. בְּשַׁעֲשׁוּעַ יֶלֶד וּבֵן יַקִּיר. הֲלֹא בְּכוֹרִי הוּא. חַקְתָּה לְזִכָּרוֹן:

אתה זוכר מעשה עולם וכו׳ עד ב״א״י זוכר הברית. ואומרים היום הרת עולם ואין אומרים ארשת.

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים ׀ אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה. וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ. וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים ׀ אֶת־נַאֲקָתָם. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים ׀ אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם ׀ אֶת־יִצְחָק. וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב. וְאַף אֶת־־בְּרִיתִי יִצְחָק. וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם ׀ אֶזְכֹּר. וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו. חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו. יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ. וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַםִ לֵאמֹר. כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ ׀ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ. אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ. לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ. וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם ׀ אִם יֶלֶד שַׁעֲשֻׁעִים. כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד. עַל־־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ. רַחֵם ׀ אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ׀ מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם ׀ אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם ׀ אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ. וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים. אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם ׀ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת

לָהֶם לֵאלֹהִים ׀ אֲנִי יְיָ׃ *) כִּי זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם. וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית׃

ותוקעין

תקיעה׃ שברים׃ תרועה׃ תקיעה׃

הקהל אומר היום הרת עולם וכו׳ והש״ץ חוזר.

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט. כָּל יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים. אִם כַּעֲבָדִים׃ אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת. עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ אָיוֹם קָדוֹשׁ׃

Heute ward die Welt geboren—
Tag, der zum Gericht erkoren,
Richtend weltliches Geschlecht—
Ob als Kinder, ob als Knecht'?—
Wenn als Kinder, schenk' uns Armen,
Wie ein Vater, dein Erbarmen;
Wenn als Knechte — blicken wir
Flehend auf, o Herr! zu dir,
Bis Du gnädig und gewogen
Unser Recht an's Licht gezogen.
Furchtbarster! Heiligster!

*) כשיש ברית מילה אומר פזמון זה קודם כי זוכר כל הנשכחות, בפתיחת ארון הקדש. אבל בשבת א״א.

זְכוֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב. וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃ אוֹת בְּרִית בֵּינוֹ וּבֵינְךָ אָבִינוּ לְמִי הַחוֹתֶמֶת הַכֶּר נָא כִּי אִם בִּבְשָׂרֵנוּ. כָּרַתָּ בְּרִית תּוֹחַלְתֵּנוּ. זְכוֹר וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃ רַחֲמֶיךָ זְכוֹר לְהַלְבִּין כַּשֶּׁלֶג אָדֶם. הַבֵּט לַבְּרִית בָּנֶיךָ נָא תְּפַדֵּם. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תָּם הַקְדֵּם. זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם והשב׃ טַפֵּי אוֹהֲבָךְ עַד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶךָ. נָא הַדָּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חָזָק הוֹרֵשׁ דָּמִים שָׁפְכוּ דְמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכוֹר ׀ רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ ושוב׃ הוֹרֵשׁ דָּמִים הוֹן דִּינֵנוּ. הָשֵׁב שְׁבְעָתַיִם אֶל חֵיק מְעַנֵּינוּ. חִנָּם נִמְכַּרְנוּ וְלֹא בְכֶסֶף פְּדֵינוּ. זְקוֹף מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב. וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃ כי זוכר כל הנשכחות וכו׳.

Am Sabbath wird ארשת nicht gesagt.

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַבִּיט מַאֲזִין וּמַקְשִׁיב לְקוֹל תְּקִיעָתֵנוּ. וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר זִכְרוֹנוֹתֵינוּ:

Was uns'ren Lippen fromm entfließt,
Nimm, Herr! der hocherhaben ist,
Mit Wohlgefallen an —
Beachte, höre, schau, vernimm
Jetzt unserer Posaune Stimm,
Nimm auf, mit Gunst und mit Genehmigung,
Den frommen Vortrag der Erinnerung. [1])

Am Sabbath wird anstatt אשא das unten stehende אנוסה gebetet.

מיוסד ע"פ א"ב מרובע.

אֶשָּׂא דֵעִי בְּצֶדֶק. תֵּת לְפוֹעֲלִי צֶדֶק. אֶשְׁאֲלָה מִשְׁפְּטֵי צֶדֶק. קוֹלוֹ לְהָרִים כַּשּׁוֹפָר: אֵין קוֹרֵא בְצֶדֶק. רוֹדֵף צֶדֶק צֶדֶק. אֶקְרָא שִׁמְעָה צֶדֶק. בְּקוֹל בָּלוּל בַּשּׁוֹפָר: בַּנְתִּי בְּמַדָּעִי.

Ich erhebe meinen Sinn zur Gerechtigkeit, erkenne meinem Schöpfer zu, die Gerechtigkeit; darf ich bitten um ein Urtheil der Gerechtigkeit?—Darf sich erheben meine Stimme gleich jener der Posaune? O, wer darf sie anrufen, die Gerechtigkeit? Strebt denn jemand nach Gerechtigkeit? Und ich allein soll flehen: „Erhöre die Gerechtigkeit!" vereinend meine Stimme mit jener der Posaune? Ich prüfe meiner

[1]) Das Gebet, welches die Verheißungen enthält, daß Gott des Bundes mit den Erzvätern, wie der Frömmigkeit der Vorfahren zum Heile ihrer Nachkommen, eingedenk sein wird; darum heißt auch das Neujahrsfest: Tag der Erinnerung.

Für Sabbath.

מיוסד ע"פ א"ב כפול בראשי החרוזות.

אָנוּסָה לְעֶזְרָה. אֶמְצָא נֶגְדִּי. אֵל קָרוֹב לִי. בְּעֵת קוֹרְאִי בְּקוֹל: אֲשֶׁר כְּעֶדַת אֵל. בְּקִרְבִּי נִצָּב. וּפֶה בְּמִקְדָּשׁ מְעַט. אֲצַפְצֵף לוֹ בְּקוֹל: בַּקְרֵנִי דָּרְשֵׁנִי. שֶׂה פְזוּרָה אָנִי. נִגְזַזְתִּי וְנֶאֱלַמְתִּי. בְּלִי לְהָרִים קוֹל: בֶּאֱמוֹר גּוֹזְזַי. נִדָּחָה הִיא. שׁוֹמְרָהּ וְצִלָּהּ. לֹא יִשְׁאַג בְּקוֹל: גַּלְתִּי שִׂיחַ בְּחֻקָּיו. וְחִכִּי עָרֵב. הַטֵּה אֹזֶן וְשָׁח. הַשְׁמִיעֵנִי קוֹל: גֵּז וּבְרַח מֶנִּי. כְּעֹפֶר עַל הָרֵי בָתֶר. בְּבַקְשׁוֹ דָּת וָאוֹת. בְּמִשְׁכְּנוֹתַי וְאֵין קוֹל: דִּלֵּג מִבֶּתֶר לְבֶתֶר. הֲשִׁיבֵהוּ אֵלַי. אוּלַי יִשָּׂא פָנֶיךָ.

לְמֵרָחֹק שְׂאֵת דֵּעִי. בְּטוּי
תְּרוּעָה בְּיַדְּעִי. כְּקוֹל מַתַּן
שׁוֹפָר: בּוֹ בְּהָרִיעִי. אֲרַצֶּה
לִי רוֹעִי. בְּאָמְצוֹ זְרוֹעִי.
בְּקוֹל כֹּחַ שׁוֹפָר: גַּשְׁתִּי
בְּיוֹם דִּין. לְהִתְוַכֵּחַ בַּדִּין.
גּוֹלֶה עֹמֶק הַדִּין. בְּקוֹל
קִפְאוֹן שׁוֹפָר: גְּזֵרַת דַּת
וָדִין. אִם חוּיַבְתִּי בַּדִּין.
גְּרוֹנִי יַעֲכֵב מוֹרַע דִּין.
בְּקוֹל עִם שׁוֹפָר: דְּרוֹשׁ
וְהַעַל רְטִיָּה. לִפְנֵי טְרִיָּה.
דַּעַת לִטְרוּיָה. קוֹל חוֹבֵשׁוּ
שׁוֹפָר: דָּחוּי לִכְרוּיָה. בַּעַד
נָכְרִיָּה. דְּרוֹר לְכָל בְּרִיָּה.
בְּקוֹל הַעֲבָרַת שׁוֹפָר:
הוּכְשַׁל בְּנַאֲפוּף. בְּזָרַת
גִּיפּוּף. הֻצַּג בְּרִיב צִפּוּף.

Einsicht Kraft, trage meinen Geist zur Vergangenheit zurück, erspähe da jenes Wunderschalles [1]) Ausdruck, was sie uns beut, die Stimme der Posaune. Wenn ich auch darauf zu schmettern wage, dann werde ich meines Hirten (Gottes) Gunst erringen, er wird mich mit neuer Kraft beleben durch den Kraftton der Posaune. Trete ich nun hin am Tage des Gerichts, im Gerichte Rechenschaft zu legen, dann weicht des Rechtes Strenge durch die festen Töne der Posaune. Wenn schon des Rechtes Spruch entschieden, wenn ich zur Strafe schon verurtheilt bin, kann noch mein Mund Einhalt thun dem Verhängnisse durch Laute des Gebetes und der Posaune. Laß der Genesung Kraft entkeimen für die Wunden der Zerknirschten, durch die heilsamen Töne der Posaune. O du zur Hölle hingestoßen durch lästerlichen Wandel! horch! den Geschöpfen all ertönt die Freiheit in der lauten Heilverkündung der Posaune! Und du, verführt durch Wollust, durch des Lasters Umarmung! bist du erstarrt, gebeugt durch innere

[1]) Bei der Offenbarung (מתן תורה).

Für Sabbath.

עֲקֹב שָׁמְעָךְ בְּקוֹל: דְּרוֹשׁ טוֹבָה לָמוֹ. וּרְאֵה שֵׂה מוֹרִיָּה.
אִלֵּם פִּיהוּ יְהִי צֶדֶק. לְלֹא שָׁמְעָה בְּקוֹל: הָסֵר מְחָלֶק. יָדַיִם
שְׂעִירוֹת. הוֹגֶה בְּתַחֲנוּנִים. כִּי לְךָ הַקּוֹל: הוֹשַׁע. כִּי לֹא
תִשָּׁכַח עֵדוּת. וּמִפִּי זַרְעוֹ. לֹא יָסוּף קוֹל: וְחוֹזַי וּמְלִיצַי.
הֵם בְּנֵי אִמִּי. וְאָז נִחֲרוּ בִי. לְמַעַן אֶשְׁמַע קוֹל: וְעַל

בְּקוֹל חֶרְדַּת שׁוֹפָר: הוּעֲנַשׁ
בְּאַפּוּף. וְשָׁב הֱיוֹת חָפוּף.
הוּעִילוֹ לֵב כָּפוּף. בְּקוֹל
כְּפִיפַת שׁוֹפָר: וְאִם שׁוֹד
יַעַלְזוּ. וּבַדִּין יְלִיזוּ. וְצֶדֶק
יָרוּץ לְאַחֲזוּ. בְּקוֹל חִיל
שׁוֹפָר: וּכְמוֹ מַכְנִים בְּזוֹ.
וּמוֹצִיא בְזוֹ. וְכֵן מֶנּוּ יְגִיזוּ.
בְּקוֹל רוּחַ שׁוֹפָר: זֶה מִכָּל
קוֹלוֹת. אֲשֶׁר בְּמַקְהֵלוֹת.
זֵקֶק לְקְהִלוֹת. קוֹל תֵּקַע
שׁוֹפָר: זוֹמְמֵי עֲקַלְקַלּוֹת.
מְחוּיְבֵי סְקִילוֹת. זָעוּ בְּגִדּוּעַ
מַקְלוֹת. בְּקוֹל שֵׁמַע שׁוֹפָר:
חַי מִכָּל שָׁנָה. יוֹם זֶה שִׁנָּה.
חָקוּק לְשׁוֹשַׁנָּה. לְקוֹל
חֵרוּת שׁוֹפָר: חִבָּתוֹ מִשְׁנָה.
שְׁנִיָּה מֵרִאשׁוֹנָה. חֵטְא כָּל

Folter bei dem Ton der aufschreckenden Posaune? Bist du gezüchtigt durch deinen innern Gott? Dann macht dich Reue wieder rein, dir frommet ein gebeugtes Herz beim Schalle der gebogenen Posaune. Wenn der böse Feind durch Lüste dich verlockt und dich im Gerichte niederdrückt, dann eilt die Milde schnell, dich zu erhalten beim schauerlichen Klange der Posaune. Und wie in sie der Ton hineingestoßen, heraus zur Oeffnung fährt, so fällt auch der Verläumder durch, vom Luftstoß der Posaune. Sie ist aus allen Stimmen in frommen Versammlungen die einzige, die zur Vereinigung ruft, sie, die Stimme schallender Posaune. Die im Labyrint der Sünde Verwickelten, zur Strafe der Steinigung Geeigneten, bebten einst bei dem Krachen der Bäume zurück [1]) vor dem schmetternden Schalle der Posaune. Der ewig Lebende hat vom ganzen Jahre diesen Tag so ausgezeichnet, bestimmt für die Lilie (Jisrael) zur Verkündigung der Freiheit durch die Posaune. Noch eine auszeichnende Gunst ward diesem Tage größer noch als jene: Die Vergehungen

[1]) Von dem Posaunenschalle bei der Offenbarung heißt es: Die Stimme des Herrn zerschmetterte die Zedern Libanons u. s. w. (Psalm 29, 5—9); nach der Midraschlegende bebten alle Sünder der Welt bei diesem schmetternden Getöse.

Für Sabbath.

מִשְׁמַרְתָּם. יַעַמְדוּ וְיִזְעָקוּ. וְגַלּוּלֵיהֶם סוּר. וְהוּא יַעֲנֵם בְּקוֹל:
זֶה חָמַק מֶנִּי. אֲסוֹבֵב וַאֲבַקְשֶׁנּוּ. בְּכָל מָקוֹם הוּא. אָנָה
אֶשָּׂא קוֹל: זֵכֶר הוֹדִי לְמַטָּה. אַדִּיר בַּמָּרוֹם. מְלֹא כָל

des ganzen Jahres drängt die Neue hinweg bei der Stimme der Posaune. Den eingeführten neun Segenssprüchen, im Einklange mit den neun Posaunentönen, wendet sich der Allerreinste zu, im Wiederhalle der Posaune. Kehren die im Lasterschlamme Versunkenen von der Sündenbahn zurück, dann wird ihre Wunde heil bei der Stimme der heilspendenden Posaune. Lieblicher als die Opfer fetter Farren und ausgezeichneter Widder wird dieser auserlesene Tag, erwachet die Neue bei dem mahnenden Schalle der Posaune. Dann wird der Verlocker zernichtet, der Verläumder zu Schanden, und das Tugendherz schlägt freudig beim Freudenschalle der Posaune. So wie Jene einst [1]) in's Horn stießen, und Berge borsteten und Städte tief versanken vor dem wilden Brausen der Posaune — so wird der Bösewichter Rotte in Angst zusammenstürzen; je ängstiger sie beben, je schmetternder wird ertönen die Posaune. Wenn ihre Stimme lautbar wird,

הַשָּׁנָה. דְּחוֹת בְּקוֹל שׁוֹפָר:
טֶבַע בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. מוּל
שׁוֹפָרוֹת תֵּשַׁע. טָהוֹר מֵהֶם
יֵשַׁע. בְּקוֹל דַּת שׁוֹפָר: טֶנֶף
צְחוּנֵי רֶשַׁע. בְּשׁוּבָם מִפֶּשַׁע.
טְרִיָּתָם תְּשַׁעֲשַׁע. בְּקוֹל
שֶׁוַע שׁוֹפָר: יוּטַב מִשּׁוֹר פָּר.
וּמֵאֵיל הַמְשֻׁפָּר. יוֹם
הַמְסֻפָּר. לְקוֹל הִדּוּשׁוֹ
שׁוֹפָר: יְקֹשׁ יוּפָר. וְסָטָן
יוּחְפָּר. יְשַׁר לֵב יוּשְׁפָּר.
בְּקוֹל שִׁפּוּר שׁוֹפָר: כְּעֵת
הֵם תּוֹקְעִים. גֵּיא מַבְקִיעִים.
כְּרַכִּים וּמַשְׁקִיעִים. בְּקוֹל
שְׁאוֹן שׁוֹפָר: כָּל הֲמוֹן
מְרֵעִים. בְּהִיל מִתְרוֹעֲעִים.
כַּאֲשֶׁר הֵם וּמַתְרִיעִים. קוֹל
יָרִיעַ כַּשּׁוֹפָר: לְקוֹלוֹ

[1]) Die Priester und das Volk von den Mauern vor Jericho. S. Josua 6, 16—20.

Für Sabbath.

הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. לְמַעְלָה קוֹרְאִים בְּקוֹל: חֲיָלֵי מַיִם. אֲשֶׁר בָּם
שְׁבִילוֹ. דִּבְּרוּ תְּמוּנָה לֹא שַׁרְנוּ. זוּלָתִי קוֹל: חִפַּשְׂתִּי יְשִׁימוֹן
הַיֵּשׁ. וְאָמַר אָיִן. קֶדֶם תִּתּוֹ עוֹז. בְּעָתַנִי בְקוֹל: טָהוֹר דֶּלֶג.
הָרִים וָעֵבֶר. וּמִמְּעוֹן הַר מוֹר. אָז נָתַן קוֹל: טִמֵּאתִי יְדִידוּת.
שִׁכְנוֹ וְעָלָה. לְיוֹם כֵּסֶא יָבוֹא. בְּאָזְנַי קוֹל: יָקַרְתִּי בְּעֵינָיו.

כִּיוֹקְשַׁב. יוֹבְעַת כָּל מוֹשַׁב.
לְאֻמִּים בְּסַעַר יְנֻשַּׁב. בְּקוֹל
סַעֲרַת שׁוֹפָר: לְיוֹדְעָיו יוֹשַׁב.
לְאוֹת טוֹב יִתְחַשַּׁב. לְעֵת
יִתְיַשַּׁב. בְּקוֹל טַעַם שׁוֹפָר:
מוֹאֲסָיו לְהִבָּקֵעַ. בּוֹגְדָיו
לְקַעֲקֵעַ. מוֹרְדָיו לְהַשְׁקִיעַ.
בְּקוֹל חִזּוּק שׁוֹפָר: מַאֲרִיךְ
בְּהִתָּקֵעַ. מְקַצֵּר בְּהִבָּקֵעַ.
מֵרִיעַ וְתוֹקֵעַ. בְּקוֹל שִׁלּוּשׁוֹ
שׁוֹפָר: נוֹתֵן אֵימוֹת. מַחְפִּיז
אֻמּוֹת. נוֹסוּ נוֹאֲמוֹת. בְּקוֹל
בּוֹךְ שׁוֹפָר: נוֹתֵץ חוֹמוֹת.
מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת. נוֹהֵם
כַּהֲמוֹת. קוֹל שַׁאַג שׁוֹפָר:
סוֹדוֹ כְּגַלָּה. בְּסִין לִסְגֻלָּה.
סִיּוּמוֹ מְגֻלָּה. בְּקוֹל הִלּוּךְ
שׁוֹפָר: סוֹד יוֹם גְּאֻלָּה.

wird jeder vom Wohnsitz aufgeschreckt, Völker werden vom Sturm gerüttelt, wenn sie einst erbraust, die Stimme der Posaune. Beruhigt werden die Gottesverehrer, die in ihm des Heiles Zeichen finden, daß Gott besteigt den Weltenthron unter sanften Tönen der Posaune. Aber die Verächter bersten, die falschen Sinnes sind, gehen unter, die Abtrünnigen versinken vom starken Dröhnen der Posaune. Im Tonmaaß wechselnd, bald lang anhaltend, bald kurz abbrechend, in der Tonbewegung bald schmetternd, bald gezogen, erschallet dreimal die Posaune. Furcht verbreitend, Völker schreckend fordern sie sich gegenseitig auf, zur Flucht, durch die Bestürzung wirkende Posaune. Festungen, sie stürzen, Kriegsheere stieben auseinander, wild tobt alles durcheinander, wenn sie lauter schmettert die Posaune. Als sein Gesetz er auf Sinai dem geliebten Volke offenbarte, da schloß er diese höchste Feier durch einen anhaltenden Ton der Posaune. So wird der Erlösung tief ver=

Für Sabbath.

וְנִלְוָה לִי בַּשְּׁבִי. עִמּוֹ אָנֹכִי. אָז הִבְטִיחַנִי בְּקוֹל: יָרַד לְשִׁנְעָר.
וְשָׂם כֵּס בְּעֵילָם. הִשְׁמִיעַ כַּאֲרִי. וּכְנַחַשׁ קוֹל: כִּלָּה מֶנִּי רוֹב.
כְּהִתְרַפָּה מִמְּלֶאכֶת. חַק בְּמִכְתָּב. וַיַּעֲבֵר קוֹל: כָּבַשׁ לִי.
אַרְבָּעָה רָאשֵׁי נָמֵר. וְגַם אֲנִי בְּהוֹדָיוֹת. סֶלָה אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל:
לְחַיַּת קָנֶה. אָז מָכַר אָרֶץ. מִי לִי בַשָּׁמַיִם. אָז הֵרִימָה קוֹל:
לֵאלֹהֵי יִשְׁעִי. מִשְּׁנֵי בַרְזֶל שַׁוְעָתִי. וּמֵרֶגֶל עַב טִיט. הִצְרַחְתִּי

בְּהָחְסְפּוֹ לִדְגָלָה. שָׂשׂוֹן וְגִילָה. קוֹל יַשְׁמִיעַ שׁוֹפָר: עָשׂוֹר דּוֹחֶה. עֹנֶג מַדְחֶה. עֲבֵירוֹת מַמְחֶה. בְּקוֹל צָרַח שׁוֹפָר: עֲונוֹת מוֹחֶה. עַבְדוּת מְאַחֶה. עֲבוֹדוֹת מַנְחֶה. קוֹל חֲצוֹר שׁוֹפָר: פַּגֵּר וְהַסְעִיר. מַמְלְכוֹת שֵׂעִיר. פִּשְׁעָה תָּעִיר. בְּקוֹלוֹת שׁוֹפָר: פִּתְחֵי הָעִיר. תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר. פַּחַד רַב וְצָעִיר. מִקּוֹל הֶמְיַת שׁוֹפָר: צִיּוּן רֶמֶז אוֹת. שׁוֹפְרוֹת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת. צְוָחָה בְּמִדְיָן דְּאוֹת. בְּקוֹל שִׁתּוּף שׁוֹפָר: צִפְצְפוּ צְבָאוֹת. כִּשְׁרוּ פְלָאוֹת. צוּר כְּעָשׂ נִפְלָאת. בְּקוֹל עָרֵב שׁוֹפָר: קוֹל

hüllte Tag, wenn er ihn zuführt der Nation, in Freud' und Jubel einst verkündet mit gleichen Tönen der Posaune. Sie ertönt am Sühnungstage des Jubeljahres, ertönt an heiliger Sabbathfeier und macht auch alles sündenrein, zur Reue weckend, die Stimme der Posaune. Getilgt wird die Schuld, die Knechtschaft gebrochen, die Sklaverei feiert, wenn sie einst schmettert, die Posaune. Des Aberglaubens Bereich sinkt und verglüht, seine Verirrung offenbart — bei dem Brausen der Posaune. Der Veste Pforten sinken und verschwinden, alt und jung erfaßt der Schreck vor dem bangen Dröhnen der Posaune. Zeichen und Andeutung bieten aus der Urgeschichte die dreihundert Kriegsposaunen dar, [1]) das Lager Midjan's tobte in Verwirrung auf, in den gemischten Klängen der Posaune. Die Himmelsheere sangen laut, als sie staunend schaueten die Wunder, die der Hort gethan, unter süßen Lauten der Posaune. Schwache Töne las-

[1]) Wo der Held Gideon an seine aus dreihundert Personen bestehende Mannschaft eben so viel Posaunen vertheilte, und dadurch die Feinde (die Midjaniten) in Schrecken und in die Flucht jagte, wie es im siebenten Kapitel des Buches der Richter zu lesen ist.

Für Sabbath.

בְּקוֹל: מִדַּת קִצִּי. לֹא הוֹדִיעַנִי. מָתַי בְּאַרְצִי. תּוֹר יַשְׁמִיעַ קוֹל: מְיוֹדְעֵי סֵפֶר. חָתַם קִצִּי. לְבַל דַּעַת צוֹפַי. עֵת יִשְׂאוּ קוֹל: נָא הַבֵּט וּרְאֵה. עָנְיִי וּמְרוּדִי. אֵין לִי מַכִּיר. לְמִי אֶשָּׂא קוֹל: נֶצַח אֲקַוֶּה. כִּי לֹא יִפּוֹל דָּבָר. מִמַּקְשִׁיבֵי דְמָמָה

sen wir heute auf dieser wandelbaren Erde dreimal laut werden, andeutend jene Töne [1]) der Posaune. Dreimal ertönt das Horn, dreimal als des Tages Weihe, zum Angedenken jener Zukunft, wo dreimal erschallen wird mit Tonkraft die Posaune. Drum wallt mein Herz zum Himmel auf, dort schwebt hin mein Blick; o könnte ich die Verbannten schauen, gerufen zum Verein durch den Schall der Weltposaune. Dann wird das vierte Thier [2]) der Gluthen Preis, versprüht in Feuerfunken vom Flammenwurf der schmetternden Posaune. Aus ihrem Schlummer erwacht die Vergeltung, ihr Toben wirft die Sünder in die Vernichtung beim Gewaltstoß der Posaune. Doch der Lilie [3]) winkt die Befreiung, Erlösung wird ihr angekündigt, die Todten, sie erwachen vom Schalle der weckenden Posaune. Das Heil führst Du herbei aus Chermon, der Sünde Flamme zu

חֲלוּשָׁה. בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה.
קוֹלוֹת מַתַּן שְׁלֹשָׁה. קוֹלוֹת
כְּנִתְּנוּ בַּשּׁוֹפָר: קֶרֶן
מְשֻׁלֶּשֶׁת. הַיּוֹם לִזְכֹּר
אֲשַׁלֵּשָׁה. קְרָא עוֹד שְׁלֹשָׁה.
בְּקוֹל עָתִיד שׁוֹפָר: רָחַשְׁתִּי
לַעֲלִיּוֹת. וְעֵינַי תְּלוּיוֹת.
רְאוֹת כִּנּוּס גָּלֻיּוֹת. בְּקוֹל
גָּדוֹל שׁוֹפָר: רְבִיעִית חַיּוֹת.
לִיקוֹד לִהְיוֹת. רֶשֶׁף
שַׁלְהֲבִיּוֹת. בְּקוֹל וְלַהַב
שׁוֹפָר: שְׁנָה תְּעוֹרֵר.
לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְצוֹרֵר. שְׁאוֹנוֹ
תְּפוֹרֵר. בְּקוֹל גְּבוּרוֹת
שׁוֹפָר: שׁוֹשַׁן תַּדְרֵר. גְּאֻלָּה
תְּבָרֵר. שׁוֹכְנִים תְּזוֹרֵר.
בְּקוֹל הָעִירוֹת שׁוֹפָר: תָּשׁוּר
מֵחֶרְמוֹן. לְרוֹעַ אַדְמוֹן.

[1]) Bei der Offenbarung auf dem Berge Sinai. [2]) Dessen schreckliche Gestalt Daniel im Traume gesehen hat. Siehe daselbst Kap. 7, Vers 7. [3]) Ein Bild der Unschuld und Frömmigkeit.

Für Sabbath.

וְקוֹל: שׂוֹשׂ יָשִׂישׂ. לִבִּי בְּקִרְבִּי. בְּשָׁמְעִי דוֹדִי דוֹפֵק. עַל
פִּתְחֵי קוֹל: ס״ן סֶלָה יְשִׂימֵנִי. כְּחוֹתָם עֲלוּלֵב. כְּאָז תַּחַת
הַתַּפּוּחַ. עוֹרַרְתַּנִי בְּקוֹל:
עֱלִיתַנִי אֵל. עַל כָּל בָּנוֹת. כִּי בַּעֲבוּרִי. בְּחוֹרֵב תַּתָּה

תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן. בְּקוֹל
הֲמוֹן שׁוֹפָר: חזן תִּצְעַד
כִּבִישִׁימוֹן. בְּמַתַּן אָמוֹן.
תַּשְׁמִיעַ בְּאַרְמוֹן. קוֹל
קוֹרֵא כַּשּׁוֹפָר:

vernichten, der Hölle Brand wird ausgelöscht beim Dröhnen der Posaune. Du schreitest vor uns her, wie einst in jener Wüste, wo uns das Geschenk der Wahrheit [1]) wurde — und horch! im Tempel zum Verein ruft uns die Stimme der Posaune.

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ. עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם.
מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַלֵּי טֹהַר.
גַּם הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ מִמֶּךָּ.

[1]) Das Gesetz.

Für Sabbath.

קוֹל: עַל כָּל אֱלֹהִים. מְאֹד נִתְעַלֵּיתָ. נֶצַח תִּתְעַלֶּה.
בִּתְרוּעַת קוֹל: פָּעָה מִמִּדְבָּר. צִפּוֹר מִמִּצְרַיִם. וְיוֹנָה הִשְׁמִיעָה.
מֵאַשּׁוּר קוֹל: פְּקוֹד צִפּוֹר בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אֵלֶם. תִּקַע
לָמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרוֹק לָמוֹ בְּקוֹל: צוּר חֻקִּים מֶנִּי. לְבַל
יָעוּפוּ כַּנֶּשֶׁר. לְבַל יִכָּנְפוּ. מַשְׁמִיעֵי קוֹל: צְרוּפָה אֲלַמֵּד.
וְעֵינַי לְמוֹרַי. כְּאָז צִיר מְדַבֵּר. וְאֵל מְשִׁיבוֹ בְּקוֹל: קָרַב
קֵץ. בָּא עֵת מִשְׁפָּט. קָם מֵלִיץ יֹשֶׁר. לְהִתְחַנֵּן בְּקוֹל:
קַדֵּשׁ חֹדֶשׁ. וְהוּכַן מוֹעֵד. וָאֶתְקַע בַּשּׁוֹפָר. וַיַּעֲנֵה לִי בְּקוֹל:
רֶגֶשׁ מִקֶּבֶר. צְוָחָה מִסֶּלַע. בְּתֵת יְבֵשֵׁי עֶצֶם. מֵעָפָר קוֹל:
רְאוּ נֵס בֶּהָרִים. וְקוֹל שׁוֹפָר בָּאָרֶץ. לְהַשְׁמִיעַ רֶנֶן. מִדְּמוּמֵי
קוֹל: שֶׁגֶג לֵב הוּתַל. עוֹד בַּל יַטֶּנּוּ. בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן.
מִשְׁמוֹעַ קוֹל: שׁוֹבֵב לִי כְּקֶדֶם. דַּת מוֹרָשָׁה. אֲשֶׁר בָּהּ
עִלַּפְתַּנִי. בְּלַפִּידִים וְקוֹל: תְּבוּנָה הֵפִיק. אִישׁ נְבוֹן דָּבָר.
וְחַק נֹעַם זְמִירוֹת. בִּנְעִימוּת קוֹל: תְּהִלָּה יִתְּנוּ אָז. לְכֹל
הִשְׁמִיעַ. לְאֵל מוֹשֵׁל בַּכֹּל. יַמְתִּיקוּ בְקוֹל: תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן.
בְּנֵי יָוָן שָׁחוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתְּהֻמֵּם בְּקוֹל: חזן תַּרְעֵם
לְבוּזַי. תִּתְקַע בַּשּׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. אָז יֵלֵךְ קוֹל:

אתה נגלית וכו׳ עד ישראל ברחמים. ואומרים היום הרת וא״א ארשה.

בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם ׀ אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשְׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ. בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ. וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר. וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר. וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד. מֹשֶׁה יְדַבֵּר. וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־הָעָם רֹאִים ׀ אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִים וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר. וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן. וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה. יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ ׀ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ ׀ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו. הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע ׀ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל. הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ. כִּנְשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר. וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם. וְהִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָםִ: וְנֶאֱמַר וַייָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ. וַאדֹנָי אֱלֹהִים בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ. וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־

קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ. כִּמְצֻוָּה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ. עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כָּאָמוּר. וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁכֶם. וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרוֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם. וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה. וְאֵין דּוֹמֶה לָּךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

ותוקעין

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הקהל אומרים היום הרת עולם והש"ץ חוזר

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט. כָּל יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים. אִם כַּעֲבָדִים: אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת. עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ אָיוֹם קָדוֹשׁ:

Heute ward die Welt geboren —
Tag, der zum Gericht erkoren,
Richtend weltliches Geschlecht —
Ob als Kinder, ob als Knecht'? —
Wenn als Kinder, schenk' uns Armen,
Wie ein Vater, dein Erbarmen;
Wenn als Knechte — blicken wir
Flehend auf, o Herr! zu dir,
Bis Du gnädig und gewogen
Unser Recht an's Licht gezogen.
Furchtbarster! Heiligster!

Am Sabbath wird ארשת nicht gesagt.

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַבִּיט מַאֲזִין וּמַקְשִׁיב לְקוֹל תְּקִיעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר שׁוֹפְרוֹתֵנוּ:

Was uns'ren Lippen fromm entfließt,
Nimm, Herr! der hocherhaben ist,
Mit Wohlgefallen an —
Beachte, höre, schau, vernimm
Jetzt unserer Posaune Stimm',
Nimm auf mit Gunst und mit Genehmigung,
Der schmetternden Posaune Tönenschwung.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

אם אין שם כהנים א"א ותערב רק ותחזינה כמו בשחרית.

קהל *) וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן. אָנָּא רַחוּם. בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן עִירֶךָ. וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: ע"כ קהל

והחזן מסיים בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

(Die Gemeinde.) Möge Dir unser Flehen angenehm sein gleich den Opfern. O Erbarmungsvoller! in der Fülle deiner Barmherzigkeit, laß deine Herrlichkeit wieder in Zion thronen, und führe die Ordnung des Opferdienstes in Jeruschalajim wieder ein, daß sich unsere Augen weiden an deiner Rückkehr nach Zion mit Liebe; daß wir dich dort in Ehrfurcht wieder anbeten, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den Jahren früher Vergangenheit.

(Der Vorb. schließt.) Gepriesen seist Du, Ewiger! den allein wir anbeten in Ehrfurcht.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב. כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רָע וְכָל מַחֲלָה וְכָל תַּקָּלָה וְכָל קְטָטָה וְכָל מִינֵי פּוּרְעָנִיּוֹת וְכָל גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

*) וְתֶעֱרַב עָלֶיךָ נראה עיקר כמו שכתב הרשב"ע בלוחות דף כ"ט ע"ב.

Während der Vorbeter וכל החיים sagt, sagen die Priester leise diesen יהי רצון.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה הברכה הזאת שצויתנו לברך את עמך ישראל ברכה שלמה ולא יהיה בה מכשול ועון מעתה ועד עולם:

חזן אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו

כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

Unser Gott! und Gott unserer Väter! O, segne uns mit jenem dreifachen Segen, der von deinem Diener Moscheh in der heiligen Schrift verzeichnet, und von Aharon und seinen priesterlichen Söhnen dem dir geweihten Stamme ausgesprochen wurde, welcher lautet:

הכהנים מברכין בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Herr! Weltbeherrscher! der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiliget und uns befohlen hast, dein Volk Jisrael mit Liebe zu segnen.

Der Vorbeter sagt folgende Verse theilweise vor und die Priester sprechen sie nach.

יְבָרֶכְךָ יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

Es segne dich — Es segne dich Gott von Zion aus! Er, der Himmel schuf und Erde.

יְיָ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

Der Herr — Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist dein Name auf Erden!

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בָךְ:

Und behüte dich — Bewahre mich, Gott! ich suche Schutz bei dir. (Die Gemeinde: Amen!)

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלָּךְ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלָּךְ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת (שֶׁל) יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי. אמן:

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

Es lasse leuchten — Der Herr sei uns gnädig und segne uns, und lasse sein Antlitz uns leuchten.

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

Der Herr — Der Ewige, der Unendliche ist ein allmächtiger Gott! allbarmherzig und allgnädig, langmüthig, von unendlicher Huld und Treue.

פָּנָיו פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam bin ich, und bedrängt.

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

Dir — Zu Dir, Ewiger! erhebe ich meine Seele.

וִיחֻנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ:

Und sei dir gnädig — Wie sich der Knechte Augen sehnen nach der Hilfe des Herrn, wie der Sklavin Augen nach der Hilfe ihrer Gebieterin, so schauen wir zu unserem Gott empor, bis er uns begnadigt. (Die Gemeinde: Amen!)

רבש"ע

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: (וּמְצָא חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:)

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Tugendlohn von dem Gotte seines Heils. (Du findest Gunst und Glück in Gottes und in der Menschen Augen.)

יְיָ יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

Der Herr — Herr, sei uns gnädig! auf Dich hoffen wir; sei ihre Stütze jeden Morgen, so auch unsere Hilfe in der Zeit der Noth.

פָּנָיו אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

Sein Antlitz — Verbirg dein Antlitz nicht vor mir, neige mir dein Ohr, wenn Angst mir ist, wenn ich flehe, erhöre mich bald.

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת עֵינַי הַיֹּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

Dir zu, — Zu dir erhebe ich meine Augen, der Du im Himmel thronest.

וְיָשֵׂם וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

Und schenke — Sie sollen meinen Namen über die Kinder Jisrael's aussprechen, und ich werde sie segnen.

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

Dir — Dein, Unendlicher! ist die Macht und die Allgewalt, und die Herrlichkeit, und der Sieg, und die Majestät! dein, Alles im Himmel und auf der Erde! Dein, o Ewiger! ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt!

שָׁלוֹם שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

Glückseligkeit — Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen! so spricht Gott! ich stelle ihn wieder her.

Beim Schluße des Priestersegens wird von der Gemeinde dieses gebetet:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חֲסָדֶיךָ וְגֹדֶל רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצְאִים מֵהַפְּסוּקִים שֶׁל בִּרְכַּת כֹּהֲנִים הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוֹשֶׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי נַאֲקָתִי וְאֶנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב

Möge es dein Wille sein, Ewiger! mein Gott und Gott meiner Väter! daß Du mir willfahrest, deiner gefeierten Gnade und überschwänglichen unendlichen Barmherzigkeit wegen; daß Du willfahrest, der Majestät deines großen, mächtigen und furchtbaren Namens willen, der in dem Priestersegen ausgesprochen, und aus dem Munde Aharons und seiner Söhne, deinem heiligen Volke verkündet wurde. O, sei mir nahe, wenn ich dich anrufe, und erhöre mein Gebet, mein Klagen und mein Seufzen, so wie Du das Seufzen Jakob's, deines Tugendhaften gehört,

תְּמִימֶךָ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם: וְתִתֵּן לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנוֹתֵינוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְּצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְּאִיסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּת לֶחֶם לֶאֱכוֹל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם: וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ וְיִהְיוּ דְבָרַי נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוֹ אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת וְתַצְלִיחֵנִי בִּדְרָכָי: וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר | רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ וְתַאֲרִיךְ יָמַי (וִימֵי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) בְּרוֹב עֹז וְשָׁלוֹם אָמֵן סֶלָה:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

den der Ruf als frommen Mann ausgezeichnet. O, gib mir und meinem Hausgeſinde unſere Nahrung und unſer Auskommen aus deiner freigebigen Hand in Ueberfluß, nie kümmerlich; auf erlaubter, nie verbotener Weiſe; in Ruhe, nie in Drangſal; ſo wie Du gegeben Brod zur Nahrung, und Gewand zur Bekleidung unſerem Urvater Jakob, den der Ruf als frommen Mann bezeichnete. O, gib uns Liebe, Gunſt und Gnade in deinen Augen, und in den Augen aller unſerer Nebenmenſchen, damit unſere Worte Eingang finden zu deiner Verehrung; ſo wie Du Joſeph, deinem Frommen, ſchon von jener Stunde an, als ſein Vater ihn mit dem bunten Gewande bekleidete, Gunſt, Gnade und Liebe verliehen haſt in deinen Augen, und in den Augen Aller, die ihn ſahen. Und erzeigeſt Du mir Außerordentliches und Wundervolles, ſo möge es ein Zeichen zum Guten ſein. O, laß mich glücklich in meinem Wandel ſein, und lege in mein Herz Einſicht, zu begreifen, zu erkennen und zu erfüllen den wahren Inhalt deiner Lehre und ihrer geheimen Deutungen. Bewahre mich vor Irrlehren, läutere meine Gedanken und mein Herz zu deinem Dienſte, und verlängere mein Daſein (und das Daſein meiner Gattin, meiner Söhne und Töchter) in voller Kraft und Glückſeligkeit. Amen!

אדיר Herrlichſter in jener Höhe, der Du throneſt mit Allmacht! Du biſt der Inbegriff der Glückſeligkeit und dein Name deutet Glückſeligkeit an. O, möge es dein Wille ſein, uns und deinem ganzen Volke Jiſrael Leben und Segen zu verleihen zur immerdauernden Glückſeligkeit.

Während der Vorbeter שים שלום ſagt, beten die Prieſter leiſe:

רִבּוֹן הָעוֹלָם עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

הכהנים יזהרו בנעילת מנעליהם שלא יגעו בם בידים ואם נגעו יחזרו ליטול ידיהם.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ.

כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר כִּי בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים. לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ: אֱלֹהִים חַיִּים כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. כַּכָּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּייָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פותחין הארון

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ אָמֵן:

O mögest Du uns heute mit neuer Kraft verjüngen! Amen.

הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ אָמֵן:

O mögest Du uns heute deinen Segen spenden! Amen.

הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ אָמֵן:

O mögest Du uns heute hoch erheben! Amen.

הַיּוֹם תִּדְרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה אָמֵן:

O mögest Du heute unser Heil befördern! Amen.

הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ אָמֵן:

O mögest Du heute unser Flehen erhören! Amen.

הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ אָמֵן:

O mögest Du heute unser Gebet mit Liebe und Huld aufnehmen! Amen.

הַיּוֹם תִּתְמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ אָמֵן:

O mögest Du uns heute mit deiner heilvollen Rechte unterstützen! Amen.

כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם. כַּכָּתוּב וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר

Einst wirst Du uns an diesem Tage froh und freudenvoll einführen in den Tempel Schalem, so wie es durch deinen Propheten (Jeschajah 56, 7) verzeichnet ist: Ich führe sie einst hin zu meinem heiligen Berge,

קָדְשִׁי. וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי. עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי. כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת יְיָ אֱלֹהֵינוּ. לְטוֹב לָנוּ כָּל הַיָּמִים. לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר וּצְדָקָה תִּהְיֶה לָּנוּ כִּי נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל (נ״א עַד הָעוֹלָם:) בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

erfreue sie im Hause der mir geweihten Andacht, nehme ihre Brand= und Speiseopfer auf meinem Altare wohlgefällig auf. Mein Tempel wird dann genannt: ein Andachtshaus für alle Völker! — Auch heißt es (5. Mos. 6, 24): Uns gebot der Ewige allen diesen Gesetzen nachzuleben, dem Ewigen unserem Gotte Ehrfurcht zu bezeigen, damit es uns wohlgehe zu allen Zeiten, und wir künftig leben mögen, so wie heute. Daselbst heißt es ferner: Auch wird es uns dabei zur Gottseligkeit gerechnet, wenn wir vor dem Ewigen, unserem Gotte, alle die Gebote halten, wie er sie uns vorgeschrieben hat. Heil und Segen, Liebe, Unsterblichkeit und Frieden sei uns und ganz Jisrael beschieden in Ewigkeit. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Stifter des Friedens!

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:

זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָּא וּלְעֵילָּא מִן כָּל־

בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בֹּרִית כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוַּרְיָן עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית רֹבַע הַקָּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא. וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חִסַּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַצֳּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בֹּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה. וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים. גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים. אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל־נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ

אוֹמְרִים. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים. מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת. מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבוֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר ׀ רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר ׀ רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים ׀ מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ. וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל־תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ ׀ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ ׀ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם ׀ מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ. כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם ׀ מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן ׀ נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ. לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים ׀ מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל. כִּי־לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עוֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם ׀ מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד ׀ תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְיָ ׀ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום

ונוהגים לתקוע שלשים קולות מיהו אין מעכבין שהרי כבר יצאו י"ח, וי"מ שנוהגים להשלים מאה קולות.

*) Die Uebersetzung siehe Seite 36.

מזמורים

Am Montage ſagt man:

היום יום שני בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

מח שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ:
יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב: אֱלֹהִים
בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׂגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ כֵּן
תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נֶחְפָּזוּ: רְעָדָה אֲחָזָתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה: בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר
אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ: כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ | כֵּן רָאִינוּ בְּעִיר־יְיָ צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ עַד־עוֹלָם סֶלָה: דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ: כְּשִׁמְךָ
אֱלֹהִים | כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה יְמִינֶךָ: יִשְׂמַח | הַר־צִיּוֹן
תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ
לִבְּכֶם | לְחֵילָה פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה | אֱלֹהִים
אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

Am Dienſtage ſagt man:

היום יום שלישי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

פב מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי
תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ:
פַּלְּטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ
יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי־אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן
כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה
תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

Am Donnerſtage ſagt man:

היום יום חמישי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

פא לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:
שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם נָבֶל: תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ | שׁוֹפָר בַּכֵּסֶה לְיוֹם
חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת | בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ
בְּצֵאתוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי מִסֵּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו
מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה: בַּצָּרָה קָרָאתָ וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֶנְךָ בְּסֵתֶר | רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־מֵי
מְרִיבָה סֶלָה: שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי: לֹא־יִהְיֶה בְךָ אֵל
זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר: אָנֹכִי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־

פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת לִבָּם יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ: כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם ׀ אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי: מְשַׂנְאֵי יְיָ יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וִיהִי עִתָּם לְעוֹלָם: וַיַּאֲכִילֵהוּ מֵחֵלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָ:

Am Sabbath sagt man:

היום יום שבת קדש שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש.

Dann מזמור שיר ליום השבת oben Seite 18.

ואחר שיר של יום נוהגין לומר מזמור מז, תמצא קודם תקיעת שופר זייטע 162

ויש נוהגין לאמר גם מזמור כ"ז.

לְדָוִד יְיָ אוֹרִי וְיִשְׁעִי מִמִּי אִירָא יְיָ מָעוֹז חַיַּי מִמִּי אֶפְחָד: בִּקְרֹב עָלַי ׀ מְרֵעִים לֶאֱכֹל אֶת־בְּשָׂרִי צָרַי וְאֹיְבַי לִי הֵמָּה כָּשְׁלוּ וְנָפָלוּ: אִם־תַּחֲנֶה עָלַי ׀ מַחֲנֶה לֹא־יִירָא לִבִּי אִם־תָּקוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בוֹטֵחַ: אַחַת שָׁאַלְתִּי ׀ מֵאֵת־יְיָ אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שִׁבְתִּי בְּבֵית־יְיָ כָּל־יְמֵי חַיַּי לַחֲזוֹת בְּנֹעַם־יְיָ וּלְבַקֵּר בְּהֵיכָלוֹ: כִּי יִצְפְּנֵנִי ׀ בְּסֻכֹּה בְּיוֹם רָעָה יַסְתִּרֵנִי בְּסֵתֶר אָהֳלוֹ בְּצוּר יְרוֹמְמֵנִי: וְעַתָּה יָרוּם רֹאשִׁי עַל אֹיְבַי סְבִיבוֹתַי וְאֶזְבְּחָה בְאָהֳלוֹ זִבְחֵי תְרוּעָה אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לַייָ: שְׁמַע יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא וְחָנֵּנִי וַעֲנֵנִי: לְךָ ׀ אָמַר לִבִּי בַּקְּשׁוּ פָנָי אֶת־פָּנֶיךָ ׀ יְיָ אֲבַקֵּשׁ: אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ ׀ מִמֶּנִּי אַל־תַּט בְּאַף עַבְדֶּךָ עֶזְרָתִי הָיִיתָ אַל־תִּטְּשֵׁנִי וְאַל־תַּעַזְבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעִי: כִּי־אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וַייָ יַאַסְפֵנִי: הוֹרֵנִי יְיָ דַּרְכֶּךָ וּנְחֵנִי בְּאֹרַח מִישׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרָי: אַל־תִּתְּנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרָי כִּי קָמוּ־בִי עֵדֵי־שֶׁקֶר וִיפֵחַ חָמָס: לוּלֵא הֶאֱמַנְתִּי לִרְאוֹת בְּטוּב־יְיָ בְּאֶרֶץ חַיִּים: קַוֵּה אֶל־יְיָ חֲזַק וְיַאֲמֵץ לִבֶּךָ וְקַוֵּה אֶל־יְיָ:

תְּפִלַּת מִנְחָה

קודם אשרי אומרים פרשת התמיד.

*) **אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:**
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד:
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח
מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ
אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב
טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל
חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־
מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ
יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־
מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת:
רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־
כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי
וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע
בְּיַעֲקֹב. נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי
אוֹתָם אָמַר יְיָ. רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ

Einst wird ein Erlöser kommen für Zion, und für die Sündbekehrten in Jakob! spricht der Ewige.— Denn siehe! diesen Bund schloß ich mit ihnen — der Ewige sprichts: —

*) Die Uebersetzung von אשרי siehe Seite 2.

Mein Geist, der auf dir ruhet, und die Worte, die ich dir in den Mund gelegt, sollen nimmer aus deinem Munde weichen, nie aus dem Munde deiner Kinder, noch aus dem Munde deiner spätesten Nachkommen, von nun an bis in Ewigkeit, — also spricht der Ewige. Du, o Heiligster! der Du unter Lobgesängen Jisrael's thronest, dir rufen Chöre zu: Heilig! heilig! heilig ist der Herr der Heerschaaren; der ganze Erdkreis ist voll seiner Majestät. — Abwechselnd tönt es laut: Heilig ist er in jener Himmelshöhe, dem Raume seiner Residenz **Schechina**; heilig ist er auf Erden, seiner Allmacht Schöpfung; heilig in allen Ewigkeiten für und für ist der Ewige, Zebaoth! das All ist voll vom Abglanze seiner Herrlichkeit. Mich hob ein Geist empor, und hinter mir in tosendem Sturme ertönte: Gebenedeiet sei der Ewige durch seine Allgegenwart. Der Geist trug mich fort, und ich hörte hinter mir eine gewaltige Stimme, rufend im Ausbruche des Lobes: Gepriesen sei die Herrlichkeit Gottes von dem Standpunkte aus, wo seine Majestät thront. Der Ewige wird immer und ewig regieren! Das Reich des Herrn besteht in unendlicher Ewigkeit. — Ewiger! Du bist der Gott unserer Urväter Abraham, Jizchak und Jakob! O, erhalte diesen Glauben immerdar als Anregung des Nachdenkens im Herzen deines Volkes, und erhebe ihr Herz zu dir. — O, er, der Allbarmherzige, vergibt die Missethat und vertilgt nicht; er ließ oft von seinem Zorne ab, und ließ seinen Grimm nicht ganz erwachen. — Ja Herr, Du bist gütig, verzeihend und liebevoll Allen, die dich anrufen. Deine

וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ. לֹא־יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת. מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן־דֵּין וְאָמְרִין. קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ. קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ. קַדִּישׁ בְּעָלַם עָלְמַיָּא. יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ. וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא. וּשְׁמָעִית בַּתְרַי קָל־זִיעַ סַגִּיא דִּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין. בְּרִיךְ יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ ׀ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־זֹּאת לְעוֹלָם. לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם ׀ יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית. וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח. וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ

Gerechtigkeit ist ein ewiges Recht, und dein Gesetz ist Wahrheit. Du erzeigtest dem Jakob Wohlgefallen, dem Abraham Liebe, wie Du ihnen, unsern Urvätern in jener Vorzeit zugeschworen hast. Tag für Tag sei der Ewige gepriesen; würde unsere Last auch drückender, der Allmäch= tige bleibt dennoch unser Heil, Selah! — Der Herr der Heerscha= ren ist mit uns, der Gott Jakob's bleibt unser Schutz, Selah! — Herr der Heerscharen! Heil dem Erdensohne, der dir vertrauet! Herr! hilf uns, König! erhöre uns, wenn wir flehen. Gebenedeiet sei der Herr, der uns zu seiner Ver= herrlichung geschaffen, von Irrgläu= bigen gesondert, uns die Lehre der Wahrheit gegeben, und in uns Un= sterblichkeit verpflanzt hat. O, möge er unser Herz für seine Lehre em= pfänglich machen, und Liebe und Verehrung für ihn in unser Inne= res legen, damit wir seinen Willen vollziehen und seinem Dienste treu ergeben sind; dann wird unser Streben nicht umsonst sein, unser Wirken nicht der Vergänglichkeit heimfallen. O, möge es dein Wille sein, Du, unser und unserer Vorfahren Gott! daß wir deine Gesetze in dieser Welt beobachten; damit wir des ewigen Lebens und der Anschauung würdig werden, da= mit Heil und Segen unser Erbe sei, in den Tagen des Erlösers und in jener künftigen Welt! Dar= ob wird meine Seele dich un= aufhörlich preisen; ich werde dir, Ewiger! mein Gott! dan= ken immerdar. Heil dem Man= ne, der auf Gott vertrauet, der Ewige wird ihm Schutz ver= leihen. Vertrauet auf Gott im= mer und ewig; denn er, der Un=

צֶדֶק לְעוֹלָם. וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ. מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת. אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ. וְהִבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים. וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת. וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ. וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם. לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק. וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם. יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּייָ. וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַייָ עֲדֵי עַד. כִּי

בְּיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ. כִּי לֹא עָזַבְתָּ דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר: חצי קדיש

endliche, ist ein Hort der Welten. Die Verehrer deines Namens werden dir vertrauen; denn Du, Ewiger! verläßt die nicht, die nach dir verlangen. — Der Ewige will zur Aufrechthaltung seiner Gerechtigkeit, daß das Gesetz verbreitet und verherrlicht werde.

ואם חל ראש השנה בשבת אומרים:

חו"ק וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

(Der Vorb. u. d. Gem.) Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit — um deine unendliche Güte, allmächtiger Gott! O, erhöre mich mit dem Wohlwollen deines Heils.

בשבת מוציאין ס"ת וקוראין ג' אנשים. ובשעת הוצאת ס"ת אומרים ויהי בנסוע ובריך שמיה.

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־פִי: יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחִי תִּזַּל כַּטַּל אִמְרָתִי כִּשְׂעִירִם עֲלֵי־דֶשֶׁא וְכִרְבִיבִים עֲלֵי־עֵשֶׂב: כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: לוי הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ כִּי כָל־דְּרָכָיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא: שִׁחֵת לוֹ לֹא בָּנָיו מוּמָם דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל: הַלְיְהוָה תִּגְמְלוּ־זֹאת עַם נָבָל וְלֹא חָכָם הֲלוֹא־הוּא אָבִיךָ קָּנֶךָ הוּא עָשְׂךָ וַיְכֹנְנֶךָ: ישראל זְכֹר יְמוֹת עוֹלָם בִּינוּ שְׁנוֹת דֹּר־וָדֹר שְׁאַל אָבִיךָ וְיַגֵּדְךָ זְקֵנֶיךָ וְיֹאמְרוּ־לָךְ: בְּהַנְחֵל עֶלְיוֹן גּוֹיִם בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם יַצֵּב גְּבֻלֹת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כִּי חֵלֶק יְהוָה עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ: יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבְתֹהוּ יְלֵל יְשִׁמֹן יְסֹבְבֶנְהוּ יְבוֹנְנֵהוּ יִצְּרֶנְהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינוֹ: כְּנֶשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ עַל־גּוֹזָלָיו יְרַחֵף יִפְרֹשׂ כְּנָפָיו יִקָּחֵהוּ יִשָּׂאֵהוּ עַל־אֶבְרָתוֹ: יְהוָה בָּדָד יַנְחֶנּוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֵכָר:

מגביהין וגוללין ומחזירין הספר תורה להיכל ואומרים ח"ק, ומתפללין תפלת לחש והש"ץ חוזר התפלה.

כי שם יי אקרא הבו גדל לאלהינו:
*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה.

לש״צ נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר.

קהל קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חזן לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ: קהל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

חזן וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

קהל יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

*) Die Uebersetzung hievon siehe Seite 26.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל־כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ. וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן־פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ. וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ. וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (זִכְרוֹן תְּרוּעָה). מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.

וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל ׀ לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ. לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם ׀ עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ ׀ חַנּוּן וְרַחוּם ׀ אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ. עַל־כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ. יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (לשבת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ. וְיָנוּחוּ־בָם יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים ׀ אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ ׀ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת

עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב. כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אבינו מלכנו, קדיש תתקבל, עלינו.

Am Sabbath wird אבינו מלכנו nicht gesagt.

תַּשְׁלִיךְ

Am ersten Tage des Neujahrsfestes nach dem Mincha=Gebet gehet man zu einem Bache oder Teiche, und sagt dieses.

(Wenn der erste Tag am Sabbath ist, geht man am zweiten Tage.)

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נוֹשֵׂא עָוֹן
וְעוֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית
נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ
כִּי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב
יְרַחֲמֵנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ
וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצוּלוֹת יָם כָּל־
חַטֹּאתָם: (וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בִּמְקוֹם
אֲשֶׁר לֹא יִזָּכְרוּ וְלֹא יִפָּקְדוּ
וְלֹא יַעֲלוּ עַל לֵב לְעוֹלָם:)
תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבוֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

Wer, Allmächtiger! gleicht dir, der so die Sünde vergibt, und dem Ueberreste seines Eigenthums den Frevel nachsieht? Er beharrt nicht ewig in seinem Zorne, denn sein Wille ist gnadenvoll. Gewiß, er erbarmt sich unser wieder, wird unsere Schulden unterdrücken und alle Sünden senken in des Meeres Tiefe. — Ja, alle Vergehungen deines Volkes, des Hauses Jisraels, kommen dahin, wo ihrer nimmer gedacht wird, wo niemand sich ihrer erinnert, wo sie nie im Gedächtniß auftauchen. — O, schenke Jakob die Treue, die Huld Abraham wieder, wie Du sie in den uralten Zeiten unseren Vorfahren zugeschworen.

*) שִׁיר הַיִּחוּד לְיוֹם שֵׁנִי בַּשָּׁבוּעַ.

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ. אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ:
דַּרְכֵי שְׁבָחֶיךָ קְצָתָם אֲסַפְּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה נּוֹרָא אָמְרָה:
אֵין אֵלֶיךָ עֲרוֹךְ בַּסֵּפֶר. אַגִּידָה וַאֲדַבְּרָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר:
חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֶה:
וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר:
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֶיךָ. בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְחַי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ:
נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יָדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל אֲשֶׁר לֹא אֵדָע:
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ:
אָבֹא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא נֶאֶמְנָה אֶת אֵל רוּחוֹ:
יְבֻלָּע כִּי לֹא יָדַע עֶרְכּוֹ. אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ:
וְעִמָּדִי לֹא כֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי:
אֲסַפְּרָה לְאֶחָי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵ. וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל:
כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים:
וְאָמַרְתָּ עַם זוּ יָצַרְתִּי לִי. יְסַפְּרוּ שְׁמִי וּתְהִלָּתִי:
בְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת אוֹתוֹתַי:
וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל כֵּן אֲסַפֵּר. כַּאֲשֶׁר אֶדְרוֹשׁ מֵעַל סֵפֶר:
תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
וַאֲבָרְכְכָה בְּכָל עִנְיָנַי. וּבְכָל לִבִּי אוֹדֶה אֶת אֲדֹנָי:
גַּם בִּגְרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ:
כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאַרְתֶּךָ:
וָאֹמְרָה נָא עֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ. וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ:
וְאַזְכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ. חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ:
יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה. עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד גָּדַלְתָּ:
הַלְעַבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבֵם. וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים:
וּבְעֵת צָרָה כִּי יִתְפַּלְּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ:

*) Die Uebersetzung des שיר היחוד und אנעים זמירות siehe in כל נדרי·

דּוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ. וְקָרוֹב יְיָ אֶל עַם קְרוֹבוֹ:
כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם אֱלִילִים אִלְּמִים. רוּחַ אֵין בָּהֶם:
הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ
עַם וּמַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ:
וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
עַד אַתָּה כְּךָ וּבִכְבוֹדֶךָ. וּמְשָׁרְתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ:
אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ:
וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחֲרוּ אוֹתָךְ. לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד. וְאֵין לְזָר אִתָּךְ:
גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדֶּךָ. נַעֲבוֹד כְּבֵן אָב. וּנְכַבְּדֶךָ:
וְהִנְנוּ עַל יִחוּדֶךָ. יוֹמָם וָלַיְלָה עֵדֶיךָ:
בְּפִי כֻלָּנוּ וּבִלְבָבֵנוּ. שָׁאַתָּה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ:
אֱלֹהֵינוּ אַתָּה. עַל יִחוּדֶךָ עֵדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ:
אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית. וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית:
אֵין קָצֶה אֶל גָּבְהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מִדּוֹתֶךָ:
אֵין פֵּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תָּוֶךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ:
אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֵּאָה. עַל כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה:
אֵין צַד וָצֶלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרֹחַב וְאֹרֶךְ לֹא יַמְצִיעוּךָ:
אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:
וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדַע
מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ:

ליום שלישי בשבוע

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:
אַתָּה בוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:
אַתָּה מֵמִית וְאֶת כֹּל תְּבַלֶּה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:
וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אַתָּה. וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ:
וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:

מָוֶת וּמַדְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:
הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אַתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. וּמֵאֱלָהוּתְךָ לֹא תִתְגַּנֶּה:
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ:
לֹא יָחוּלוּ זִקְנָה וּבַחֲרוּת עָלֶיךָ. גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְלֹא חָלוּ בְךָ שִׂמְחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן וְנוֹצָר וְכָל דְּבַר קֶצֶב:
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֶּשֶׁם. אַף לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל נֶשֶׁם:
כָּל הַיְצוּרִים גְּבוּל סִבַּבְתָּם. אֶל רֵאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם:
כִּי כָל בְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם. וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:
וּלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעָצְמֶךָ:
עַל כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:
בְּטֶרֶם כָּל יְצִיר. הָיִיתָ לְבַדְּךָ. מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים:
כֹּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה.
כָּל הַיְצוּרִים וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם:
אַתָּה בְּרָאתָם וְלִבְּךָ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:
הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וְסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:
אֶת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה:
כִּי אֶת הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה כֹל וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל כָּל גּוֹי וְעַל אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל הַקּוֹלוֹת. זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל הַתְּפִלּוֹת:
אַף תָּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל לְבָבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ:
אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּזֵרָתֶךָ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֶדֶף וּמִבְּלִי חֹסֶר:
מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֵאָבֵד. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד:
כֹּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְיָדְךָ מֵעֲשׂוֹת:

יְכָלְתְּ יְיָ בְּחֶפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּבִרְצוֹת יְיָ לֹא אִחֲרָה:
אֵין דָּבָר סָתֵר מִמְּךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יַחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹדוֹ דְּרָכֶיךָ. אֶל עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֲךָ. דְּבַר סוֹד וָסֵתֶר לְהוֹדִיעֲךָ:
כִּי לְךָ כָּל סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל לֵב כָּל יְצִיר יַעֲלֶה:
בְּלֵב כָּל נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. וּמִפִּינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:
בְּאֵין לוֹ קָצֶה וְלֹא יֶחֱצֶה. לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה:
בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין לוֹ רְוָחוֹת. אֵין לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:
לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דֵעוֹ. לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ:
אֲגוּדִם אֲחוֹרִם תּוֹךְ וְסוֹף וָרֹאשׁ. פֶּה וְלֵב אֶבְלוֹם מֵהַרְשׁ וּמֵחֲרֹשׁ:
גֹּבַהּ וְעֹמֶק נְעוּצִים בְּסוֹבֵב. חָכָם וְלֵב נָבוּב לֹא יִלָּבֵב:
סוֹבֵב אֶת הַכֹּל וּמָלֵא אֶת כֹּל. וּבִהְיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַכֹּל:
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ לְךָ וְאֵין בֵּינוֹתֶךָ:
אֵין מַרְאֶה וְגַב לְיִחוּדֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעֶצֶם יִחוּדֶךָ:
וְאֵין בְּתָוֶךְ מִמְּךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רֵק מִמְּךָ נֶחְדָּל:
וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רֵק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל:
מִקְרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא זְמַן וְעַרְעָר וְלֹא כָּל שְׁמָצָה:
כָּל זְמַן וְכָל עֵת אַתָּה מְכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם:
כָּל מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתְךָ:
כְּמִדָּתֶךָ חָכְמָתֶךָ. כְּגָדְלָתֶךָ תְּבוּנָתֶךָ:
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ:
זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין בִּינָה וּמְזִמָּה:
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלְאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל:
מִבַּלְעֲדֵי כֹחֲךָ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעֲדֵי עֻזְּךָ אֵין עֶזְרָה:
אֵין נִכְבָּד כִּי אִם כִּבַּדְתּוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם גִּדַּלְתּוֹ:
כָּל יְקָר וְכָל טוּב מִיָּדֶךָ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֲסָדֶיךָ:
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ:
אֵין עוֹד זוּלַת הֲוָיוֹתֶיךָ. חַי וְכָל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלִפְנֵי הַכֹּל אַתָּה הָיִיתָ. וּבִהְיוֹת הַכֹּל אֶת כֹּל מִלֵּאתָ:

לֹא לַחֲצוֹךְ וְלֹא הִטּוֹךְ יְצוּרֶיךָ. אַף לֹא מְעַטּוֹךְ׃
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל וְלֹא נִבְדַּלְתָּ מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ׃
בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם. וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמָּיִם׃
לֹא קֵרְבוּךָ וְלֹא רִחֲקוּךָ. כִּי כָל קִירוֹת לֹא יַחְלְקוּךָ׃
זֶרֶם מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יֶהְדָּפֶךָ׃
אַף כָּל טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׂרְפֶךָ׃
לַהֲוָיוֹתֶיךָ אֵין חִסָּרוֹן. וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתָּרוֹן׃
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חָסֵר וְעֹדֶף בְּךָ לֹא יִהְיֶה׃
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ. וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה׃
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹדַעְתָּ. נְעִידֶךָ וְכֵן בְּךָ הָעֵידוֹת׃
שֶׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל. שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל׃
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בְּתָקְף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ׃

ליום חמישי בשבוע.

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה. נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בוֹרֵא׃
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וְרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ׃
לֹא לִמְּדוּךָ חָכְמָתֶךָ. וְלֹא הֱבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ׃
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ׃
לְעוֹלָם יְהֵא לְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ׃
וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים תְּהִלָּתֶךָ. לֶאֱלִילִים וְזָרִים׃
וְכָבוֹד וְגַם כָּל יְקַר מֵאִתָּךְ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ׃
אַתָּה תָּעִיד בְּיִחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ׃
אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ. אַתָּה עֵד וֶאֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ׃
לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ. וּבִמְלַאכְתְּךָ לֹא הָיָה זָר עִמְּךָ׃
לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לָמַדְתָּ. בְּחָדְשְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נְבִינוֹתָ׃
מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וּמִלִּבְּךָ כָּל פְּעֻלּוֹתֶיךָ׃
קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכַּרְנוּ. וּמִמַּעֲשֶׂיךָ הֵן יָדַעְנוּ.
שֶׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ לְבַדְּךָ. מֵאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ׃
וְלַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְלַצְתָּ. וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ׃
כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל. וְאָז בְּאֵין כֹּל וְלֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל׃
כִּי מֵאַהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ. כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ׃
לֹא נִשְׁמַע מִן אָז וְהָלְאָה. וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה׃

וְלֹא נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יָחִיד וּמְיוּחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמְלַאכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶיךָ:
אֵין יְצִיר זוּלַת יְצִירָתֶךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאָתֶךָ:
כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַּכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל כֹּל:
אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:
אַתָּה הָאֵל עוֹשֵׂה פֶלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא:
מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת. אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת:
אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ. אַף אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:
אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ. אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:
כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְגָבְהוּ דַּרְכֵי אוֹרְחוֹתֶיךָ:
אֵין גַּאֲוָה כְּמוֹ גַאֲוָתֶךָ. אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוְתָנוּתֶךָ:
אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ. אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ:
אֵין צְדָקָה כְּמוֹ צִדְקוֹתֶיךָ. אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:
אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ. אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:
אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶךָ. אֵין חֲנִינָה כַּחֲנִינוֹתֶיךָ:
אֵין אֱלָהוּת כֵּאלָהוּתֶךָ. וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים ׀ מְרוּצִים. בְּזָכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחָצִים:
וְאַשָּׁף וְחַרְטוֹם לֹא יְלַחֲצוּךָ. בְּכָל שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ:
לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים. כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים:
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים. לֹא יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים:
לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ. לְהָפֵר עֲצַת ׀ סוֹד גְּזֵרוֹתֶיךָ:
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ. לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ:
עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים. וְעֻזְּךָ מַחֲלִישׁ לֵב אַמִּיצִים:
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מְשַׁוֶּה. וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה:
אַתָּה מְקַוֶּה וְאֵינְךָ מְקַוֶּה. לְךָ כָּל מְקַוֶּה נֶפֶשׁ תְּרַוֶּה:
וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עִנְיָנָם. וְכָל יְקָר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם:
לֹא מַחְשְׁבוֹתָם ׀ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:
וְאֵין דִּמְיוֹן ׀ נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ. וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ:

סָתוּר מִכָּל סָתוּר. וְעָמוּס מִכָּל עָמוּס וּמִכָּל כָּמוּס:
דַּק מִכָּל דַּק. וְצָפוּן מִכָּל צָפוּן. וְיָכוֹל מִכָּל יָכוֹל:
נִשְׂגָּב מִכָּל נִשְׂגָּב. וְנֶעְלָם מִכָּל נֶעְלָם. וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:
גָּבוֹהַּ מִכָּל גָּבוֹהַּ. וְעֶלְיוֹן מִכָּל עֶלְיוֹן וּמִכָּל חֶבְיוֹן:
חָבוּי וְעָמוֹק מִכָּל עָמוֹק. לֵב כָּל דַּעַת עָלָיו חָמוּק:
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדַּע וְחָכְמָה. יְכוֹלִים לְהַשְׁווֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה:
לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה. לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:
מִקְרֶה וְעַרְעֵר וְשִׁנּוּי וְטָפֵל. וְחֶבֶר וּמִסְמָךְ אוֹר וְגַם אֹפֶל:
לֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וָצֶבַע. וְלֹא כָּל טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וָשֶׁבַע:
לָכֵן נְבוּכוֹת כָּל עֶשְׁתּוֹנוֹת. וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:
כָּל שַׂרְעַפִּים וְכָל הִרְהוּרִים. נִלְאוּת לָשׂוּם בּוֹ שִׁיעוּרִים:
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ. וּמִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפַרְסְמֵהוּ:
בְּכָל שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ. בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה הוּא:
לֹא מְצָאנוּהוּ וְלֹא יְדַעְנוּהוּ. אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ:
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכָל יוּכַל וְחָכָם וּמְיוּחָד:
כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קֹדֶם. עַל כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
בַּעֲשׂוֹתוֹ בִּבְלִי כָל מְאוּם אֶת כֹּל. יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכוֹל:
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פְּעָלָם:
בְּכָל יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
בַּאֲשֶׁר הָיָה קֹדֶם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי וְקַיָּם לְעוֹלָם:
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ. בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְּסִפּוּרֵנוּ:
לְמַמָּשׁ וְגֹדֶשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְטָפֵל וְתֹאַר לֹא נְדַמֵּהוּ:
וְלֹא נַחְשְׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב. וְלֹא לְמִין וְכָל אוֹן וּלְכָל נִקְצָב:
כָּל הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׂכָּלִים. וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:
וְשֶׁבַע כַּמָּיוֹת וְשֵׁשֶׁת נִדּוֹת. וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת:
הֵן בְּבוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בְרָאָם כֻּלָּם יַחַד:
כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יַחֲלוֹפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסוּפוּ:
וְאַתָּה תַּעֲמוֹד וּתְבַלֶּה כֻּלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

אָז בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נַחְתָּ. יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ:
וְעַל כָּל פֹּעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה. וַחֲסִידֶיךָ בְּכָל עֵת יְבָרְכוּכָה:
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם. אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:
כִּי מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ. רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
וּבְמִצְרַיִם הִחִלּוֹתָ. לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל כָּל אֱלֹהִים. בַּעֲשׂוֹתְךָ בָּהֶם. שְׁפָטִים גְּדוֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם:
בְּבָקְעֲךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ יַד הַגְּדוֹלָה. וַיִּירָאוּ:
נִהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לְךָ. שֵׁם וְתִפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גָּדְלֶךָ:
וְדִבַּרְתָּ עִמָּם וּמִן הַשָּׁמַיִם. וְגַם הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם:
יָדַעְתָּ לֶכְתָּם בַּמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא עָבָר:
תַּתָּה לְעַמְּךָ דְּגַן שָׁמַיִם. וְכֶעָפָר שְׁאֵר וּמִצּוּר מָיִם:
תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים. עַמִּים יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים:
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:
וַיִּתְעַדְּנוּ בְּמַרְעֶה שָׁמֵן. וּמֵחַלְמִישׁ צוּר פַּלְגֵי שָׁמֶן:
בְּנוֹחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ. וִיפָאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ:
וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ יָמִים. צֵדָה בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:
כִּי שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק. אַף כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק:
וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף יָשִׁירוּ:
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ. יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:
הֵטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:
יְיָ תָּשִׂישׂ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל אֲבוֹתֵינוּ:
אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵטִיב. וְנוֹדֶה שִׁמְךָ לְעוֹלָם כִּי תֵטִיב:
יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא:
וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:
זִבְחֵי צֶדֶק שָׁמָּה נִזְבְּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תֶּעֱרַב מִנְחָה:
וּבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי חֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ. הַבֵּט נָא עַמְּךָ כֻּלָּנוּ:
בְּחַרְתָּנוּ לִהְיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. וְעַל עַמְּךָ בִּרְכָתְךָ סֶּלָה:
וְתָמִיד נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וּנְהַלֵּל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
וּמִבִּרְכָתְךָ עַמְּךָ יְבוֹרָךְ. כִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר תְּבָרֵךְ מְבוֹרָךְ:

וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בוֹרְאִי וַאֲבָרְכָה כָּל יְמֵי צְבָאִי:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבוֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: עָנֵה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָּא דִּי־לֵיהּ הִיא: וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן־הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ וּמְרוֹמַם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם:

שיר הכבוד

כשפותחין הארון לאנעים זמירות יש לומר ד׳ פסוקים אלו.

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
מי זה מלך הכבוד ה׳ עזוז וגבור ה׳ גבור מלחמה:
שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
מי הוא זה מלך הכבוד ה׳ צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶךָ. לָדַעַת כָּל רָז סוֹדֶךָ:
מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ. הוֹמֶה לִבִּי אֶל דּוֹדֶיךָ:
עַל כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
אֲסַפְּרָה כְבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כִּנּוּ לְתֹקֶף פְּעֻלָּתֶךָ:
דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְּפִי יֶשְׁךָ. וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:
הִמְשִׁילוּךָ בְּרוֹב חֶזְיוֹנוֹת. הִנְּךָ אֶחָד בְּכָל דִּמְיוֹנוֹת:
וַיֶּחֱזוּ בְךָ זִקְנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זִקְנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:
חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. קְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:
יִתְפָּאֵר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי:

כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל מֵצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:

לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה. אֻמָּתוֹ לוֹ עִטְּרָה עֲטָרָה:

מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחֻרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת:

נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:

סְגֻלָּתוֹ תְּהִי־נָא בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת:

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנְּדָם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כִּבְּדָם:

פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדוֹם לִלְבוּשׁוֹ אָדוֹם. פּוּרָה בְדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:

קֶשֶׁר תְּפִלִּין הֶרְאָה לְעָנָיו. תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:

רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קוֹרֵא מֵרֹאשׁ. דּוֹר וָדוֹר עַם דּוֹרֶשְׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:

תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:

תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כַּשִּׁיר יוּשַׁר עַל־קָרְבָּנֶיךָ:

בִּרְכָתִי תַעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר:

וּבְבִרְכָתִי תְנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח לְךָ כִּבְשָׂמִים רֹאשׁ:

יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ. לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש:

Bayerische Staatsbibliothek MÜNCHEN

86

75

A. hebr.

1091 m (1